

PACHETUL

Sebastian Fitzek

SEBASTIAN FITZEK

PACHETUL

Original: *Das Paket* [*The Package*] (2016)

Traducere din limba germană de:
ADRIANA MARINESCU

virtual-project.eu

2020

...toate poveştile, când le spui până la capăt, se sfârşesc odată cu moartea. Cel care vă ascunde acest adevăr nu este un povestitor bun.

E. Hemingway

Nu este posibil să observi ceva fără să şi modifici.

Principiul incertitudinii al lui Heisenberg

Prolog

Când a deschis uşa la dormitorul părinţilor, Emma nu bănuia că o făcea pentru ultima oară. Niciodată n-avea să se mai cuibărească lângă mama ei, după miezul nopţii, înarmată cu un elefant de stofă şi foarte preocupată ca nu cumva, căţărându-se în pat, să-l trezească pe tata, care dădea din picioare prin vis, mormăia cuvinte fără şir sau scrâşnea din dinţi.

Azi nu dădea din picioare, nu mormăia şi nici nu scrâşnea din dinţi. Azi scâncea doar.

— Tata?

Emma înaintă orbecăind din întunericul holului în dormitor. Lumina lunii pline, care în nopţile astea de primăvară trona deasupra Berlinului ca un soare al miezului de noapte, cădea cu luciri de mercur printre perdelele trase.

Cu ochii mijiţi, deasupra cărora bretonul era ca o draperie de culoarea castanei, Emma reuşi să desluşească lucrurile din jur: cufărul de ratan de la picioarele patului, noptierele de sticlă, care flancau patul larg, dulapul cu uşi glisante în care se ascunsese ea uneori, pe vremuri.

Până când Arthur a intrat în viaţa ei şi i-a stricat plăcerea jocului de-a v-aţi ascunselea.

— Tata, şopti Emma pipăind şi încercând să-l apuce de piciorul gol, care se ivea de sub pătură.

Şi ea avea doar o şosetă şi aceea abia i se mai ţinea de degete. Pe cealaltă o pierduse în somn, undeva, pe drumul dintre castelul cu sclipici al inorogului şi valea păianjenului zburător, gri-argintiu, care o făcea uneori să-i fie teamă în vis.

Dar nu atâta teamă câtă mi-e de Arthur.

Deşi el o încredinţa întruna, spunându-i că nu era rău. Dar putea să aibă încredere în el?

Ema strânse elefantul şi mai tare la piept. Îşi simţea limba ca pe o gumă de mestecat lipită de cerul gurii. Nici ea nu-şi auzise bine glasul subţire, aşa că încercă din nou:

— Tata, trezeşte-te.

Ema îl ciupi de degetul de la picior.

În timp ce-şi retrăgea piciorul, tata se întoarse pe-o parte cu

un geamăt, pătura se ridică puţin şi Emma simţi în nări mirosul lui inconfundabil, de somn. Era convinsă că-l putea recunoaşte pe tata cu ochii închişi, numai după miros, într-un grup întreg de adulţi. După amestecul acela de tutun şi apă de colonie, care îi era atât de familiar. Care îi plăcea atât de mult.

Emma chibzui puţin dacă n-ar fi fost mai bine să încerce la mama. La ea putea să apeleze oricând. Tata o certa adesea. De cele mai multe ori, Emma nici nu ştia ce poznă mai făcuse când auzea uşile trântindu-se cu atâta zgomot de se cutremura toată casa. Apoi mama îi spunea că nici tata nu ştia prea bine ce-l supărase, zicând că era un „corliric” sau ceva asemănător şi că după aceea îi părea rău. Şi câteodată, foarte rar, i-o spunea chiar şi el. Venea în camera ei, îi atingea obrazul ud de lacrimi şi o mângâia pe păr, explicându-i că nu era chiar foarte simplu să fii om mare, din cauza răspunderilor şi a problemelor şi aşa mai departe. Pentru Emma, clipele astea rare erau cele mai fericite de pe pământ şi acum chiar după un astfel de moment tânjea.

Tocmai azi ar însemna foarte mult pentru ea.

Acum, când mi-e atât de teamă.

— Tata, te rog, eu...

Dădu să se apropie de capul patului ca să-i atingă fruntea şi se împiedică de o sticlă.

O, nu...

În toată tulburarea ei, uitase că mama şi tata ţineau mereu o sticlă cu apă lângă pat, pentru cazul în care i se făcea sete vreunuia în timpul nopţii. În cădere, sticla se rostogoli pe parchet şi Emmei i se păru că aude un marfar trecând prin dormitor. Gălăgia părea asurzitoare, ca şi cum zgomotul ar fi fost sporit de întuneric.

Lumina se aprinse.

Pe partea mamei.

Când se văzu deodată în lumină, Emma scoase un ţipăt ascuţit.

— Şoricel? se auzi mama, care, în conul de lumină al veiozei, semăna cu o sfântă.

O sfântă cu părul zbârlit şi cu urme de la cutele pernei pe faţă.

Acum, trezit brusc, deschise ochii şi tatăl Emmei.

— Ce, la naiba, ce...

Vorbea tare, avea privirea rătăcită, căutând să se orienteze.

Era evident că se trezise dintr-un vis urât sau poate încă mai era prins în el. Se ridică în capul oaselor.

— Ce-i cu tine, scumpo? întrebă mama.

Înainte ca Emma să poată răspunde, tata începu să strige.

— Fir-ar a naibii să fie!

— Thomas! îl mustră mama.

Acum el striga şi mai tare, agitând braţele spre Emma.

— A naibii să fie, de câte ori nu ţi-am spus...

— Thomas!

— ...să ne laşi în pace în timpul nopţii!

— Dar... dar... dulapul meu...

Emma începu să se bâlbâie şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu-ncepe iar, se stropşi din nou tata.

Încercările mamei de a-l potoli păreau să-l înfurie şi mai mult.

— Arthur, zise Emma totuşi. Fantoma. Iar e aici. În dulap. Trebuie să veniţi cu mine. Altfel, poate c-o să-mi facă rău.

Tata gâfâia, privirile i se întunecară, buzele îi tremurau şi timp de-o clipă arătă aşa cum şi-l închipuia ea pe Arthur: un diavol scund, asudat, cu burtă mare şi chel.

— Pe naiba trebuie. Emma, cară-te imediat sau am să-ţi fac *eu* rău. Nu *poate,* ci *sigur!*

— Thomas! O auzi ea din nou pe mama, în timp ce se retrăgea, clătinându-se.

Vorbele acelea o loviseră pe Emma. Mai tare decât paleta de tenis de masă pe care o primise peste faţă, din greşeală, la ora de sport, luna trecută. Ochii i se umplură de lacrimi. Se simţea ca şi cum tata ar fi pălmuit-o. Obrazul îi ardea, deşi el nici măcar nu ridicase mâna.

— Nu se poate să vorbeşti aşa cu fiica ta, o auzi Emma pe mama.

Cu teamă, în şoaptă. Aproape implorând.

— Vorbesc cu ea cum am eu chef. Trebuie să se-nveţe odată să nu mai dea buzna aici în fiecare noapte...

— E o fetiţă de şase ani.

— Şi eu sunt un bărbat de patruzeci şi patru de ani, nevoile mele nu contează chiar deloc în casa asta?

Emma scăpă elefantul, dar nu-şi dădu seama. Se întoarse spre uşă, părăsi camera ca şi cum ar fi fost trasă de un fir nevăzut, ca o marionetă.

— Thomas...

— Încetează cu *Thomas* ăsta al tău, o maimuţări tata. M-am culcat abia acum o jumătate de oră. Dacă mâine dimineaţă nu-s în formă la tribunal, dacă pierd procesul ăsta, atunci s-a terminat cu biroul de avocatură şi atunci poţi să-ţi iei gândul de la tot ce-i aici: casă, maşina ta, copilul.

— Ştiu...

— *Nimic* nu ştii. Emma deja ne-aduce la sapă de lemn, dar tu ai vrut neapărat încă un ţânc care să nu mă mai lase să dorm chiar deloc. La naiba! Eu sunt singurul care aduce bani în casă, după cum poate că-ţi dai seama. *Şi am nevoie de somn!*

Emma trecuse deja de jumătatea holului, dar glasul tatălui tot nu scăzuse. Doar cel al mamei.

— Ssst, Thomas. Dragule. Relaxează-te.

— *Cum să mă relaxez aici?*

— Lasă-mă pe mine. Te rog. Mă ocup eu acum de tine, OK?

— *Te ocupi?* De când eşti iar gravidă, numai de tine te-ai...

— Ştiu, ştiu. E greşeala mea. Hai, lasă-mă pe mine să...

Emma închise uşa de la camera ei şi lăsă afară glasurile părinţilor.

Măcar pe cele din dormitor. Nu şi pe cele din capul ei.

Cară-te imediat! Sau...

Îşi şterse ochii de lacrimi şi aşteptă să-i dispară vâjâiala din urechi, dar nu s-a întâmplat aşa. Nici lumina lunii nu se retrăgea din camera ei, aici era mai puternică decât la părinţii ei. Storurile ei erau din pânză subţire de in şi, în plus, mai licăreau şi stelele fosforescente lipite pe tavan, deasupra patului.

Patul meu.

Emma dorea să se strecoare acolo şi să plângă sub pătură, dar nu putea decât dacă era sigură că fantoma nu mai era în ascunzătoarea ei. Că nu sărea la ea în timpul somnului, ci că dispăruse din nou, ca întotdeauna când o însoţea mama, ca să verifice.

Vechiul dulap rustic era un monstru cu nişte cioplituri rudimentare în uşile de stejar care, când le deschideai, imitau râsul croncănitor al unei vrăjitoare bătrâne.

Ca şi acum.

Dă Doamne să fi dispărut!

— Hei? făcu Emma spre deschizătura aceea neagră, din fata ochilor.

Dulapul era atât de mare, încât lucrurile ei ocupau doar

partea stângă. În cealaltă jumătate, era loc pentru prosoapele şi fetele de masă ale mamei.

Şi pentru Arthur.

— Hei, răspunse fantoma cu voce joasă.

Se auzea ca întotdeauna, ca şi cum şi-ar fi acoperit gura cu mâna. Sau cu un sal.

Emma scoase un ţipăt ascuţit. Ciudat, dar nu simţea spaima aceea profundă, atotcuprinzătoare, ca înainte, când auzise prima oară huruitul în dulap şi se dusese să vadă ce era.

Poate că frica e ca o pungă cu jeleuri-ursuleţi, îşi zise ea. *S-a terminat deja în dormitorul părinţilor.*

— Tot aici eşti.

— Bineînţeles. Crezi că am să te las singură?

Aş fi vrut eu.

— Şi dacă tata ar fi venit să vadă ce-i?

Arthur râse fără zgomot.

— Ştiam că n-o să vină.

— Cum aşa?

— I-a păsat vreodată de tine?

Emma şovăi.

— Da.

Nu. Nu ştiu.

— Dar mama…

— Mama ta e slabă. De aceea sunt aici.

— Tu?

Emma îşi trase nasul.

— Ia spune…

Arthur făcu o mică pauză şi glasul lui deveni şi mai grav.

— Ai plâns?

Emma încuviinţă din cap. Nu ştia dacă fantoma putea s-o vadă, dar probabil că ochii ei nu aveau nevoie de lumină. Poate că nici n-avea ochi, nu era sigură. Doar nu-l văzuse niciodată pe Arthur.

— Ce s-a întâmplat? o descusu el.

— Tata m-a certat.

— Şi ce-a spus?

— A spus...

Emma înghiţi în sec. Una era să auzi cuvintele în propriul cap. Altceva era să le spui cu glas tare. Durea.

Însă Arthur insista şi ea se temu că avea să fie la fel de furios

ca tata, aşa că repetă cuvintele.

— Cară-te imediat sau am să-ţi fac eu rău.

— *Asta* a spus?

Emma încuviinţă din nou. Şi într-adevăr, Arthur părea s-o poată vedea în întuneric, fiindcă reacţionă la încuviinţarea ei. Scoase un mormăit dezaprobator şi apoi se întâmplă ceva de-a dreptul uluitor. Arthur îşi părăsi ascunzătoarea. Pentru prima oară.

Fantoma, care era mult mai mare decât şi-o închipuise ea, dădu deoparte câteva umeraşe şi, ieşind, îşi trecu degetele înmănuşate peste părul ei.

— Bagă-te liniştită în pat, Emma.

Ea ridică ochii spre Arthur şi împietri. În locul unui chip, se văzu pe ea, cu trăsături strâmbate. Ca şi cum s-ar fi uitat în oglinda care te sluţeşte, dintr-un labirint al groazei, montată pe un stâlp înalt, negru.

A durat puţin până să-şi dea seama că Arthur purta o cască de motociclist în a cărei vizieră se vedea pe sine, cu trăsături deformate.

— Mă întorc imediat, promise el şi se îndreptă spre uşă.

Ceva din mersul lui i se părea cunoscut, însă atenţia Emmei era prea atrasă de obiectul ascuţit pe care Arthur îl ţinea în mâna dreaptă.

Aveau să treacă mulţi ani până când să înţeleagă că fusese vorba despre o seringă.

Cu un ac lung, care scânteia în lumina lunii.

Cel care minte o dată nu va fi crezut nici când spune adevărul.

Capitolul 1

28 de ani mai târziu

Nu faceţi asta. Am minţit. Vă rog, nu...

Toţi cei prezenţi, aproape în exclusivitate bărbaţi, se străduiau să pară indiferenţi în timp ce urmăreau cum era chinuită femeia brunetă, pe jumătate despuiată.

Dumnezeule mare, e o greşeală. Am născocit toate astea. O greşeală cumplită... Ajutor!

Ţipetele ei răsunau în încăperea vopsită în alb, sterilă, cuvintele se înţelegeau perfect. Nimeni n-avea să-şi poată găsi vreo scuză mai târziu, pretextând că nu înţelesese.

Femeia se împotrivea.

Totuşi, bărbosul puţin supraponderal, cu dinţi strâmbi, înfipse acul seringii în îndoitura braţului imobilizat.

Însă nu i-au fost îndepărtaţi electrozii fixaţi pe frunte şi pe tâmple şi nici cercul de pe cap, prin care amintea de bietele maimuţe chinuite în laboratoarele unde se făceau experimente pe animale, cărora li se desfăcuse ţeasta şi li se băgaseră nişte sonde în creier.

Şi, în fond, ceea ce urma să i se facă ei nu era cu mult diferit.

Când anestezicul şi miorelaxantul şi-au arătat efectul, a fost pornită ventilaţia. Apoi, oamenii au început să aplice şocuri electrice. 475 de volţi, de 17 ori la rând, până când au provocat o criză epileptică.

Din unghiul pieziş în care era amplasată camera de supraveghere nu se vedea dacă femeia cu păr negru se cabra sau dacă membrele îi zvâcneau spasmodic. Spatele persoanelor purtând halate şi măşti chirurgicale obturau vizibilitatea privitorilor. Dar ţipetele încetaseră. Şi, în cele din urmă, se opri şi înregistrarea şi sala redeveni mai luminoasă.

— Ceea ce aţi văzut acum este un caz şocant... îşi începu doctor Emma Stein explicaţiile şi se întrerupse ca să tragă microfonul mai aproape, pentru ca participanţii la conferinţă s-o poată înţelege mai bine.

Era iritată că refuzase taburetul oferit de tehnician la proba

de sunet. În mod obişnuit, ar fi cerut chiar ea unul, dar individul în salopetă rânjise cu atâta superioritate, încât respinsese acea posibilitate de a se înălţa şi de aceea era nevoită acum să stea pe vârfuri, în spatele pupitrului.

— Este un caz şocant de psihiatrie coercitivă, despre care se credea că a dispărut demult.

Ca şi Emma, cei mai mulţi dintre cei prezenţi erau psihiatri. Aşadar, nu era nevoită să le explice colegilor că nu-şi îndrepta critica împotriva terapiei electroconvulsive ca metodă. Oricât de medieval ar fi părut să treci curent electric printr-un creier omenesc, rezultatele în combaterea psihozelor şi a depresiilor erau cât se poate de promiţătoare. Întreprins sub anestezie totală, tratamentul era aproape lipsit de efecte secundare.

— Am reuşit să obţinem clandestin aceste înregistrări făcute cu o cameră video, într-o sală de la Clinica Orphelio din Hamburg. Pacienta, a cărei situaţie aţi fost în măsură s-o observaţi fragmentar, a fost internată acolo anul trecut, pe 3 mai. Diagnosticul la internare a fost psihoză schizoidă, bazat exclusiv pe afirmaţiile făcute chiar de femeia de treizeci şi patru de ani. De fapt, ea era sănătoasă. Pretinsa pacientă doar îşi simulase simptomele.

— De ce? întrebă o persoană din stânga ei, cam de pe la mijlocul sălii, şi a cărei faţă nu se vedea.

Bărbatul fusese nevoit să-şi strige întrebarea, pentru ca ea să-l înţeleagă în sala aceea ca de teatru. Pentru conferinţa anuală de specialitate, Societatea Germană de Psihiatrie închiriase sala principală de la Centrul Internaţional pentru Congrese. Privită din afară, construcţia amintea de o staţie spaţială zvârlită din întinderile nesfârşite ale cosmosului direct sub turnul de radioemisie. Însă când intrai în clădirea făcută în anii ’70, probabil infestată cu azbest (există controverse între specialişti în privinţa asta), te gândeai mai curând la un film retro decât la science-fiction. Amenajările interioare erau dominate de crom, sticlă şi piele neagră.

Emma îşi plimbă privirea peste şirurile de scaune, ocupate toate, dar nu reuşi să-l descopere pe cel care pusese întrebarea, aşa că vorbi în direcţia în care presupunea că se află.

— Răspund cu altă întrebare: ce vă spun experimentele Rosenhan?

Un coleg mai în vârstă, care şedea într-un scaun cu rotile la

capătul primului rând, dădu din cap, încuviinţând.

— Au fost făcute pentru prima oară la sfârşitul anilor ’60, începutul anilor ’70, cu scopul de a verifica validitatea prognosticurilor psihiatrice.

Ca întotdeauna când era puţin nervoasă, Emma îşi răsucea cu arătătorul mâinii stângi o şuviţă din părul ei des, şaten, de nuanţa lemnului de tec. Nu mâncase nimic înainte de conferinţă, de teamă să nu se simtă obosită sau să râgâie. Acum stomacul ei făcea atâta zgomot, încât se temea că microfonul ar putea să prindă acele sunete şi astfel să fie realimentate glumele care sigur circulau pe seama fundului ei mare. Faptul că în rest era mai curând zveltă nu făcea decât să sporească în ochii ei nepotrivirea asta trupească.

O coadă de mătură sus, ca o bilă pentru demolări jos, îşi spusese ea chiar azi-dimineaţă, când se privise în oglinda din baie.

În clipa următoare, Philipp o îmbrăţişase, venind din spate, şi-i spusese că avea cel mai frumos trup pe care-l atinsese vreodată. Şi, la plecare, când o sărutase, o strânsese în braţe, în uşă, şi îi şoptise la ureche că, la întoarcerea ei, va avea urgent nevoie de terapie de cuplu cu cea mai erotică psihiatră din Charlottenburg. Simţise că vorbea serios, dar mai ştia şi că soţul ei se pricepea la împărţit complimente. Flirtatul ţinea pur şi simplu de felul de-a fi al lui Philipp, Emma fusese nevoită să se obişnuiască, şi rareori scăpa vreo ocazie să-şi exerseze talentul.

— În scopul realizării experimentelor Rosenhan, numite astfel după psihologul american David Rosenhan, opt voluntari s-au internat de formă în clinici psihiatrice. Studenţi, casnice, pictori, psihologi şi medici. La internare, toţi au spus aceeaşi poveste: că mereu ar fi auzit glasuri. Glasuri ciudate, înspăimântătoare, care rosteau cuvinte precum „cavernos”, „înfundat” sau „gol”. Nu vă va surprinde să aflaţi că pretinşii pacienţi au fost preluaţi, majoritatea cu diagnosticul de schizofrenie sau psihoză maniaco-depresivă. Deşi se putea demonstra că erau sănătoşi şi au avut un comportament perfect normal după internare, subiecţilor li s-a aplicat tratamentul timp de mai multe săptămâni şi li s-au administrat peste două mii de tablete în total.

Ema îşi umezi buzele cu o înghiţitură de apă din paharul pus la dispoziţie. Se dăduse cu ruj, chiar dacă Philip o prefera cu

„fardul dat de natură”. Avea, într-adevăr, o piele neobişnuit de netedă, dar mult prea palidă, după părerea ei, mai ales dacă ţineai seama de culoarea intensă a părului. Nu reuşea să-şi dea seama ce însemna în cazul ăsta un „contrast adorabil”, cum zicea Philipp.

— Dacă vă gândiţi că anii ’70 înseamnă mult timp în urmă, că totul s-a petrecut în alt secol, adică într-un Ev Mediu al ştiinţelor psihiatriei, înseamnă că această înregistrare video vă arată ceva mai grav: a fost făcută anul trecut. Şi această tânără femeie s-a înscris voluntar pentru testare. Am repetat experimentul Rosenhan.

Un murmur străbătu sala. Nu era teama de a fi confruntaţi cu nişte rezultate scandaloase, ci mai curând grija ca nu cumva să fi fost testaţi şi ei, cei prezenţi.

— Din nou am trimis în clinici psihiatrice pretinşi pacienţi, din nou am testat ce se întâmplă când nişte oameni perfect sănătoşi sunt internaţi într-o unitate închisă. Cu rezultate înspăimântătoare.

Emma mai bău înghiţitură, apoi continuă:

— Femeia din filmare a fost diagnosticată cu paranoia schizoidă, doar pe baza unei sigure propoziţii rostite la internare. Timp de peste o lună i s-a administrat tratamentul corespunzător. Nu doar medicamentos şi prin terapii conversaţionale, ci şi forţat. După cum aţi putut vedea şi auzi, ea şi-a exprimat cât se poate de limpede refuzul tratamentului cu electroşocuri. Nici nu este de mirare, fiindcă este sănătoasă. Cu toate acestea, tratamentul i-a fost aplicat împotriva voinţei.

— Deşi refuzul a fost evident. Deşi, după internare, n-a înregistrat niciun fel de abateri de la normalitate şi în repetate rânduri i-a asigurat pe medici că starea i s-a normalizat. Însă ei nu i-au dat ascultare şi nici infirmierilor sau celorlalţi pacienţi. Fiindcă, spre deosebire de medicii care treceau doar din când în când, persoanele cu care se întâlnea mai des şi pentru mai mult timp erau convinse că locul femeii nu era nicidecum la izolare.

Emma văzu pe cineva ridicându-se, într-un rând din faţă. Îi făcu semn tehnicianului să mărească intensitatea luminii, aşa cum stabiliseră. Ochii ei desluşiră un bărbat înalt, neglijent, cu păr rar; aşteptă ca o asistentă cu picioare lungi să-şi croiască drum printre rânduri până la el şi să-i dea un microfon.

Bărbatul suflă o dată în microfon, apoi spuse:

— Stauder-Mertens, Clinica universitară Köln. Daţi-mi voie, colega, ne prezentaţi aici nişte înregistrări video horror, neclare, despre a căror realizare şi sursă preferăm să nu aflăm nimic şi faceţi nişte afirmaţii ameţitoare, care, dacă ajung la public, reuşesc să dăuneze masiv profesiei noastre.

— Aveţi cumva şi o întrebare? se interesă Emma.

Medicul cu nume dublu confirmă, dând din cap.

— Aveţi ceva mai consistent la îndemână decât declaraţia acestei presupuse paciente?

— Chiar eu am selectat-o pentru acest experiment.

— Frumos, dar puteţi şi băga mâna în foc pentru ea? Adică, de unde ştiţi că pacienta chiar este sănătoasă?

Emma putea să simtă şi de la distanţă acelaşi zâmbet arogant care o supărase şi la tehnician.

— Unde vreţi să ajungeţi, domnule Stauder-Mertens?

— La faptul că cineva care se internează voluntar, pentru câteva săptămâni, într-o unitate închisă, susţinând fapte false, este, daţi-mi voie să mă exprim cu prudenţă, o persoană înzestrată neapărat cu o structură psihică ieşită din comun. Cine vă poate spune că această remarcabilă doamnă nu suferea totuşi de acele simptome, pentru care a fost tratată până la urmă şi care s-au manifestat, poate, abia în timpul şederii în clinică?

— Eu, răspunse Emma.

— Ah, aţi fost cu ea tot timpul? întrebă el pe un ton uşor insolent.

— Da.

Zâmbetul arogant dispăruse.

— Dumneavoastră?

Emma încuviinţă din cap şi în sală atmosfera deveni perceptibil mai încărcată.

— Exact, confirmă Emma.

Glasul îi tremura de emoţie, dar şi de furie, din cauza monstruozităţii dezvăluirilor sale.

— Stimaţi colegi, aţi văzut persoana din înregistrare numai din spate şi cu părul vopsit, dar femeia care a fost mai întâi anesteziată şi apoi tratată forţat cu electroşocuri, împotriva voinţei ei clar exprimate – femeia aceea eram eu.

Capitolul 2

Două ore mai târziu

Emma întinse mâna spre valiză şi şovăi, înainte să intre în camera 1904, din simplul motiv că nu putea să vadă aproape nimic. Lumina slabă care străpungea întunericul venea de la nenumăratele lumini ale metropolei aflate cu 19 etaje mai jos. Le Zen de pe strada Tauentzien era cel mai nou palat de crom şi sticlă din Berlin, de cinci stele, cu peste trei sute de camere. Şi – cel puţin după părerea Emmei – era amenajat cam fără bun-gust.

În orice caz, asta i-a fost prima impresie, după ce găsise comutatorul principal lângă uşă şi a aprins lumina din tavan.

Mobilierul arăta ca şi cum, la alegerea dotărilor, cineva ar fi pus un practicant de la un birou de amenajări interioare să ţină seama de toate clişeele stilului de viaţă specific Orientului îndepărtat.

În hol, despărţit de dormitor doar de o uşă glisantă subţire, îmbrăcată în hârtie de mătase, era un dulap de nuntă, chinezesc. Un preş de bambus se întindea de la uşă şi până la un pat jos. Lămpile de lângă canapelele de la nivelul pardoselii semănau cu lampioanele colorate de la parada felinarelor pe care o organiza cu prichindeii grădiniţa cartierului Heerstraße, în fiecare an, de Sfântul Martin. Surprinzător de stilată era în schimb o fotografie uriaşă, alb-negru, dintre canapea şi dulapul zidit, care înfăţişa un portret supradimensionat al sculptorului Ai Weiwei şi care ajungea până la tavan. Emma văzuse de curând o expoziţie a acestui artist chinez de excepţie.

Îşi desprinse privirea de bărbatul cu barbă zbârlită, îşi atârnă pardesiul în dulap şi scoase telefonul mobil din poşetă.

Mailbox.

Încercase deja o dată, dar Philipp nu răspunsese. Ca de obicei, când era ocupat.

Se apropie oftând de fereastra care ajungea până la podea, îşi scoase pantofii decupaţi, ajungând la dimensiunile medii ale unei fete de 14 ani şi privi în josul străzii Kurfürstendamm. Îşi

trecu palma peste burtă, care nu trăda nicio schimbare, era încă prea devreme. Dar gândul că în ea creştea ceva mult mai important decât orice seminar şi orice recunoaştere profesională o liniştea.

Durase ceva timp până când pe testul de sarcină apăruse şi a doua liniuţă, în sfârşit. Şi acesta era şi motivul pentru care Emma nu dormea azi acasă, ci, pentru prima oară, la hotel, în propriul oraş. Mica ei casă de pe aleea Teufelssee semăna pentru moment cu un şantier, pentru că începuseră să refacă acoperişul pentru o cameră de copil. Chiar dacă Philipp era de părere că era cam pripit, poate, să începi construirea cuibului înainte de sfârşitul primului trimestru de sarcină.

Fiindcă iarăşi era plecat într-o operaţiune în alt oraş, Emma acceptase pachetul de cazare pe care Societatea Germană pentru Psihiatrie îl oferise gratuit fiecărui participant la congresul care dura două zile; chiar şi celor care locuiau în Berlin, ca să poată şi ei să bea ceva la reuniunea din seara aceea (de la care Emma tocmai lipsea), din sala de festivităţi a hotelului.

— Conferinţa s-a terminat aşa cum ai prevăzut, îi spuse ea lui Philipp în mesajul pentru căsuţa poştală. Oricum, n-au aruncat cu pietre în mine, dar numai fiindcă n-aveau pietre la ei.

Zâmbi.

— Totuşi nu mi-au luat camera. Cardul-cheie pe care l-am primit împreună cu hârtiile pentru congres încă se potrivea.

Apoi Emma îi trimise lui Philipp un sărut, închise telefonul şi simţi că îi era teribil de dor de el.

Mai bine singură aici la hotel, decât singură printre găleţi cu vopsea şi pereţi sparţi, acasă, încercă ea să se convingă în gând.

Se duse în baie, unde, în timp ce-şi scotea costumul, căută comutatorul de sunet al difuzoarelor din tavanul dublu, prin care se transmitea semnalul sonor al televizorului.

Zadarnic.

Aşadar, fu nevoită să se întoarcă în camera de zi şi să închidă televizorul. Şi aici dură până când găsi telecomanda într-un sertar al noptierei, de aceea era deja cât se poate de bine informată despre prăbuşirea unui avion în Ghana şi despre erupţia unui vulcan în Chile.

Emma auzi glasul nazal al crainicului TV trecând la altă ştire –

... avertisment al poliţiei cu privire la un criminal în serie care atacă femei... – şi, apăsând pe buton, tăie sonorul.

În baie îi trebui o vreme până când găsi cum se regla temperatura apei.

Fiindcă era friguroasă de felul ei, iubea apa caldă, chiar şi acum, în toiul verii, şi, cu cele nici măcar douăzeci de grade ale ei, ziua de iunie fusese neobişnuit de răcoroasă şi mai ales vântoasă.

Aşadar, reglă comutatorul digital pentru temperatură la 40 de grade, limita suportabilităţii pentru ea, şi aşteptă furnicăturile care apăreau mereu de îndată ce şuvoiul fierbinte îi ajungea pe piele.

De obicei se înviora automat de îndată ce, învăluită în abur, simţea pe trup apa fierbinte, dar azi efectul era mai slab şi pentru că mizeriile cu care se aruncase în ea, după conferinţă, nu se puteau spăla cu apă şi săpun de hotel.

Reacţiile la dezvăluirile ei, cum că şi în secolul al XXI-lea, pe baza unor diagnostice greşite, neglijent formulate, oamenii riscau să devină nişte jucării în mâinile semizeilor îmbrăcaţi în alb, care făceau abuz de putere, fuseseră violente. Validitatea rezultatelor obţinute prin cercetările ei fusese pusă la îndoială mai mult decât o dată. Editorul celei mai renumite reviste de specialitate anunţase chiar o verificare amănunţită, înainte să „ia în considerare” publicarea unui articol referitor la lucrarea ei.

Desigur, câţiva colegi îi promiseseră sprijin, după conferinţă, dar chiar şi în privirile celor puţini care au bătut-o pe umăr putuse să vadă un reproş nerostit: *Cum ai putut să te expui primejdiei prin experimentul ăsta necugetat? Şi, mai ales, de ce îţi primejduieşti cariera şi te pui cu mai-marii branşei din clinici?*

Ceva ce Philipp n-ar întreba-o niciodată. El înţelegea de ce Emma se implica de ani buni în optimizarea statului/statutului legal al pacienţilor aflaţi în tratament psihiatric, care de regulă erau priviţi cu mai multă suspiciune decât, de pildă, pacienţii care se plângeau de un tratament dentar greşit.

Şi Philipp înţelegea şi de ce, din cauza asta, alegea ea căi neobişnuite, uneori primejdioase. Fără îndoială că explicaţia era marea asemănare dintre ei, în privinţa asta.

Şi Philipp încălca, în munca lui, nişte hotare pe care niciun om normal nu le trecea de bunăvoie. Pur şi simplu pentru că psihopaţii şi criminalii în serie, pe care îi urmărea ca şef al

departamentului operaţional de la Biroului Federal pentru Investigaţii Criminale, nu-i dădeau de ales.

Unele cupluri au acelaşi simţ al umorului, altele au moduri asemănătoare de a-şi petrece timpul liber sau se bazează pe o orientare politică comună. În schimb, Emma şi Philipp râdeau la glume cu totul diferite, ea nu reuşea să găsească nimic în fotbal, iar el nu pricepea atracţia ei pentru musicaluri, iar dacă în tinereţe ea demonstrase împotriva energiei nucleare şi a industriei blănurilor, el fusese membru în Junge Union[1]. Ceea ce dădea soliditate relaţiei lor se numea empatie.

Intuiţia şi experienţa le îngăduiau să se pună în pielea altor oameni şi să scoată la lumină tainele din sufletul lor. În vreme ce Emma o făcea ca să-şi elibereze de probleme psihice pacienţii care veneau la cabinetul ei privat din piaţa Savigny, Philipp îşi folosea extraordinarele calităţi pentru a realiza profile comportamentale şi individuale. Scenariştii preferă să-i numească *profiler* pe cei cu meseria lui, dar în viaţa reală, ei se cheamă analişti de caz. Mulţumită analizelor lui Philipp, fuseseră prinşi deja câţiva dintre cei mai primejdioşi infractori de care avusese parte Germania Federală.

Numai că, în ultima vreme, Emma îşi dorea ca amândoi să mai micşoreze pasul. Nu scăpa de senzaţia că şi Philipp reuşea tot mai greu să se distanţeze de muncă în timpul lor liber, şi aşa destul de măsurat. Şi îi era teamă că erau pe cale să dovedească adevărul cugetării lui Nietzsche despre abis: dacă priveşti în el destul de mult şi de adânc, ajungi să priveşti în tine însuţi.

O pauză scurtă sau măcar un concediu. Asta ar fi.

Ultima călătorie împreună fusese cu atât de mult timp în urmă, încât amintirile păleau deja.

Emma folosi şamponul de la hotel, sperând că a doua zi n-avea să arate ca un pudel. Pe cât era de des părul ei castaniu, tot pe-atât era de sensibil, dacă nu folosea produsul de îngrijire potrivit. De nenumărate încercări şi de multe lacrimi fusese nevoie până când descoperise ce anume dădea luciu părului ei sau ce-l făcea să arate ca perna crăpată a unei canapele.

Emma îşi clăti părul, trase într-o parte perdeaua duşului şi

---

[1] Organizaţia de tineret comună celor două partide conservatoare care formează Uniunea Creştină în Germania, Uniunea Creştin-Democrată (CDU) şi Uniunea Creştin-Socială din Bavaria (CSU).

încă se întreba cum de un hotel atât de scump nu instalase uşi glisante de sticlă, când, brusc, nu mai reuşi să gândească limpede.

Frică, asta simţea.

Fugă, la asta s-a gândit mai întâi, când a văzut literele.

Pe oglinda din baie.

De-a latul oglinzii aburite scria cu litere clare:

CARĂ-TE.
ÎNAINTE SĂ FIE PREA TÂRZIU!

Capitolul 3

— Da?
— Scuze deranj. Totul în ordine?
Rusoaica din uşă, înaltă, zveltă, arăta sincer îngrijorată. Femeia, care vorbea doar o germană stricată, nu-i părea Emmei o persoană care să-şi facă inutil prea multe griji pentru cei din jur. Arăta mai mult a fotomodel, conştientă de frumuseţea ei şi considerându-se buricul pământului. Îmbrăcată cu un costum strâmt, de marcă, scăldată în Chanel, suită pe nişte *high heels* care păreau îngrozitor de scumpi, cu care până şi Emma ar fi putut să-i privească de sus pe alţii.
— Cine sunteţi? întrebă Emma, iritată că deschisese uşa.
Stătea desculţă în faţa acelei frumuseţi slave, cu părul ud, îmbrăcată doar cu un kimono de hotel, pus în grabă. Materialul din care era făcut era atât de subţire, încât prin el sigur se distingea orice rotunjime a trupului ei gol, mult mai puţin perfect decât cel al rusoaicei.
— Scuze. Pereţi foarte subţiri.
Femeia îşi dădu de pe frunte una dintre extensiile blonde.
— Treceam. Auzit strigăt.
— Aţi auzit un strigăt? întrebă Emma fără intonaţie.
Nu-şi putea aminti cu adevărat decât că ameţise, nu doar din cauza mesajului înfricoşător de pe oglindă, ci sigur şi de la duşul mult prea fierbinte.
Ambele îi smulseseră pur şi simplu pământul de sub picioare.
În primul moment, Emma mai reuşise să se ţină de lavoar, apoi căzuse pe dalele de gresie de unde privise literele:

CARĂ-TE.
ÎNAINTE SĂ FIE PREA TÂRZIU!

— Auzit şi plânset, spuse rusoaica.
— Trebuie să fie o greşeală, răspunse Emma, deşi era foarte posibil ca prăbuşirea ei să fi fost însoţită de lacrimi. Oricum, ochii o mai usturau. Mesajul de pe oglindă îi trezise cele mai întunecate amintiri din copilărie.
Dulapul.

Uşile care scârţâiau, în spatele cărora stătea ghemuit un bărbat cu cască de motociclist.

Arthur.

Fantoma care o însoţise în nenumărate nopţi. Întruna şi-ntruna. Întâi, ca monstru, mai târziu, ca prieten. Până când, la zece ani, a fost în sfârşit „vindecată”, deşi, de fapt, conceptul ăsta nu exista în psihoterapie. Specialistul în psihiatrie infantilă, la care Emma fusese nevoită să meargă atunci, reuşise să alunge demonul, după multe şedinţe. În plus, el o făcuse să conştientizeze despre cine era vorba în realitate, în cazul acestei năluciri.

Tata!

De la acele ore de terapie, care îi treziseră interesul pentru meseria ei actuală, Emma ştia că nu existase niciodată o fantomă. Şi niciun Arthur. Ci doar tatăl ei, care o respinsese şi o speriase toată viaţa şi pe care ar fi dorit atât de mult să-l aibă ca aliat în preajma ei. Doar pentru ea. Mereu în apropierea ei. Oricând la îndemână, chiar şi noaptea, în dulap.

Totuşi, tatăl Emmei n-a fost niciodată un prieten. Nici în copilăria ei, nici în timpul studiilor, iar acum, când era psihiatru, căsătorită, chiar deloc. Pentru el, munca a fost mereu mai importantă. Documentele lui, martorii şi procesele. Dimineaţa, prea devreme plecat de acasă, seara, prea târziu la întâlnirea cu familia. Sau chiar deloc.

Chiar dacă nu mai practica avocatura de multă vreme, reuşea acum doar să-i trimită o felicitare de ziua ei. Până şi aceea îi fusese dictată cu siguranţă de mama, cu care îşi petrecea timpul în Mallorca, după ieşirea la pensie. Formulări precum „mi-e dor de tine” sau „sper că anul ăsta vom reuşi să petrecem mai mult timp împreună” nu făceau parte din felul de a vorbi al colericului. Ci mai curând ceva cum ar fi: *Cară-te imediat sau am să-ţi fac eu rău.*

Şi acum, o ameninţare asemănătoare era pe oglinda din baia de la hotel.

Să fi fost o întâmplare?

Fireşte!

Încă înainte să se fi auzit bătaia în uşă, Emma găsise o explicaţie logică.

O farsă!

Cel care stătuse în cameră înainte trebuie să fi mâzgălit cu

degetele unsuroase pe sticla uscată, ca să-l înspăimânte, să-l îngrozească pe cel care urma să stea acolo.

Ceea ce-i şi reuşise.

Şi-n aşa hal, încât adunase jumătate de hotel cu strigătele ei. Chiar şi glumeţul acela s-ar fi speriat de intensitatea cu care reacţionase Emma, neavând cum să ştie că vorbele de pe oglindă trezeau o veche traumă.

Pe atunci, nu ameninţarea tatălui o zdruncinase atât de mult pe Emma, ci faptul că în acea noapte Arthur ieşise pentru prima oară din dulap. Casca de motociclist, seringa, glasul lui... totul păruse atât de real.

Şi uneori încă i se părea aşa şi-n amintirea ei.

— E bine?

Vru să ştie rusoaica, continuând să se uite la ea cu un amestec ciudat de grijă şi nerăbdare. Şi apoi spuse ceva, ceva prietenos şi totodată oribil, încât Emma nu ştiu dacă să râdă sau să plângă.

— Client face necazuri?

O, Doamne.

Fireşte.

E o prostituată!

De aceea era aşa de gătită. Jumătate de congres era cazat la Le Zen. Hotelul era plin de bărbaţi singuri, în camere de-o persoană. Câţi dintre ei îşi rezervaseră o escortă de lux pentru noaptea asta? Cu siguranţă, nişte nemernici ca Stauder-Mertens, care profitau de orice prilej care li se oferea, când erau departe de soţie şi familie.

— Dacă nevoie de ajutor, atunci...

— Nu, nu. Foarte amabil, mulţumesc, dar...

Emma scutură din cap.

...dar eu nu sunt prostituată. Doar o psihiatră sperioasă.

Frumos, că femeia voia s-o ajute. Groaznic, că părea să se priceapă la clienţi agresivi. *Şi la târfe bătute, care se ghemuiau plângând pe gresia dintr-o baie de hotel.*

Emma zâmbi, dar zâmbetul ei nu reuşea să pară sincer. Putea să vadă în ochii negri ai rusoaicei că îndoielile nu-i erau risipite, de aceea Emma se hotărî să-i spună adevărul.

— Nicio grijă! Sunt singură în cameră. Dar mi s-a părut că cineva s-a furişat şi m-a urmărit pe-ascuns la duş.

— Urmăritor?

— Da. Dar a fost numai o glumă proastă a fostului client.

— Ei, atunci...

Femeia încă nu părea convinsă, dar ridică din umeri şi se uită la Rolexul de la încheietura mâinii. Apoi îşi luă rămas-bun, rostind prima propoziţie fără cusur:

— Ai grijă să nu ţi se întâmple ceva.

Probabil că o auzise deja de multe ori de la colegele ei.

Emma îi mulţumi şi închise uşa. Prin vizor o văzu pe rusoaică îndepărtându-se şi luând-o pe coridor spre dreapta.

Lifturile se aflau în direcţie opusă. Înseamnă că „întâlnirea” ei abia urma.

Cu inima bătând, Emma securiză uşa cu toate încuietorile şi zăvoarele pe care le avea şi abia atunci îşi dădu seama cât de epuizată era. Întâi, conferinţa, apoi oglinda şi acum, discuţia cu rusoaica. Tânjea să-şi găsească liniştea. Să poată adormi.

Cel mai bine, în braţele lui Philipp.

De ce nu putea fi acum lângă ea ca să glumească împreună pe seama acelei situaţii ridicole?

Emma cugetă puţin dacă n-ar fi fost bine să-i sune pe cei mai buni prieteni, Sylvie şi Konrad, ca să-şi abată gândurile, dar ştia că amândoi aveau întâlniri. Nu unul cu celălalt, fireşte, deoarece Konrad era homo.

Şi chiar dacă dădea peste unul din cei doi, ce să spună? *Sorry, dar sunt puţin agitată, fiindcă mi-e oglinda aburită.*

Mi-era aburită, constată ea, când se întoarse în baie ca să se spele pe dinţi.

Aburul dispăruse. La fel şi mesajul-glumă.

Ca şi cum n-ar fi fost niciodată acolo.

Capitolul 4

Emma se înfioră.

Doar nişte dâre erau dovada condensului care dispăruse, lăsând nişte margini urâte pe sticla argintie. Fără să se mai gândească, şterse petele cu o mănuşă de baie şi, în clipa următoare, se enervă că nu suflase asupra oglinzii ca să reînvie mesajul.

Apoi se enervă că îşi pierduse siguranţa de sine.

— Ce-i cu tine, Emma, şopti ea, apăsându-şi un prosop pe faţă.

Mesajul nu fusese o nălucire. Doar o glumă proastă. Niciun motiv să fie atât de nervoasă.

Stinse lumina în baie fără să se mai uite la oglindă. Atârnă kimonoul în dulap şi-l înlocui cu o pijama. Nu-şi putu opri pornirea paranoidă de a verifica dacă dulapul nu avea nişte ascunzători (care nu existau). Dacă tot făcea asta, putea să se uite şi după pat, să controleze draperiile şi să verifice din nou încuietorile. Şi mereu observată de Ai Weiwei, ai cărui ochi erau fotografiaţi în aşa fel încât privirile lui o urmăreau, indiferent în ce loc se afla.

Ştia că toate astea erau nişte activităţi substitutive, totuşi se simţea mai bine, după ce cedase simptomelor iraţionale de stres.

După „turul de control”, când se strecură în sfârşit în aşternutul proaspăt apretat, se simţea ostenită şi greoaie. Încercă încă o dată să-l găsească pe Philipp. Îi lăsă în mesageria vocală un *să mă visezi, dacă asculţi asta* şi, după ce-şi programă deşteptătorul, închise ochii.

Cum se întâmpla adesea când era peste măsură de obosită şi totodată foarte surescitată, tot felul de lumini scânteietoare şi jocuri de umbre umplură întunericul în care dorea să se cufunde.

De ce ai spus asta? se întrebă Emma, amintindu-şi vag de conferinţa ei, în timp ce plutea spre somn. *De ce ai povestit că tu ai fost pacienta torturată din înregistrarea video?* Nu asta fusese intenţia, acţionase din impuls, numai fiindcă o sâcâise

Stauder-Mertens, înfumuratul acela egolatru.

Aveţi ceva mai consistent la îndemână decât declaraţia acestei presupuse paciente?

Da, avea. Acum se aflase. O ştire de senzaţie inutilă.

Emma se întoarse pe-o parte şi încercă să scape de imaginea adunăturii de bărbaţi din publicul strâns la Centrul de congrese. Simţea o înţepătură în ureche, fiindcă uitase să-şi scoată cerceii cu perlă.

De ce faci mereu treburi dintr-astea? se întrebă ea şi, aşa cum i se întâmpla adesea la trecere dintre trezie şi visare, se miră de ce îşi punea întrebarea asta şi ce voia să spună, de fapt cu „mereu” şi, în timp ce încă era prinsă în şirul ăsta de gânduri se întâmplă, brusc.

Dormea.

Nu de mult timp.

Nici măcar de două minute.

Până când zgomotul o trezi.

Bâzâitul.

În întuneric.

Foarte aproape, chiar lângă patul ei.

Emma se întoarse pe-o parte, deschise ochii şi văzu lumina de la telefonul ei. Îl pusese pe podea, deoarece cablul încărcătorului nu ajungea de la priză până sus, pe noptieră. Acum îi era cam greu să pescuiască telefonul de pe covor.

Apelant necunoscut.

— Dragule, spuse ea, sperând că Philipp o suna de la telefonul vreunei secţii.

— Doamna doctor Stein?

Nu auzise încă niciodată glasul bărbatului. Dezamăgirii că nu vorbea cu Philipp i se adăugă enervarea. Cine naiba o suna atât de târziu?

— Sper că e important, spuse ea căscând.

— Îmi pare rău că vă deranjez. Aici Le Zen, domnul Eigenhardt de la recepţie.

Pe telefonul meu?

— Da?

— Voiam doar să vă întrebăm dacă vă mai cazaţi azi.

— Poftim?

Emma căută pe pipăite întrerupătorul veiozei de pe noptiera de lângă pat, fără succes.

— Cum adică să mă cazez? Eu dorm deja.

Cel puţin încerc să dorm.

— Atunci înseamnă că putem să considerăm camera liberă?

Asta n-aude?

— Nu, tocmai am spus: deja m-am cazat. Camera 1904.

— O, vă rog, mii de scuze, însă...

Recepţionerul era evident derutat.

— Ce însă? întrebă Emma.

— La noi nu există o cameră cu acest număr.

Poftim?

Emma se ridică în capul oaselor şi fixă luminiţa clipitoare a detectorului de fum de deasupra, de pe tavan.

— Faceţi glume?

— În tot hotelul nu există niciun *patru.* E un număr cu ghinion în spaţiul asiatic şi de aceea.

Emma nu mai reuşi să audă restul propoziţiei, fiindcă nu mai avea telefonul în mână.

În schimb, auzi ceva ce nu era deloc posibil. Chiar lângă urechea ei: cineva îşi dregea glasul.

Un bărbat.

Şi în timp ce i se tăiase respiraţia de spaimă, simţi apăsarea pe gură.

Simţi un gust.

În acelaşi timp, simţi o împunsătură şi un lichid rece care îi pătrundea în încheietura braţului.

Bărbatul îşi drese glasul din nou şi apoi, când era încredinţată că îngheaţă pe dinăuntru, simţi lamele.

Nevăzute în întuneric, le auzea extrem de aproape de faţa ei, fiindcă vibrau.

Srrrrrrr.

Un cuţit de bucătărie, un fierăstrău sau un tirbuşon electric.

Gata să străpungă, să taie sau să facă o puncţie.

Auzi sunetul unui fermoar care se deschidea.

Sunt însărcinată! Încercă ea să strige, dar limba şi buzele refuzau s-o asculte.

Emma, condamnată la nemişcare, nu mai putea nici să ţipe, nici să dea din picioare, nici să lovească cu pumnii.

Doar să aştepte să vadă în ce loc avea să simtă durerea mai întâi.

Şi să se roage să treacă mai repede grozăvia.

Ceea ce nu s-a întâmplat.

Capitolul 5

Şase luni mai târziu

Emma deschise ochii şi se întrebă de cât timp o privea cel din faţa ei, în timp ce ea dormea.

Profesorul Konrad Luft şedea în fotoliul lui, cu mâinile împreunate pe burtă, iar privirea lui gânditoare zăbovea cu gravitate melancolică asupra chipului ei.

— Te simţi bine, cât de cât? întrebă el şi la început ea nu-şi dădu seama ce voia să spună cel mai bun prieten al ei, dar văzu apoi noptiera de lângă pat.

Pe ea erau tabletele care i se dăduseră la clinica de psihiatrie, unde fusese trimisă de judecător, la izolare.

Dacă era necesar.

În caz că avea dureri, de îndată ce se trezea.

Se întinse sub pătura de spital şi încercă, folosindu-se de coate, să se sprijine de spătar. Prea slăbită pentru aşa ceva, se cufundă înapoi în pernă şi se frecă la ochi.

Dormise în timpul transportului, nici nu era de mirare, având în vedere câte pastile i se dăduseră. Chiar şi efectele secundare ar fi doborât cel mai puternic elefant şi, în plus, i se administrase şi un calmant.

După trezire, mai dură o vreme până când recunoscu locul în care se afla. Încăperea în care petrecuse înainte atât de multe ore i se părea străină, chiar dacă nu la fel de străină ca secţia de izolare pe care n-o părăsise în ultimele săptămâni.

Konrad îşi renovase de curând biroul de avocatură pentru drept penal, poate de acolo venea sentimentul acela ciudat, dar Emma se îndoia.

Nu încăperea se schimbase fundamental, ci ea.

În aer mai persista mirosul de vopsea şi de parchet de nuc proaspăt ceruit, câteva piese de mobilier fuseseră mutate în timpul lucrărilor, dar, de fapt, totul încă era ca la prima ei vizită, cu aproape zece ani în urmă. Atunci, se trântise pe canapea, cu papuci de gimnastică şi jeans. Azi era în cămaşă de noapte, lungită pe un pat reglabil, de spital, aproape în mijlocul

încăperii. Pus oarecum pieziş, cu faţa spre masa de lucru a lui Konrad şi spre ferestrele din spate.

— Presupun că sunt prima clientă care ţi-a fost adusă pe targă la birou, spuse ea.

Konrad zâmbi cu blândeţe.

— Am mai avut deja câţiva clienţi netransportabili. Doar că atunci m-am dus eu la ei. Dar tu refuzi orice fel de contact în clinică, Emma. Respingi chiar şi o discuţie cu medicii. Aşa că am obţinut o hotărâre judecătorească de exceptare.

— Mulţumesc, zise ea, deşi nu mai exista nimic în viaţa asta pentru care să fi fost recunoscătoare.

Nici măcar pentru faptul că avusese voie să-şi părăsească celula.

Într-adevăr, se împotrivise să-l primească la clinică.

Nimeni nu trebuia s-o vadă aşa. Atât de bolnavă şi de terminată. Încuiată ca un animal. N-ar fi suportat umilinţa asta.

— Nu ţi-ai pierdut nimic din mândrie, draga mea Emma.

Konrad clătină din cap, dar în privirea lui nu era niciun pic de dezaprobare.

— Preferi să te duci la închisoare, de bunăvoie, decât să am voie să te vizitez. Şi acum ai nevoie de ajutorul meu mai mult decât oricând.

Emma încuviinţă.

Totul depinde de felul în care decurge discuţia cu avocatul dumneavoastră, îi spuseseră ei. Psihiatrii şi poliţiştii care, cu siguranţă, erau pe hol şi aşteptau s-o transporte înapoi.

Anwalt, „avocat”.

Un cuvânt ciudat. Nu erau mulţi care să-i ştie originea din engleza veche – *onweald,* deci „putere”.

Oare Konrad chiar avea puterea să-i schimbe soarta? Vechiul ei confident, deşi „vechi”, era cu siguranţă un cuvânt nepotrivit pentru un bărbat cu alură sportivă, aproape atletică, în vârstă de cincizeci şi opt de ani. Emma îl cunoscuse în timpul studiilor de medicină, în primul semestru şi, când s-a prezentat, numele lui i s-a părut deosebit de familiar. Abia mai târziu şi-a adus aminte de ce. Tatăl ei şi Konrad Luft erau colegi şi lucraseră împreună, implicând ambele birouri în cazuri despre care Emma citise în ziar.

În schimb, cazul care îi apropiase atunci n-a ajuns în presă.

Fostul prieten al Emmei, Benedict Tannhaus, băuse prea mult

şi nu-i dădea pace, într-o cafenea din apropierea universităţii. Konrad, care cina acolo cu regularitate, îl văzuse pe individ tot pipăind-o şi intervenise energic. După aceea, îi dăduse Emmei o carte de vizită pentru cazul în care ar fi avut nevoie de ajutor juridic, ceea ce chiar a devenit necesar, fiindcă „fostul” s-a dovedit un adevărat hărţuitor.

Sigur că Emma s-ar fi putut adresa şi tatălui ei, dar atunci ar fi dat ciuma pe holeră. E adevărat, tatăl Emmei nu fusese niciodată violent fizic, ca Benedict. În schimb, temperamentul lui aprins şi izbucnirile de furie necontrolată se tot înrăutăţiseră cu trecerea anilor şi ea se bucura că, de când se mutase împreună cu alţii într-o locuinţă comună, nu mai avea niciun contact personal cu el. Era un mister pentru ea cum de rezista mama sub acelaşi acoperiş cu tata.

În timpul procesului de durată, în care Konrad a obţinut un ordin judecătoresc împotriva lui Benedict, s-au împrietenit. La început, Emma crezuse că interesul lui Konrad pentru ea ar fi avut alte motive. Într-adevăr, chiar se simţea atrasă de şarmul lui patern, în ciuda uriaşei diferenţe de vârstă. Atunci, ca şi acum, Konrad îşi ascunsese bărbia puternică sub o barbă tunsă cu mare atenţie şi purta mai ales costume albastru închis, la două rânduri, făcute la comandă, şi pantofi „Budapesta”, cu talpă cusută şi ramă. Părul ondulat era acum puţin mai scurt, dar tot îi acoperea fruntea înaltă şi Emma înţelegea foarte bine de ce doamnele mai în vârstă, bine situate, îl contactau atât de des. Doar n-aveau cum să-şi închipuie că avocatului îi plăceau femeile, dar fără să le lase să ocupe vreun loc în fanteziile lui erotice. Homosexualitatea lui Konrad era un secret pe care Emma şi el îl împărtăşeau de când se împrieteniseră.

Nici măcar lui Philipp nu-i povestise despre preferinţele lui Konrad pentru acelaşi sex, dar n-o făcuse din motive egoiste, după cum era nevoită să recunoască în sinea ei. Din cauza înfăţişării şi a purtării şarmante, lui Philipp i se făceau adesea avansuri pe care el nici nu le mai lua în seamă, de pildă când chelneriţa cea drăgălaşă îi oferea cel mai bun loc din restaurant sau la supermarket, când, dintre toţi cei aflaţi la rând, el primea cel mai prietenos surâs.

De aceea, Emmei îi făcea bine când şi soţul ei reacţiona uneori cu gelozie când din nou o suna Konrad să se întâlnească cu ea la un mic dejun târziu. Philipp n-avea decât să creadă că

avea şi ea un admirator.

La rândul lui, Konrad păstra secretul, ca să nu-şi ştirbească reputaţia de avocat dur, tip macho. Astfel că la felurite evenimente oficiale se arăta mereu în compania unor studente drăguţe de la drept. *Mai bine ca burlac etern, incapabil de-o legătură serioasă, decât ca puicuţă, în sala de judecată,* îi spusese el Emmei, ca să-şi motiveze secretoşenia.

Aşa că văduvele bine coafate, amatoare de-o aventură s-au arătat dezamăgite când Konrad le-a explicat că accepta doar cauze penale, nu şi divorţuri, iar în domeniul lui, numai cazuri spectaculoase, care deseori erau considerate fără ieşire.

Cum era al ei.

— Mulţumesc că vrei să mă ajuţi, spuse Emma.

Era o banalitate, dar îşi respecta rolul şi umplea tăcerea.

— Din nou.

După cazul cu hărţuirea, acum era clienta lui pentru a doua oară. După noaptea aceea la hotel. În care fusese victima unui dement. A unui infractor în serie, care, încă înaintea ei, pândise alte trei femei în camerele lor de hotel şi le tăiase tot părul cu un aparat de ras electric.

...după ce le violase cu cruzime.

Pentru Emma, orele care au urmat, de la spital, n-au fost cu nimic mai bune decât violul în sine. Nici nu-şi venise bine în simţiri şi deja toate deschizăturile trupului ei fură din nou manipulate de o persoană străină. Din nou simţi în vagin nişte degete îmbrăcate în latex şi obiecte cu care se luau probe pentru asigurarea dovezilor. Dar cele mai rele au fost întrebările puse de o poliţistă cu păr cărunt şi o faţă lipsită de expresie:

— *Unde aţi fost violată?*

— În Le Zen. Camera 1904.

— *Acolo nu există nicio cameră cu acest număr, doamnă Stein.*

— Aşa mi s-a spus şi mie, dar e imposibil.

— *Cine v-a înregistrat?*

— Nimeni. Am primit cardul-cheie odată cu hârtiile pentru congres.

— *V-a văzut cineva în hotel? Vreun martor?*

— Nu, adică da. O rusoaică.

— *Îi ştiţi numele?*

— Nu.

— *Numărul camerei unde stătea rusoaica?*

— Nu. Este...

— *Ce?*

— Nu contează. Nimic.

— *OK. Puteţi să-l descrieţi pe făptaş?*

— Nu, era întuneric.

— *N-am putut constata existenţa unor semne de împotrivire.*

— Am fost narcotizată. Cu ce anume, asta va arăta probabil analiza de sânge. Am simţit o înţepătură.

— *Făptaşul v-a tăiat părul înainte sau după penetrare?*

— Vreţi să ziceţi, înainte sau după ce şi-a înfipt scula în mine?

— *Vă înţeleg enervarea.*

— Ba nu.

— *Bine, totuşi trebuie să vă pun astfel de întrebări, din păcate. Făptaşul a folosit prezervativ?*

— Probabil, dacă ziceţi că n-aţi găsit spermă.

— *Şi nici leziuni vaginale majore. Vă schimbaţi adesea partenerii de sex?*

— Sunt însărcinată! N-am putea să schimbăm tema?

— *Bine. Cum aţi ajuns în staţia de autobuz?*

— Poftim?

— *Staţia de autobuz din Piaţa Wittenberg. Unde aţi fost găsită.*

— N-am idee. Probabil că mi-am pierdut cunoştinţa la un moment dat.

— *Atunci înseamnă că nu ştiţi dacă aţi fost violată?*

— Nebunul m-a ras pe cap, vaginul mă ustură de parcă s-ar fi umblat cu un dispozitiv electric de mânat vite. *Oare ce credeţi că s-a întâmplat cu mine?*

Întrebarea întrebărilor.

Emma se gândi cum o dusese Philipp acasă cu taxiul şi o culcase pe canapea.

— Totul va fi bine din nou, îi spusese el.

Ea încuviinţase din cap şi îl rugase să-i aducă un tampon. Pe cel mare, pentru hemoragii puternice, chiar din spate, din dulapul din baie. Începuseră în timp ce erau în taxi.

Era prima oară când plânseseră împreună. Şi ultima oară când au vorbit despre copii.

A doua zi, Emma aprinsese o lumânare pentru nenăscut. Ea însăşi arsese deja până la capăt.

Emma tuşi cu palma la gură şi încercă să-şi abată gândul de la amintirile ei sumbre, lăsându-şi privirile să rătăcească prin biroul lui Konrad.

Peretele cu rafturi până la tavan, unde, pe lângă deciziile Curţii Supreme Federale, îmbrăcate în piele, se aflau şi operele lui Schopenhauer, preferatele lui Konrad, i se părea acum mai puţin înalt, probabil din cauza văruielii noi, care făcea încăperea să pară mai mică. Şi fireşte că biroul masiv era tot la locul lui, în faţa ferestrelor aproape pătrate, prin care, în zilele însorite, puteai să-ţi laşi privirile să rătăcească peste Wannsee, până la Spandau. Azi nu se vedea decât până dincolo de promenadă, unde se zăreau câţiva plimbăreţi croindu-şi drum prin zăpada de decembrie, înaltă până la glezne.

Deodată îl simţi pe Konrad lângă pat, atingându-i uşor braţul.

— Dă-mi voie să te fac să te simţi mai comod, spuse el, şi o mângâie pe frunte.

Simţi mirosul aspru de aftershave şi închise ochii. În ultimele luni, doar închipuirea că e atinsă de un bărbat îi stârnea greaţă. Însă Konrad avu voie s-o cuprindă cu braţul şi s-o ducă de la pat, la canapeaua din faţa şemineului.

— Acum e mai bine, spuse el când Emma se cufundă în pernele moi, pe jumătate şezând, şi el o acoperi grijuliu cu o pătură crème de caşmir.

Şi avea dreptate. Aşa era mai bine. Se simţea ocrotită, aici era totul familiar. Grupul de fotolii din faţa ei, unde era şi cel cu spătar lat, în care Konrad se aşeză din nou. Masa joasă cu tăblie de sticlă dintre ei. Şi, fireşte, covorul rotund de la picioare. Şuviţe albe, pufoase, cu un cadru negru, care semăna cu o trăsătură de penel, tot mai subţire, în sensul acelor de ceasornic. Privit de sus, covorul semăna cu un „O” desenat în grabă. Cât de mult îi plăcuse Emmei înainte să stea lungită pe acel „O” şi să privească în şemineul cu gaz, pierdută în visare. Ce bine se simţise când mâncau împreună sushi aduşi la comandă! Cât de sigură şi de ocrotită, când vorbeau despre necazuri în dragoste, eşecuri, nesiguranţă de sine şi când primea de la el sfaturi pe care o viaţă întreagă şi le-ar fi dorit de la tatăl ei.

Firele negre ale covorului era puţin decolorate şi peste ani căpătaseră pe alocuri o nuanţă cafenie.

Timpul distruge tot, îşi spuse Emma; simţi pe faţă căldura

şemineului, dar sentimentul acela plăcut, de care avusese parte mereu când îl vizita pe Konrad, nu apărea.

Nu era de mirare, asta nici nu era o vizită.

Mai curând o necesitate pentru a supravieţui.

— Ce face Samson?

— Minunat, răspunse Konrad, şi Emma îl credea.

Mereu ştiuse cum să se poarte cu animalele. La el, câinele ei era în cea mai bună îngrijire, pe timpul în care era ţinută în izolare.

La scurt timp după noaptea de la hotel, Philipp îi dăruise un husky alb ca zăpada, cu blană negru-cenuşie, ciufulită, pe cap.

— Un câine de sanie? întrebase uluită, când i se încredinţase lesa pentru prima oară.

— El o să te scoată, zisese el cu gândul la *necazul* în care se afla.

Ei bine, se înşelase şi, după cum arătau lucrurile, Samson era nevoit să se mai descurce o bună bucată de vreme fără stăpâna lui.

Poate pentru totdeauna.

— Nu vrei să începem? întrebă Emma, sperând că prietenul ei va exclama „Nu!”, că se va ridica şi-o va lăsa singură.

Bineînţeles că n-a făcut-o.

— Te rog, spuse cel mai bun ascultător din lume, cum îl numise cândva un reporter pe avocatul-star, vorbind despre el într-un ziar.

Asta era, poate, cea mai mare calitate a lui.

Existau oameni care puteau să citească printre rânduri. Konrad ştia să audă printre fraze.

Însuşirea asta îl făcuse să fie unul dintre puţinii oameni faţă de care Emma se putea deschide. El îi ştia trecutul, secretele, îi cunoştea fantezia debordantă. Îi povestise despre Arthur şi despre psihoterapia care, aşa cum crezuse ea, o eliberase de prieteni imaginari şi alte viziuni. Azi nu mai era nici pe departe sigură.

— N-am să reuşesc, Konrad.

— Trebuie.

După cum îi era obiceiul de atâţia ani, Emma căută o şuviţă pe care s-o răsucească pe deget, dar avea părul prea scurt.

Trecuse deja aproape jumătate de an şi încă nu se putea obişnui că părul ei, cândva minunat şi lung, dispăruse. Oricum,

tot crescuse şase centimetri.

Konrad se uita la ea atât de insistent, încât fu nevoită să-şi întoarcă privirea.

— Altfel nu pot să te ajut, Emma. Nu după toate cele întâmplate.

Nu după toţi morţii aceia. Ştiu.

Emma oftă şi închise ochii.

— Cu ce să încep?

— Cu ce-i mai rău, îl auzi spunând. Mergi cu amintirile înapoi, până acolo unde doare cel mai mult.

O lacrimă i se prelinse pe obraz şi deschise ochii.

Privi ţintă pe fereastră. Observă pe drumul de pe mal un bărbat care plimba în lesă un dog german. Văzut de departe, câinele acela mare părea că deschide botul ca să prindă fulgii cu limba, dar Emma nu era sigură. Ştia doar că ar fi preferat să fie acolo, afară, lângă bărbatul cu dogul şi cu zăpada la picioare, care sigur nu era la fel de rece ca lăuntrul sufletului ei.

— Bine atunci, spuse ea, deşi nimic din ce avea să urmeze acum nu era bine.

Şi probabil că nici n-avea să mai fie vreodată, nici dacă făcea faţă acelei zile, lucru de care nu era convinsă în clipa aceea.

— Nu ştiu la ce bun. Doar ai fost de fată la interogatoriu.

Cel puţin la a doua rundă. Făcuse singură prima declaraţie, dar când întrebările poliţistei au devenit tot mai sceptice şi nu s-a mai simţit ca un martor, ci brusc ca o acuzată, solicitase prezenţa avocatului. Spre deosebire de Philipp, care a trebuit să călătorească toată noaptea ca să ajungă la ea din Bavaria, unde era în misiune, prietenul ei cel mai bun venise la ea la spital încă de la unu şi jumătate.

— Tu m-ai îndrumat chiar şi în timpul declaraţiei şi ai fost de faţă când am semnat procesul-verbal al poliţistei. Ştii ce mi-a făcut Frizerul în noaptea aceea.

Frizerul.

Ce denumire inofensivă dată de presă. Ca şi cum l-ai numi „derbedeu” pe unul care jupoaie femei.

Konrad clătină din cap.

— Nu vorbesc despre noaptea de la hotel, Emma.

Ea clipi nervos. Deodată ştia ce urma el să spună şi se ruga să nu aibă dreptate.

— Ştii exact de ce eşti aici.

— Nu, minţi Emma.

Bineînţeles că el voia să vorbească despre pachet. Despre ce altceva?

— Nu, repetă ea, mai puţin energic decât înainte.

— Emma, te rog. Dacă vrei să te apăr, trebuie să-mi povesteşti tot ce s-a întâmplat în ziua aceea, acum trei săptămâni. La tine acasă. Fără omisiuni.

Emma închise ochii şi speră că pernele canapelei aveau s-o înghită pentru totdeauna, cum fac cu o muscă petalele unei plante carnivore, dar din păcate nu se întâmpla aşa.

Şi fiindcă nu avea de ales, începu să-şi spună povestea cu glas sugrumat.

Despre pachet.

Şi cum, odată cu el, grozăvia care începuse în noaptea aceea la hotel bătuse la uşa casei mici, cu gard de zăbrele încrucişate, de la capătul fundacului şi se mutase acolo.

Capitolul 6

Cu trei săptămâni mai devreme

Şurubul se învârtea, străpungând timpanul, şi ajungea direct în creierul Emmei. Nu ştia cine pornise sfredelul acustic, care îi împungea centrul fricii. Cine suna la uşa ei dimineaţa, atât de devreme, panicând-o.

Emma nu-şi considerase niciodată casa de pe aleea Teufelssee drept ceva deosebit, chiar dacă era singura clădire izolată din vecinătate.

Cartierul Heerenstraße era alcătuit în general din nişte case fermecătoare, pentru două familii, din anii ’20, şi aproape un secol, până când Philipp o transformase într-o fortăreaţă, mica ei casă fusese ieşită din comun doar prin faptul că puteai să-i dai ocol fără să calci pe altă proprietate. Spre încântarea copiilor din vecini, cărora înainte le plăcea să se întreacă în alergări prin grădina ei: prin poarta deschisă a gardului cu zăbrele, în sens invers acelor de ceasornic, pe cărarea îngustă cu pietriş, pe lângă stratul cu zarzavat, brusc la stânga, ocolind veranda, din nou la stânga, pe sub fereastra de la camera de lucru, până când ajungeau din nou la stradă, prin grădina oarecum sălbăticită din faţa casei, unde câştigătorul trebuia să ciocănească în vechiul felinar cu gaz şi să strige „Primul!”.

Înainte.

În vremea înainte de.

Înainte de *Frizer.*

Azi, gardul din lemn fusese înlocuit cu nişte proptele masive, de un verde cenuşiu, din metal, bine ancorate în pământ, chipurile să facă faţă mistreţilor, chiar dacă mistreţii erau ultimul lucru de care se temea Emma.

Sylvia, cea mai bună părere/prietenă a ei, credea că îi era o teamă de neînchipuit de bărbatul care îi făcuse lucrurile acelea îngrozitoare în noaptea de la hotel – dar se înşela. Sigur, Emma se temea că individul s-ar putea întoarce să continue de unde rămăsese.

Dar mult mai mult decât de el se temea de ea însăşi.

Ca psihiatru, Emma cunoştea simptomele unei paranoia grave. Ironia sorţii făcuse să-şi ia doctoratul pe această temă, care, pe lângă pseudologie, adică minţitul patologic, era unul dintre domeniile ei speciale. Tratase deja mulţi pacienţi care rătăceau printre năluciri. Ştia ce se întâmpla cu ei până la urmă.

Şi mai rău de-atât: ştia şi cum începuse totul în cazul lor.

Ca şi la mine.

Cu sunetul strident al soneriei încă în auz, Emma se furişă spre uşă, împreună cu Samson, pe care soneria îl smulsese din aţipeală. Şi avea senzaţia că nu va ajunge niciodată la ţintă.

Inima Emmei galopa. Picioarele aproape că stăteau pe loc.

O vizită? La ora asta? Chiar acum, când Philipp a plecat deja?

Samson îşi înfipse nasul în scobitura genunchiului ei, ca şi cum ar fi vrut s-o încurajeze să-şi continue drumul, spunând: *Hai, nu-i chiar atât de greu.*

Nu mârâia şi nici nu-şi arăta colţii, cum făcea de cele mai multe ori când în faţa uşii era un străin.

Deci, probabil că n-o pândea nicio primejdie.

Sau, totuşi?

Emma ar fi vrut să izbucnească în lacrimi acolo, în hol. Să plângă – ocupaţia preferată, pentru moment. De 158 de zile, 12 ore şi 14 minute.

De la noua mea coafură.

Îşi pipăi părul de pe frunte. Simţi cât de mult îi crescuse părul. Azi verificase doar de 20 de ori. În timp de o oră.

Se apropie de uşa grea de stejar şi dădu deoparte perdeaua minusculă care acoperea fereastra cât o palmă, decupată în uşă la nivelul capului.

Conform serviciului de carte funciară, aleea Teufelssee se afla în sectorul Westend, dar în comparaţie cu vilele care dădeau notorietate acestui cartier nobil, căsuţa ei semăna mai curând cu o cuşcă de câine cu scară.

Se afla în capătul locului de întoarcere dintr-un fundac pavat cu piatră, dificil pentru maşini mai mari şi aproape imposibil de folosit de furgonete mai mici. Văzută de departe, casa se potrivea bine cu vecinătatea, cu tencuială cu granulaţie mare, deschisă la culoare, cu ferestre demodate, cu cadre de lemn, cu acoperiş de ţiglă, de culoarea lutului, şi cu trepte obligatorii, de clincher, brun-roşcate, care duceau la uşa de unde spiona ea acum.

Cu excepţia gardului, cele mai noi transformări nu erau vizibile de afară. Senzorii de securitate de la ferestre, dispozitivele de închidere cu telecomandă, detectorii de mişcare din tavanele camerelor sau comutatorul de panică, pentru conectare la serviciul de salvare, pe care Emma tocmai îl atingea.

Ce-i sigur e sigur.

Era ora 11, înainte de prânz, o zi mohorâtă – cerul cenuşiu, cu nori de nepătruns, părea foarte aproape, cât să-l atingi cu mâna, dar nici nu ploua (probabil că era prea frig), nici nu ningea, ca în mai toate zilele trecute, aşa că Emma putea să-l vadă clar pe omul de la gard.

De departe, semăna cu un rocker turc: piele închisă la culoare, ras pe cap, o barbă tip ZZ Top[2], iar în lobii urechilor uriaşul de o sută douăzeci de kilograme purta inele de metal, argintii, mari cât o monedă, care semănau cu nişte jante pe care erau montate anvelope. Bărbatul purta mănuşi cu galben şi albastru, dar Emma ştia că fiecare deget era tatuat cu altă literă.

Nu-i el! Slavă Domnului! îşi spuse ea şi simţi cum îi cade de pe suflet o povară uriaşă. Uşurată, îi făcu semn lui Samson, care stătuse lângă ea încordat, cu urechile ciulite, să facă loc.

Apăsă pe butonul pentru deschidere automată şi aşteptă.

Prinse între Teufelsberg la nord, mai multe şcoli şi terenuri de sport în vest, autostrada Avus în Sud, şi liniile de cale ferată şi ale trenului urban în Est, trăiau aproximativ o sută cincizeci de familii de condiţie bună, în cartierul Heerstraße. O comunitate rurală în mijlocul oraşului de milioane de locuitori, cu toate avantajele şi dezavantajele pe care le aducea cu sine viaţa într-un sat, cum ar fi de pildă faptul că ştiai tot despre toţi şi toate şi că îi cunoşteai pe toţi după nume.

Şi pe curier.

---

[2] Formaţie rock din Statele Unite.

Capitolul 7

— Bună, Salim.

— Bună dimineaţa, doamnă doctor.

Emma aşteptase până când curierul urcase mica scară de clincher, abia apoi întredeschisese uşa, atât cât îi îngăduia zăvorul de metal pus pe dinăuntru.

Samson, care şedea lângă ea, începu să dea din coadă, ca întotdeauna când auzea glasul curierului.

— Îmi pare rău că a trebuit să aşteptaţi atât de mult, eram sus, se scuză Emma cu un nod în gât.

Nu mai era obişnuită să vorbească.

— Nicio problemă, nicio problemă.

Salim Yüzgec aşeză ce avea de livrat pe treapta de sus, sub copertină, îşi scutură călcâiele de zăpadă şi zâmbi în timp ce scotea din buzunarul de la pantaloni prăjiturica obligatorie. Ca de fiecare dată, se asigură că Emma n-avea nimic împotrivă şi, tot ca de fiecare dată, ea îi făcu semn lui Samson să-şi ia batonul pentru câini.

— Cum vă mai simţiţi azi, doamnă doctor? se interesă el.

Bine. Tocmai am înghiţit zece miligrame de Cipralex şi, de la nouă la zece şi jumătate, am respirat suflând într-o pungă. Mulţumesc de întrebare.

— Puţin mai bine pe zi ce trece, minţi ea şi avu senzaţia că se străduia zadarnic, încercând să-i întoarcă zâmbetul.

Salim era un om simţitor, care din când în când îi aducea o oală cu supă de legume de la nevasta lui. *Ca să nu slăbiţi şi mai mult.* Însă grija lui pentru psihiatră se baza pe nişte presupuneri greşite.

Pentru ca vecinătatea să nu trăncănească prea mult, fiindcă brusc doamna doctor nu mai ieşea din casă, umbla toată ziua în halat şi îşi neglija cabinetul, Philipp îi povestise proprietarei chioşcului o istorie despre o gravă toxiinfecţie alimentară, care fusese aproape mortală pentru Emma şi care îi atacase organele.

Doamna Koslowski era cea mai mare bârfitoare din cartier şi până când zvonul a ajuns la Salim, toxiinfecţia crescuse la

dimensiunile unui cancer. Dar era mai bine să se creadă că Emma îşi pierduse părul din cauza chemoterapiei decât să flecărească despre adevăr. Despre ea şi *Frizer.*

Cum s-o creadă nişte străini, când nici chiar soţul ei n-o făcea? Desigur, îşi dădea toată silinţa să-şi ascundă îndoielile. Oricum, demarase cercetări şi nu găsise nimic care să sprijine varianta ei în ceea ce privea desfăşurarea faptelor.

În chineză, japoneză şi coreeană, cifra patru seamănă cu cuvântul „moarte” şi de aceea trece drept un număr cu ghinion, în unele cercuri. În cantoneză, 14 înseamnă chiar „moarte sigură” şi de aceea proprietarii hotelului Le Zen, originari din Guandong au renunţat nu doar la acele numere de camere, ci şi la etajul al IV-lea şi al XIV-lea.

Nici presupunerea că Emma s-a înşelat cu privire la numărul camerei nu ducea nicăieri.

După cum suna descrierea priveliştii, doar camerele

1903 sau 1905 intrau în discuţie. Amândouă fuseseră rezervate de o mamă singură cu trei copii, care venea din Australia şi îşi petrecea concediul aici, în Berlin. În niciuna dintre cele două camere nu s-au găsit urme de pătrundere prin efracţie sau de violenţă. Şi în niciuna dintre ele nu exista portretul lui Ai Weiwei, ceea ce nu era de mirare. În tot hotelul nu se găsea nicio fotografie a artistului. Alt motiv pentru care „cazul” Emmei n-avea prioritate pentru cei de la investigaţii.

Şi ea se îndoia tot mai mult de propria judecată.

Cum să-i ia în nume de rău lui Philipp faptul că era sceptic? La o poveste atât de incredibilă? Un viol într-o cameră de hotel care oficial nu exista şi care fusese cercetată amănunţit de ea, chiar înainte de presupusa faptă?

În plus, Emma afirma că fusese abuzată de un criminal în serie fără chip, cunoscut într-adevăr pentru faptul că-şi tundea victimele. Dar până acum toate proveneau din mediul prostituatelor şi niciuna nu supravieţuise. Fiindcă şi ăsta era un „semn distinctiv” al Frizerului: omora escorte pe care le pândea în camerele lor.

Numai pe mine m-a lăsat în viaţă. De ce?

Nu era de mirare că poliţia n-a pus cazul ei în contul Frizerului. Şi astfel, în cercul colegilor lui Philipp ea apărea drept o nebună care se automutila şi care născocea poveşti de groază. Dar aşa măcar nu avea presa pe cap.

Doar pe curier.

— Nu mă aşteptam să veniţi atât de devreme, spuse Emma şi-i deschise uşa lui Salim.

— Azi am venit direct din pat, râse curierul.

De când nu mai ieşea din casă (până şi plimbatul câinelui era treaba lui Philipp), făcea comenzi să i se aducă acasă multe din ce avea nevoie ca să-şi ducă traiul. Azi, Salim se prezenta la ea cu relativ puţine pachete. Semnă pentru primirea lentilelor de contact, farmacia online trimisese în sfârşit analgezicele, într-o cutie ceva mai mare şi uşoară erau probabil papucii de casă călduroşi, care puteau fi puşi în cuptorul cu microunde. Şi, la urmă, lădiţa zilnică cu alimente, pentru care încheiase un contract permanent cu un supermarket online.

De băuturi şi de tot ce nu era perisabil – conserve, detergenţi sau hârtie igienică – se ocupa Philipp. Dar legumele, laptele, peştele, untul şi pâinea era mai bine să nu fie lăsate în maşină, când era solicitat brusc, cum se întâmpla adesea, şi se întorcea acasă cu ore mai târziu decât se aştepta.

În ultima vreme, nu se mai întâmplase să fie plecat mai multe zile, ca la acest sfârşit de săptămână. Nu de când dementul o imobilizase cu o injecţie, îi smulsese pijamaua şi se lăsase cu toată greutatea peste ea.

În ultimele luni, Philipp insistase să rămână cu ea peste noapte. Intenţionase să renunţe chiar şi la Europa-Meeting de la sfârşitul acestei săptămâni, deşi era cel mai important workshop din tot anul. Cei mai renumiţi analişti de caz din Europa se întâlneau doar o dată la 12 luni pentru un schimb de experienţă. Două zile, în fiecare an mereu în alt oraş. În acest an, în Germania, într-un hotel de lângă Bad Saarow, pe malul lacului Scharmützel. O întâlnire obligatorie a acestui grup de personalităţi extraordinare, nevoite să se confrunte zi de zi cu cele mai cumplite fapte de care erau oamenii în stare – şi, de data asta, lui Philipp i se făcuse onoarea de a putea ţine o conferinţă despre munca lui.

— Insist! Dacă e să se întâmple ceva, te anunţ imediat. Doar eşti aici, după colţ, la distanţă de numai o oră, spusese Emma azi dimineaţă, sărutându-l la despărţire, când de fapt ar fi preferat să strige: *O oră? Nebunului nu i-a trebuit mult mai mult ca să facă din mine o epavă, din punct de vedere psihic.*

— Trebuie mă scot treptat din vizuină, spusese ea, sperând că

el îşi va da seama că scotea numai nişte fraze seci de psihiatru, luate dintr-un manual, în care nu mai credea de multă vreme, acum, când ea însăşi era afectată ca pacientă.

În care credea la fel de puţin ca şi în ultima minciună pe care i-o servise pentru drum: „Mă descurc eu singură”.

Da, cinci secunde în capăt, în care îi mai făcuse semn de rămas-bun cu mâna, de la fereastra din bucătărie. Apoi se pierduse cu firea şi lovise peretele cu capul până când Samson sărise pe ea, împiedicând-o să continue să-şi facă rău.

— Vă mulţumesc mult, spuse Emma, după ce luase toate pachetele de la curier şi le clădise în spatele ei, pe hol.

Salim se oferi să-i care cutiile în bucătărie *(ajungem şi la asta),* apoi duse mâna la frunte.

— Cât pe ce să uit. N-aţi putea să luaţi asta pentru vecinul dumneavoastră?

Salim ridică de pe jos un pachet cam cât o cutie de pantofi, despre care Emma crezuse că nu-i era destinat, ceea ce, în principiu, era adevărat.

— Pentru vecinul meu?

Genunchii începură să-i tremure, înţelegând treptat care erau consecinţele unei asemenea rugăminţi îngrozitoare, dacă avea să fie într-atât de smintită încât să accepte.

Ca şi ultima oară, când fusese amabilă şi preluase comanda de cărţi pentru dentistă, avea să stea ore în şir în întunericul camerei de zi, incapabilă să facă altceva decât să se gândească neîntrerupt la *când* anume urma să se întâmple. *Când* avea soneria să sfâşie liniştea şi să anunţe nedorita vizită.

În timp ce mâinile i se umezeau şi gura i se usca tot mai mult, ea va număra minutele, apoi chiar şi secundele, până când obiectul străin dispărea din casa ei, în sfârşit.

Şi nu gândul la toate astea a fost cel mai rău lucru de care şi-a dat seama, când a văzut numele destinatarului de pe pachet.

Dl. A. Palandt
Aleea Teufelssee 16a
14055 Berlin

Se va descurca ea cumva, probabil, cu obiectul acela străin în casă. I-ar răvăşi programul zilei şi sentimentele, însă problema nu era pachetul în sine.

Ci numele.

Cu pulsul tot mai accelerat şi cu mâinile tot mai umede, Emma se uita fix la adresa imprimată şi ar fi vrut să plângă.

Capitolul 8

Palandt?

Cine... *naiba...* este dl. A. Palandt?

Înainte n-ar fi irosit niciun gând pe aşa ceva. Acum, neştiinţa ei dădea aripi celor mai întunecate fantezii şi asta o înfricoşa atât de tare încât simţea că lacrimile erau aproape.

Aleea Teufelssee 16a?

Nu era pe partea stângă a străzii, trei-patru case mai încolo, chiar după colţ? Şi nu locuia acolo, de ani şi ani, bătrâna Tornow, singură de tot? Şi nu.

A. Palandt...?

Îi cunoştea pe toţi din zonă, dar n-auzise încă niciodată numele ăsta şi un sentiment difuz de neputinţă se declanşă în ea.

Trăia deja de patru ani acolo. Patru ani de când cumpăraseră imobilul – de fapt mult prea scump –, pe care şi l-au putut permite numai fiindcă Philipp avusese o moştenire.

— Să-l iau eu? întrebă Emma, fără să atingă pachetul. Era învelit în hârtie de ambalaj obişnuită, cafenie, şi avea muchiile întărite cu bandă de lipit transparentă. Nişte şnururi scămoşate se încrucişau pe partea din faţă. Nimic neobişnuit.

Cu excepţia numelui...

Domnul A. Palandt?...

— Poftim, zise Salim şi i-l întinse, înaintând câţiva centimetri. Îi las un bilet destinatarului, să ştie că îl poate lua de la dumneavoastră.

Nu, nu care cumva!

— De ce? întrebă Salim uluit.

Era clar că ea îşi rostise gândurile cu glas tare.

— Ştiţi, aşa-s instrucţiunile. Trebuie să fac aşa. Altfel, pachetul n-are asigurare.

— Înţeleg, dar azi, din păcate, eu...

— Vă rog, doamnă Stein. Mi-aţi face o mare favoare. Tura mea se încheie îndată. De altfel, mă tem că pentru foarte mult timp.

Pentru foarte mult timp?

— Ce vreţi să spuneţi?

Fără să vrea, Emma se retrase cu un pas. Samson, care îşi dădea seama cât de încordată era, se ridică şi îşi ciuli urechile.

— Nicio grijă, n-am fost dat afară. Sunt veşti bune – adică pentru mine, Naya şi Engin.

— Naya e soţia dumneavoastră? întrebă Emma derutată.

— Exact, v-am arătat cândva o fotografie cu ea. Cu Engin al nostru n-avem pentru moment decât o chestie dintr-aia de la ecograf.

Halatul Emmei flutura de la curentul de aer rece, care intra de afară. Simţea fiori înăuntrul ei.

— Soţia dumneavoastră e... *gravidă?*

Cuvântul era atât de greu, încât abia putu să-l rostogolească din gură.

Gravidă.

O combinaţie de şapte litere care acum avea un cu totul alt sens decât cu jumătate de an în urmă.

Pe atunci, „înainte de”, cuvântul reprezenta un vis, viitorul, era pur şi simplu simbolul bucuriei şi al sensului vieţii. Azi, nu mai descria decât o rană deschisă, o fericire pierdută şi, rostit în şoaptă, aproape că suna la fel ca „nicicând” sau „mort”.

Salim, interpretând greşit uluirea vădită a Emmei, crezu că e bucuria aceea care te lasă fără grai şi radia de încântare.

— Da, în luna a VI-a, râse Salim. Deja are o gogoaşă aşa de mare, zise, făcând mişcarea lămuritoare. Se potriveşte minunat cu postul din administraţie. Serviciu la sediu, înţelegeţi? Plata e mai bună, doar că îmi pare rău că n-o să vă mai văd, doamnă Stein. Mereu aţi fost foarte drăguţă cu mine.

— Asta chiar e o bucurie, fu tot ce reuşi să spună Emma, cam fără entuziasm, şi îi fu ruşine.

Înainte se bucura de orice veste legată de apariţia unui copil în cercul de cunoştinţe. Chiar şi pe vremea când primii prieteni întrebau deja ce îi luă atât de mult cu apariţia unui urmaş şi dacă nu cumva era ceva în neregulă. Niciodată nu fusese invidioasă sau supărată fiindcă ea şi Philipp nu reuşeau încă.

Spre deosebire de mama ei, care se înfuria de-a dreptul când alţii se lăudau cu norocul lor la copii. Pierderea neaşteptată a sarcinii, atunci când Emma avea şase ani, o schimbase. După aceea, mama ei nu a mai rămas însărcinată niciodată.

Şi acum?

Acum era vremea-de după, în care putea să înţeleagă amărăciunea mamei ei.

Fertilă? Fertilă!

Emma devenise altă femeie. Una cu vagin răzuit, care cunoştea la fel de bine gustul de latex şi senzaţia de oţel vibrând pe ţeasta tunsă. O femeie care ştia că o singură întâmplare fatală putea să schimbe sau chiar să ucidă orice sentimente.

Drăguţă.

Se gândi la ultimele cuvinte ale lui Salim şi îi veni o idee.

— Aşteptaţi-mă o clipă.

— Nu, vă rog. Chiar nu e nevoie, strigă în urma ei Salim, care ştia ce avea ea de gând, când îi spusese lui Samson să rămână la intrare.

Şi să-l şi păzească pe curier.

În sufragerie, îşi dădu seama că ţinea la piept micul pachet, chiar îl luase din mâna lui Salim, *la naiba.*

Acum e în casă.

Îl puse lângă laptop, pe birou, care era la fereastra dinspre grădina din spate, şi trase sertarul de sus. Îşi căuta portofelul în care spera să aibă nişte mărunţiş pe care să i-l fi putut da credinciosului Salim, la despărţire.

Portofelul alunecase în fundul sertarului, într-un colţ, aşa că fu nevoită să scoată întâi nişte hârtii care se prinseseră acolo.

O scrisoare de la asigurări, facturi, nişte cărţi poştale cu urări de însănătoşire grabnică, reclame pentru maşini de spălat şi…

Emma împietri cu anunţul în mână.

Încercă să-şi ia privirea de la fotografia lucioasă.

Srrrrrrrrrr.

Capul începu să-i vâjâie. Tare. Simţea vibraţiile pe pielea capului. Şi, imediat, nişte mâncărimi. Voia să se scarpine, dar nu reuşi nici asta şi nici să învingă menghina care îi silea capul să nu se mişte şi să privească foaia.

Philipp scosese oglinda din casă pentru ca imaginea „coafurii” ei să nu-i aducă mereu aminte de noaptea aceea. Foarfecele şi aparatele de ras fuseseră izgonite din baie.

Dar nu se gândise la un simplu supliment de ziar.

Aparat cu lame de oţel. Doar 49,90 €. Cu funcţie de tundere! Economisiţi banii de frizer!

Emma auzi un pârâit uşor, care mereu preceda avalanşa

coşmarurilor ei, chiar înainte să i se desprindă de pe povârnişul sufletului.

Închise ochii. Şi prăbuşindu-se, Emma căzu în cuibul de şobolani al amintirilor.

Capitolul 9

Cei mai mulţi oameni cred că somnul ar fi fratele mai mic al morţii, când de fapt el e marele ei potrivnic. Nu *somnul,* ci *oboseala* este avangarda întunericului veşnic. Ea e săgeata pe care o sloboade asupra noastră omul negru cu glugă, seară de seară, cu precizie, încercând să smulgă somnul din noi, cu toată forţa, noapte de noapte.
Dar, din nefericire, e otrăvită şi oricât ar încerca şuvoaiele de vise să spele otrava, în noi rămân mereu rămăşiţele unei poveri. Cu cât înaintăm în vârstă, cu atât mai greu ne este să coborâm din pat dimineaţa cu sentimentul că suntem refăcuţi şi că am dormit destul. Capilarele existenţei noastre sunt îmbibate cu cerneală neagră, ca un burete cândva deschis la culoare, şi buretele se tot încarcă. Visele colorate, fericite odinioară, se transformă în nişte oglinzi de coşmar, care distorsionează imagini până când somnul pierde definitiv lupta cu oboseala, iar noi alunecăm, epuizaţi, într-un nimic fără vise.

Emma iubea somnul.

Dar nu şi visele din el, care preschimbaseră otrava oboselii de viaţă în nişte viziuni teribile. Teribile fiindcă erau atât de reale şi fiindcă reflectau ce i se întâmplase în realitate.

În starea de inconştienţă, totul începea cu un zgomot, ca de fiecare dată.

Srrrrrrrrr.

Nu cu penetrarea brutală, cu respiraţia grea de la ureche sau cu tusea care îi lipea de faţă valuri de miros de mentă, în timp ce, slobozindu-se în prezervativ, Frizerul îi strivea sfârcul. Viziuni despre care nu ştia dacă erau amintiri reale sau încercarea chinuitoare a creierului ei de a umple cu coşmaruri orele pierdute între atacul din hotel şi trezirea în staţia de autobuz.

Mereu începea cu sfârâitul aparatului de ras care devenea mai limpede şi mai pătrunzător când lamele vibrânde întâlneau părul.

Părul.

Un simbol al sexualităţii şi al fertilităţii de când lumea. Din cauza asta femeile îşi acoperă capul, în multe culturi ale lumii,

ca să nu ademenească diavolul din bărbat. Diavolul, care altminteri...

...avea să vină peste mine, să mă violeze şi apoi să mă scalpeze...

Scalpator, un cuvânt cam greoi, dar mult mai potrivit pentru făptaş decât *Frizer,* fiindcă el nu-şi friza victimele, ci le smulgea viaţa de pe cap.

Ca întotdeauna, Emma nu putea să facă vreo deosebire între vis şi realitate când a simţit lama rece pe frunte – paralizată fie de oboseală, fie de narcoticul din sânge. Simţea sfârâitul electric al tăişului pus pe frunte şi când lamele au luat-o în sus, din faţă spre ceafă, n-a durut-o. Nu durea şi totuşi se simţea ca o moarte.

De ce face asta?

O întrebare la care Emma credea că găsise răspunsul.

Făptaşul o violase şi îi era ruşine de ce făcuse. Inteligent şi înţelegându-şi fapta, el nu încerca s-o anuleze, ci să transfere responsabilitatea asupra victimei.

Emma nu-şi acoperise capul, buclele ei; la vedere, pline, ademeniseră fiara masculină din bârlogul ei şi pentru asta ea trebuia să fie nu pedepsită, ci adusă într-o stare respectabilă, la a cărei vedere niciun bărbat să nu mai fie cuprins de gânduri greşite.

De aceea m-a ras pe cap.

Nu ca să mă umilească.

Ci ca să alunge din mine diavolul care l-a dus în ispită.

Emma auzi un fâşâit, când lamele dădură peste o vertebră, simţi cum capul îi era răsucit într-o parte, ca să ajungă la tâmplă, simţi o usturime când lama pătrunse prea adânc, ciupind pielea, simţi o mănuşă de latex pe gură şi mirosul de cauciuc care îi acoperea buzele întredeschise pentru un ţipăt şi îi veni în minte...

...că pe mine m-a aşteptat...

O alesese. O cunoştea!

O urmărise încă dinainte. Părul ei, când se juca cu o şuviţă. Buclele care îi dansau pe umeri, când se răsucea.

Mă cunoaşte. Îl cunosc şi eu?

În secunda în care îşi puse întrebarea asta, Emma simţi limba. Aspră, lungă, plină de salivă. O lingea pe fată. Îi îmbăloşa nasul, ochii închişi şi fruntea şi asta era ceva nou.

Aşa ceva nu se întâmplase încă niciodată.

Emma simţi o presiune jilavă pe obraz, deschise ochii şi îl văzu pe Samson deasupra capului.

Mai trecu un timp până când îşi dădu seama că zăcea pe podeaua camerei de zi, lângă masa de scris.

Era trează şi totuşi săgeata oboselii o atinsese mai adânc decât oricând înainte. Îşi simţea trupul ca şi cum ar fi fost umplut cu plumb şi nu s-ar fi mirat dacă propria greutate ar fi tras-o în jos, în subsol, dacă ar fi căzut prin parchet direct în spălătorie sau în biroul pe care Philipp şi-l amenajase acolo, ca să nu fie nevoit să meargă mereu la birou, la sfârşitul săptămânii.

Dar fireşte că parchetul solid nu cedă sub greutatea ei, că rămase la parter, la o distanţă de două ori mai mare decât ea faţă de şemineu, unde flăcările pâlpâiau neobişnuit de viu.

Ceva le mişca. Ca şi cum ar fi bătut vântul. În acelaşi timp simţi şi o adiere rece pe faţă şi apoi pe tot trupul.

Când îşi dădu seama, Emma se chirci.

Curent de aer.

Focul care dansa în curentul de aer rece nu putea să însemne decât un singur lucru.

Uşa casei!

Era deschisă.

Capitolul 10

Sorry, a trebuit să plec.
cu bine!

Un mic bilet autocolant pe care era puţin loc şi de aceea Salim scrisese cuvintele de rămas-bun cu litere mici de tipar.

Cu degetele amorţite, Emma desprinse biletul galben de pe tocul de lemn al uşii de la intrare şi strânse pleoapele. Începuse din nou să ningă. La celălalt capăt al străzii, cu puţin înainte de intersecţie, nişte copii se jucau de-a prinsa printre maşinile parcate, însă curierul şi dubiţa lui galbenă dispăruseră.

Cât timp am lipsit?

Emma se uită la ceasul de la mână. Ora 11:13.

Aşadar, exact un sfert de oră în care fusese fără cunoştinţă.

Şi în care uşa fusese deschisă.

Nu larg deschisă, doar câţiva centimetri, dar totuşi.

Se înfioră.

Şi acum? Oare ce să fac?

Samson se freca de piciorul ei ca un motan, era probabil felul lui de a-i spune că era al naibii de frig, aşa că mai întâi închise uşa.

Fu nevoită s-o împingă cu forţă, atât de puternică era pala de vânt iscată brusc. Urletul ei se mai auzi o dată, încercă să mai zvârle câţiva fulgi în hol, în ultima secundă, apoi uşa se închise şi se făcu linişte.

Emma privi spre stânga, unde oglinda dulapului care acoperea tot peretele i-ar fi arătat obrajii înroşiţi, dacă n-ar fi fost acoperită cu hârtie de ambalaj.

Probabil că s-ar fi şi aburit de la respiraţia ei.

Şi pe ea ar fi fost scris ceva...?

Pentru o clipă, Emma fu tentată să smulgă învelişul de pe oglindă, ca să controleze dacă nu erau mesaje ascunse. Dar deja făcuse asta de multe ori şi niciodată nu găsise vreo inscripţie pe sticla oglinzii.

Niciun *M-am întors* sau *Sfârşitul ţi-e aproape.* Şi Philipp nu se plânsese niciodată că iar era nevoit să înlocuiască camuflajul sfâşiat.

„Îmi pare rău” îşi spuse Emma, neştiind sigur la ce se refereau vorbele ei. Discuţiile pe care le purta cu sine, cu zecile în fiecare zi, aveau tot mai puţin sens.

Îi părea rău că îl abandonase pe Salim fără să-şi ia rămas bun şi că nu-i dăduse un bacşiş? Că îi pricinuia lui Philipp asemenea necazuri? Că nu-i asculta sfaturile, că îi evita apropierea şi că refuza să i se ofere deja de mai multe luni? Sau îi părea rău că se lăsa aşa, în voia sorţii? Fireşte că ştia, ca psihiatru, că paranoia nu însemna slăbiciune, ci că era o boală, pentru care trebuia, de fapt, să apelezi la terapie. *Dacă aveai puterea s-o faci.* Şi că reacţiile ei excesive erau un simptom al acestei suferinţe care n-avea să dispară de la sine, numai pentru că făcea ea un „efort”. Oamenii fără probleme se uitau adesea cu suspiciune la bolnavii psihic. Se întrebau, de pildă, cum de un actor sau un artist vestit – care „avea totul”, nu-i aşa? – putea să se sinucidă, în ciuda faimei, a banilor şi a numeroşilor lui „prieteni”, fiindcă nu pricepeau deloc ce era cu demonii care îşi făceau cuib mai cu seamă în sufletele sensibile, ca să le şoptească la ureche ce lipsuri aveau, în clipele lor cele mai fericite. Cei sănătoşi psihic îl sfătuiau pe un depresiv să nu mai fie mereu atât de trist, iar pe un paranoic, cum era ea, să nu mai exagereze şi, de pildă, să nu mai controleze uşa, la fiecare trosnitură din lemnăria casei. Dar asta era ca şi cum l-ai fi rugat pe unul cu piciorul fracturat să alerge la maraton.

Şi acum?

Privi nehotărâtă livrarea făcută de Salim, de la picioarele ei. Pachetul îngust, alb, cu lentilele de contact, putea să mai rămână deocamdată pe hol, la fel medicamentele şi cutia ceva mai mare cu papuci de casă. Doar alimentele trebuiau puse la frigider, dar în momentul acela Emma se simţea prea sleită de puteri ca să care cutia în bucătărie.

Nu pot să car şi totodată să-mi fie frică.

Samson se scutură la picioarele ei şi Emma îşi dori să fi putut face la fel; să-şi scuture pur şi simplu tot trupul şi aşa să îndepărteze tot ce o împovăra în momentul acela.

— Ai fi lătrat, nu-i aşa? îl întrebă.

Samson ciuli urechile şi-şi înclină capul.

Sigur ar fi făcut-o.

Samson mârâia la orice străin care se apropia de casă, atât de legat era de stăpâna lui. În viaţa lui n-ar lăsa să intre un

spărgător.

Sau poate totuşi?

Pe de-o parte, o paraliza gândul că nu mai putea fi sută la sută sigură că era singură în casă. Pe de altă parte, nu prea avea cum să-l sune pe Philipp şi să-l roage să se întoarcă aşa, fără niciun motiv.

Sau totuşi era ceva.

Îi veni o idee.

— Să nu te mişti de aici! îi porunci lui Samson şi deschise dulapul înzidit, de lângă uşă, în care era ascunsă caseta albă cu instalaţia de alarmă. Cifrele de pe câmpul de comandă se luminau chiar şi când îşi apropia mâna.

1 – 3 – 1 – 0

Data când s-au cunoscut. La petrecerea de la aniversarea Sylviei.

Sistemul era programat în aşa fel încât la semnalarea unei efracţii, Emma era sunată pe telefonul mobil. Dacă nu răspundea sau nu rostea parola corectă (*Rosenhan*), se declanşa pe loc o acţiune poliţienească.

Emma atinse o pictogramă care înfăţişa o casă goală şi activă astfel toţi senzorii de mişcare. Cu o a doua tastă (P), deconectă iarăşi senzorii de mişcare de la parter.

— Aşa, acum se poate. Dar rămânem aici jos, auzi? Dacă cineva neautorizat reuşise să intre, ea avea să-l audă de cum se mişca la etaj sau în subsol.

Era puţin probabil să se fi ascuns cineva la parter. În camera de zi nu existau draperii, dulapuri mari, cufere sau alte ascunzişuri. Canapeaua era lipită de peretele care nu avea zone înclinate sau ieşite în afară.

Dar siguranţa e mai bună decât orice.

Emma îşi scoase mobilul din buzunarul halatului, deschise lista cu numere favorite şi puse degetul pe contactul cu Philipp, ca să ia legătura cu el imediat, în caz de urgenţă. Apoi dori să revină cu Samson în camera de zi, dar fu nevoită să se întoarcă, fiindcă brusc nu mai ştia sigur dacă încuiase de două ori.

După ce a mai verificat o dată şi iarăşi a rezistat pornirii de a se uita în oglindă, îl urmă pe Samson, care, cu mersul lui săltat şi zgomotos, se îndrepta deja spre pătura pe care dormea, lângă şemineu.

Ar trebui să-l duc la tăiat ghearele, îşi zise, nu pentru că îşi

făcea griji pentru parchet. Oricum era zgâriat şi trebuia raşchetat de urgenţă, de îndată ce avea să suporte iarăşi musafiri în casă.

Într-o altă viaţă, poate.

Îi era ruşine că îi oferea atât de puţină mişcare. În dimineaţa aceea, doar un sfert de oră, cât l-a plimbat Philipp o dată în jurul scuarului, înainte să plece. Ea îl lăsa mereu singur în grădină. Acolo îşi făcea cuminte nevoile lângă magazia cu unelte, la rododendron, în timp ce ea îl aştepta să se întoarcă, în spatele uşii închise.

Purtarea atât de paşnică a câinelui era un semn inconfundabil că erau singuri, cel puţin acolo, jos. Samson devenea agitat şi începea să dea tare din coadă şi când vedea o muscă. Nici în prezenţa lui Philipp nu se relaxa cu totul, într-atât era de fixat pe Emma, care oricum era mereu în preajma lui, soţul primind automat un rol de oaspete care trebuia ţinut sub observaţie, cu afecţiune, dar permanent.

Emma se aşeză la biroul al cărui sertar încă era deschis. Reuşi să îndese înapoi reclama care declanşase accesul de aduceri-aminte fără să se mai uite iar la publicitatea făcută aparatului de ras. Apoi să se hotărî să se abată de la rutina zilei şi, mai întâi, să se uite cu atenţie la pachet, înainte să-şi înceapă treburile.

Îl luă cu amândouă mâinile şi îl răsuci. Nu cântărea mai mult decât trei tablete de ciocolată, poate chiar mai puţin, ceea ce-l făcea să fie un pacheţel, dar Emma nu se prea pricepea la aşa ceva. Pentru ea, tot ce avea muchii tari şi era mai mare ca o cutie de pantofi, era un pachet.

Îl scutură lângă cap cum face un barman cu un cocktail-shaker, dar nu reuşi să audă nimic. Niciun ticăit, niciun bâzâit, nimic ce putea să te ducă cu mintea la vreun obiect electric sau (Doamne fereşte) chiar la o fiinţă. Putea doar să simtă că în interior se mişca ceva uşor. Că aluneca încoace şi-ncolo. Nu părea să fie ceva casant, chiar dacă nu putea să spună asta cu certitudine.

Emma mirosi pachetul, dar nu simţi nimic deosebit. Niciun miros pătrunzător, puternic, de chimicale iritante sau de otravă. Nimic ce ar fi putut s-o ducă cu gândul la un conţinut periculos.

Emma simţea că până şi simpla lui existenţă era ameninţătoare, dar în afară de asta, părea să fie un pachet

obişnuit, oarecare, cum sigur sunt distribuite în Germania cu zecile de mii, în fiecare zi.

Hârtia de ambalaj se găsea în orice papetărie sau direct la postă, dacă mai existau cumva filiale oficiale. Fuseseră închise tot mai multe, încă „înainte de”.

Şnurul cu care era legat arăta exact ca şi cele cu care se jucase în copilărie: nişte fire cenuşii, grosolane.

Emma studie eticheta pe partea anterioară pe care, ciudat, era trecut doar A. Palandt, ca destinatar, nu şi un expeditor. Nici vreo firmă, nici vreo adresă privată în rubrica destinată acestuia.

Înseamnă că trebuie să fi fost trimis dintr-o staţie publică de expediere automată, doar acolo era posibilă predarea anonimă a unui pachet. Emma descoperise metoda anul trecut, când voise să-i trimită mamei un pachet de Crăciun, fără ca ea să-şi fi dat seama imediat de la cine era surpriza. Oricum, Emma trecuse atunci un expeditor fictiv (Moş Crăciun, strada Santa 24, Polul Nord). Dar aici rubrica era neatinsă, ceea ce o neliniştea, mai mult, nu cunoştea niciun vecin cu numele Palandt.

Aproape scârbit, puse pachetul deoparte şi îl împinse până la marginea mesei, cât mai departe de ea.

— Chiar nu vrei să-mi ţii de urât, întrebă Emma şi se întoarse iar spre Samson.

În toate orele acelea de singurătate se obişnuise să vorbească cu el ca şi cum ar fi fost un copil care de obicei urmărea atent tot ce făcea ea peste zi. Însă azi i se părea ciudat de somnoros, aşa cum stătea paşnic, ghemuit lângă şemineu – nu cum făcea de obicei, culcându-i-se la picioare, sub birou.

— Bine, oftă Emma, când el continuă să nu reacţioneze. Important e să nu mă părăseşti. Ştii că i-am promis lui Philipp că n-am să fac aşa ceva.

Dar tocmai azi nu putea să renunţe. Indiferent cât avea să se înfurie dacă afla.

Trebuia s-o facă, pur şi simplu.

Cu sentimentul că îşi înşela soţul, deschise laptopul şi începu „munca”.

Capitolul 11

Nu exista decât o singură fotografie în care era cu Philipp şi în care Emma nu se ura, iar pe aceea o făcuse un hoţ în vârstă de doi ani.

Cu vreo cinci ani în urmă, în drum spre expoziţia unui prieten fotograf, se adăpostiseră de o ploaie torenţială într-o „capcană turistică” din Hackescher Markt; un „restaurant al cartofilor” cu nişte bănci lungi în faţa unor mese asemănătoare cu cele folosite de muncitorii care pun tapet, pe care au trebuit să le împartă cu alţii, peste zece, fugiţi şi ei din calea vremii.

Obligaţi de chelneri să comande mai mult decât doar băuturi, au ales crochete de cartofi cu piure de mere şi după-amiaza aceea banală, de aprilie, nu le-ar fi rămas prea mult în amintire dacă Emma n-ar fi găsit pe telefon fotografiile acelea ciudate.

Primele patru erau total întunecate. A cincea arăta o margine de masă, la fel şi următoarele şase, în care s-a văzut mai întâi doar degetul mare şi apoi, în întregime, autorul acelor fotografii mişcate: o fetiţă blondă, ciufulită, mânjită la gură cu fiertură de griş şi cu un zâmbet diabolic, cum reuşesc numai copiii care tocmai ţi-au şterpelit telefonul pe neobservate.

Erau în total şapte poze făcute fără bliţ, în care se vedeau părţi din Philipp şi Emma. Într-una ea chiar zâmbea, dar cea mai frumoasă era aceea în care timpul părea să se fi retras într-un alt spaţiu. Emma şi Philipp şedeau alături şi se priveau în ochi, în timp ce furculiţele lor erau înfipte în aceeaşi crochetă. Imaginea arăta ca dintr-un film la care banda sonoră cu glasurile stridente şi amestecate ale clienţilor din restaurant, cu plânsete de copii şi zdrăngănit de tacâmuri se întrerupe brusc şi, în schimb, începe să se audă un cântec romantic la pian.

Emma nu ştiuse că ea şi soţul ei încă mai schimbau priviri atât de pline de iubire şi, pentru că fusese făcută pe neobservate, fără cea mai mică bănuială că ar fi fost o înscenare, fotografia aceea era cu atât mai valoroasă pentru ea. Şi pentru Philipp, şi lui îi era dragă fotografia, deşi găsea că poziţia lui lejeră era prea mult, gen James Dean, indiferent ce voia să spună cu asta.

Mai demult, „înainte de”, Emma privise fotografia în fiecare zi,

la ora 17, când o suna Philipp să-i spună dacă avea să se întoarcă la cină, fiindcă o pusese ca fotografie de contact pentru numărul lui de telefon. O copie a fotografiei, ca talisman, era în buzunarul interior al poşetei preferate, iar o vreme fusese chiar *screen-saver* pe laptopul ei, până când dispăruse din computer, din motive inexplicabile, după un update de sistem.

La fel cum mi-a dispărut mie conştiinţa de sine, bucuria de viaţă. Viaţa mea.

Uneori Emma se întreba dacă în noaptea aceea de la hotel Frizerul nu făcuse o repornire de sistem, readucându-i hard-diskul emoţional înapoi la setări. Şi ea era evident exemplarul cu preţ redus: marfă deteriorată, din păcate exclusă de la schimb.

Emma dădu click pe iconul Outlook de pe bara inferioară a ecranului, ca să dispară imaginea standard şi ea să se poată dedica misiunii neplăcute, dar necesare, de fiecare zi.

„Treaba” ei zilnică consta în răscolirea Internetului în căutarea celor mai recente informaţii referitoare la Frizer.

Ceva ce Philipp îi interzisese apăsat, după ce, printr-o indiscreţie a procuraturii, ziarele ajunseseră să deţină profilul infractorului făcut de ei. Îl întorseseră pe toate părţile zile în şir. Philipp se temea că ştirile şocante din presa bulevardieră, lacomă de profit, o vor afecta şi mai mult pe Emma şi de aceea era nevoită să fie prudentă.

Pe ascuns, ca o femeie care încalcă fidelitatea conjugală.

Naviga pe o pagină în modus privat, care nu salva URL. Şi arhiva în care salva cronologic toate anunţurile şi datele referitoare la caz era numită „Dietă” şi care era parolată.

În reţea era iarăşi o avalanşă de speculaţii, fiindcă săptămâna trecută Frizerul acţionase din nou. Iarăşi într-un hotel de cinci stele din Berlin, de data asta în Potsdamer Platz, şi iarăşi fusese ucisă o prostituată cu o supradoză de GHB[3].

Oricum, urme ale acestei substanţe fuseseră depistate şi în sângele ei. Însă poliţiştii care se ocupau de caz nu consideraseră că era o dovadă convingătoare. Emma era psihiatru. Era mai uşor pentru ea să aibă acces la acest medicament, care, luat în doze mici, avea efecte stimulatoare şi era deseori folosit ca *party drug,* decât să-şi taie singură părul.

Articolele din presa de scandal vorbeau mai mult despre preferinţele sexuale ale Nataschei W. (22 ani) decât despre ea

[3] Acid gamma-hidroxibutiric, drog cunoscut sub numele de ecstasy.

ca om care îşi pierduse viaţa în chinuri. Dacă te uitai la comentariile cititorilor de pe forumurile internetice, puteai să ajungi la concluzia că majoritatea o considera vinovată şi pe femeie, căci cine se oferea pe bani unor bărbaţi total necunoscuţi?

Celor mai mulţi nici nu le trecea prin minte că victimele erau nişte fiinţe înzestrate cu simţire. Rusoaica de la hotel, care bătuse la uşa Emmei în noaptea aceea, dovedise mai multă empatie decât toţi comentatorii la un loc.

Păcat însă că investigatorii nu reuşeau să dea de ea. Oricum, nu era de mirare. Care damă de companie îşi dădea numele adevărat la recepţie sau zicea pentru ce cameră fusese comandată? În hotelurile de lux, astfel de „fete” erau nişte cliente inevitabile, dar invizibile.

Trosc.

Un butuc căzu în şemineu, din grămada arzândă şi, în timp ce lui Samson nu-i tresări nici măcar nasul, Emma zvâcni speriată.

Aruncă o privire pe fereastră, se uită ţintă la bradul din grădină pe care îl împodobeau de Crăciun în fiecare an. Crengile îi erau încovoiate sub greutatea zăpezii.

Imaginea naturii era unul dintre puţinele lucruri care o linişteau. Îşi iubea grădina. Gândul să poată merge iarăşi acolo şi s-o îngrijească era un stimul considerabil, dacă voia să scape de tulburările astea stupide din capul ei. Va găsi cândva, cu siguranţă, şi forţa să meargă la terapie şi să-i ceară unui specialist să-i verifice automedicaţia.

Cândva, numai nu azi.

În căsuţa poştală găsi un mail, cu siguranţă spam, care o ameninţa cu blocarea cardurilor de credit şi mai multe alerte la cuvântul-cheie „Frizer”, printre altele un articol din ziarul *Bild* şi unul din *Berliner Zeitung,* pe care îl deschise primul. Constatând că nu conţinea nimic nou, l-a copiat ca pdf în folderul „Frizer_TREI_Investigaţii_NATASCHA”.

În realitate, era locul pe care Frizerul îl prevăzuse pentru Emma. Natascha era deja numărul patru.

Eu sunt doar femeia care nu intră la socoteală.

La fiecare victimă, Emma avea subfoldere pentru „viaţă privată”, „profesie” şi „teorii proprii”, dar cele rezervate investigaţiilor publice erau fireşte cele mai importante.

Aici se afla şi articolul din *Spiegel* despre primul profil făcut de

Philipp, în care făptaşul era caracterizat ca fiind un narcisist psihopat. Înstărit, cultivat, cu educaţie superioară. Atât de îndrăgostit de sine, încât era incapabil de vreo legătură stabilă. Fiindcă se considera perfect, atribuia femeilor vina pentru singurătatea lui. Femei care ademeneau bărbaţi, nedorind totuşi decât un singur lucru de la ei: bani. Ele erau răspunzătoare pentru faptul că un individ atât de impunător că el nu putea să-şi controleze pornirile. Înţelegea tunsul ca pe un serviciu pe care îl făcea lumii bărbaţilor prin „sluţirea” femeii.

Era posibil să existe şi alte victime ca Emma, cărora, după viol, le fusese „doar” îndepărtat părul. Poate că nu voia neapărat să-şi omoare victimele, ci numai atunci când le găsea atractive chiar şi fără păr.

Această idee îl condusese pe Philipp la presupunerea că în timpul faptelor sale, Frizerul purta un aparat pentru vedere nocturnă, ca să poată evalua în final rezultatul. O speculaţie pe care Emma o trecuse în dosarul „Teorii”, ca şi pe aceea cum că probabil făptaşul avea oroare de sânge. Totuşi, Emmei îi făcuse o rană în timp ce o rădea. La spital fuseseră nevoiţi să-i trateze rana de pe frunte şi să îndepărteze sângele închegat. Acesta fusese, eventual, motivul salvării ei, fiindcă rana şi sângele o desfiguraseră atât cât Frizerul să-şi poată considera fapta împlinită.

Philipp nu era implicat oficial în rezolvarea cazului din cauza complicaţiilor personale, „complicaţii” însemnând o formulare politicoasă a superiorului său pentru „soţie sărită de pe fix, cu fantezii smintite despre un abuz de forţă”.

Neoficial, fireşte că Philipp storcea informaţii din toate sursele, ca să fie la curent cu stadiul investigaţiilor. Emma era sigură că nu-i spunea tot ce afla, altfel nu i s-ar fi tăiat respiraţia acum, când intrase pe *homepage* la ziarul *Bild.*

La naiba!

Îşi duse mâna la gură. Clipi.

Titlul ataşat fotografiei consta din doar două cuvinte, dar ele umpleau două treimi din ecranul monitorului:

EL ESTE?

Dedesubt se vedea o imagine color, cu tentă verzuie, surprinsă de o cameră montată în tavanul unui ascensor.

Privit din colţul drept, din spate, se vedea un bărbat cu un pulover gri cu glugă. Faţa îi era acoperită pe trei sferturi, iar ce se vedea în rest putea să aparţină aproape oricărui bărbat alb, adult, care purta jeanşi şi tenişi.

Ceea ce o tulbura cel mai mult pe Emma nu era, aşadar, imaginea unei persoane subţiri, de înălţime medie, pe cale să intre în holul principal al hotelului în care îşi pierduse viaţa victima numărul doi.

Ci obiectul pe care bărbatul îl ţinea în mână când părăsea ascensorul. *Vedeţi în imagine un bărbat neînregistrat la recepţie, părăsind hotelul în noaptea morţii Larianei F*. spunea textul. Fiindcă nu era sigur că acela era făptaşul, fusese evitată până atunci publicarea fotografiei, din motive de protejare a datelor, însă acum se făcea acest lucru din lipsă de alternative.

Pentru informaţii utile cazului erau înşirate numerele de telefon obişnuite şi un link direct cu poliţia.

Dumnezeule mare. Mă înşel? Sau nu-i asta oare...

Emma căută pe birou o pungă de hârtie în care să poată respira, nu găsi, chibzui dacă să se ducă la bucătărie să-şi aducă una, dar se hotărî să mărească întâi fotografia.

Să facă zoom pe mâini, care încă purtau mănuşi de latex.

Pe degete.

Pe obiectul pe care îl ţineau.

Autorităţile presupun că aici Frizerul îşi duce trofeele, spunea mai departe textul menit să stârnească interesul.

Părul? Într-un pachet!

Emma ridică ochii. Privirile îi rătăciră pe tăblia mesei. Şi iarăşi înapoi la imagine.

Mic, împachetat fără niciun fel de podoabe, în hârtie cu totul normală, cafenie.

Aproximativ la fel cum era cel din faţa ei. Pachetul anonim, pe care Salim i-l dăduse pentru vecinul ei.

A. Palandt.

Al cărui nume nu-l auzise încă niciodată.

Emma simţi o picătură de sudoare desprinzându-i-se pe ceafă şi lunecând pe şira spinării, apoi îl auzi pe Samson mârâind, încă înainte ca la mansardă să se declanşeze alarma.

Capitolul 12

Ce a fost asta?

Cu spaima în oase, Emma se sili să nu intre în panică, ci să afle care era cauza.

Pentru zgomotul strident pe care l-ar declanşa senzorii de mişcare, sunetul acela era prea slab şi prea îndepărtat. Surprinsă de senzorii cu infraroşu, o singură mişcare ar stârni o alarmă repetitivă asurzitoare şi asta în toată casa. Nu doar la unul dintre etaje.

Şi în plus, sunetul era prea curat, aproape melodios. *Ca un...*

Emma avea o bănuială, dar nu putea s-o formuleze. Gândul îi dispăru aproape în acelaşi timp cu semnalul care încetă la fel de brusc cum începuse.

— Ce a fost asta, întrebă ea cu glas tare, dar Samson rămase nemişcat, nici măcar nu-şi înălţă capul culcat pe labele groase; aşa ceva era mai curând neobişnuit şi în Emma răsări grija că poate doar îşi imaginase zgomotul.

Sufăr acum şi de halucinaţii acustice?

Închise capacul laptopului, împinse scaunul de la birou şi se ridică.

Parchetul îi scârţâia sub picioare, de aceea, încălţată cu balerini de pânză, străbătu drumul până la scară mergând pe vârfuri. Sprijinită de balustrada de lemn din hol, ascultă cu atenţie; dar nu era nimic, doar un fâsâit uşor în ureche; acel tinitus pe care îl sesiza oricine, când se concentra prea tare asupra propriului auz.

Emma deconectă senzorul de mişcare de deasupra dispozitivului de comandă de la uşa casei.

Apoi se furişă pe trepte spre primul etaj, unde erau dormitorul, o garderobă şi o baie mare.

Uitase să aprindă lumina de pe scări şi acolo sus (între timp nu mai avea decât două trepte până la primul etaj) nu fuseseră încă trase jaluzelele (uneori, când porneau migrenele, ca efecte secundare ale medicamentelor psihotrope, nu lăsa să intre lumină toată ziua) şi de aceea aducea cu un drum spre întuneric.

La naiba, dacă s-ar duce în subsol, măcar s-ar putea înarma cu stingătorul, care era agăţat acolo, pe peretele scării.

— Samson, vino încoace, strigă ea, fără să se întoarcă, fiindcă deodată îi fu teamă că din gaura aceea neagră ar putea să se desprindă şi să-i iasă în întâmpinare cineva.

Şi într-adevăr, ca şi cum Philipp ar fi instalat, pentru securitatea ei, şi un senzor de mişcare sensibil la voce, vorbele ei declanşară iarăşi alarma.

Cerule!

Îşi muşcă buza de jos ca să nu înceapă să ţipe.

Sigur că putea fi o pură întâmplare că acum o auzea din nou, dar era acolo. Zgomotul acela misterios. Şi nu era o închipuire.

Un semnal clar, ceva mai puternic acum fiindcă se apropiase de sursă, un semnal care, evident, nu se afla la primul etaj, ci şi mai sus, sub acoperiş. Şi odată cu alarma, se întoarse şi gândul care îi trecuse Emmei prin minte cu puţin înainte. Era un complex de asocieri.

Un ceas deşteptător era explicaţia cea mai inofensivă, dar şi cea mai puţin verosimilă, fiindcă în pod nu era nimic, în afară de câteva găleţi cu vopsea, scânduri din pardoseala parţial scoasă, un zid fals spart şi o grămadă de unelte împrăştiate peste tot. Dar nu un ceas! Şi chiar să fi fost, cum să înceapă să sune aşa, din senin, la jumătate de an după întreruperea lucrărilor?

Nu, nu era niciun deşteptător în şantierul pentru camera copilului pe care Emma îl numise în secret BER, după aeroportul capitalei care, tot aşa, nu va fi terminat niciodată. În ziua aceea, odată cu părul, i se tăiase şi dorinţa de a mai avea copii.

Deocamdată, îi spusese ea lui Philipp. *Definitiv,* sufletului ei.

Dar dacă nu era un ceas, atunci putea să fie doar...

...un telefon mobil.

— Samson, hai odată! strigă Emma din nou, mai tare şi mai energic.

Gândul că în podul de deasupra ei suna un telefon mobil era înspăimântător. Încredinţarea care rezulta de aici, inevitabil, şi anume că el aparţinea cuiva, o împinse pe Emma în pragul panicii.

Pe care ea îl trecu în clipa când se trânti uşa de la baie, la doar câţiva metri în faţa ei.

Capitolul 13

Fugi. Fără să chibzuiască, fără să ia o decizie raţională sau să evalueze opţiunile, fiindcă atunci cu siguranţă ar fi fugit jos, înapoi la Samson. La ieşirea din casă.

În schimb, ea urcă în salturi şi ultimele trepte, traversă aproape orbeşte holul îngust, îşi pierdu în fugă un papuc de casă, deschise brusc uşa dormitorului şi o trânti în urma ei. O încuie cu cheia care – din fericire – era pe dinăuntru. Trase un scaun şi îl împinse cu spătarul sub clanţă, blocând-o, aşa cum văzuse în filme...

...dar are oare vreun sens?

Nu, nimic n-avea sens aici, şi asta de multă vreme. De când fusese găsită în staţia de autobuz, după noaptea din Le Zen.

Fără păr.

Fără demnitate.

Fără judecată.

Încetul cu-ncetul, ochii Emmei se obişnuiră cu întunericul.

În puţina lumină a zilei, care cădea printre lamelele jaluzelelor reuşea să recunoască doar nişte contururi. Umbre. Suprafeţe neclare. Patul, dulapul, uşa grea a camerei, cu casete din lemn de stejar.

Stătea ghemuită lângă o comodă, moştenire de la bunica, în care îşi ţinea lenjeria de corp şi privea ţintă la clanţa uşii, singurul obiect din cameră, care răsfrângea lumina.

Ce pierduseră ochii ca acuitate vizuală câştigaseră în forţă urechile ei. Pe lângă zgomotul răsuflării ei prea accelerate şi pe lângă foşnetul halatului care se mişca după cum i se ridică şi cobora pieptul respirând, pătrundeau până la ea nişte sunete înfundate.

Paşi.

Paşi grei.

Urcau scara.

Emma făcu cea mai mare greşeală pe care o putea face.

Ţipă.

Ascuţit, strident. Îşi auzea propria spaimă de moarte care i se smulgea din gât şi nu reuşea să se oprească în ciuda convingerii

că aşa nu făcea decât să atragă atenţia asupra ei.

Se lăsă în genunchi, îşi acoperi gura cu palma, îşi muşcă încheieturile, scânci şi se dispreţui pentru slăbiciunea ei.

Cât de mândră fusese înainte că putea mereu să-şi ţină sentimentele sub control, chiar şi în situaţiile cele mai încărcate emoţional. De exemplu, când pacientul gelos, cu tulburare de personalitate borderline, pe care voia să-l transfere unui coleg, o lovise peste faţă, în cabinet, la plecare. Sau când o pacientă de unsprezece ani murise din cauza unei tumori la creier şi pe care, la clinică, o ţinuse de mână, împreună cu mama ei, până când a murit. Reuşise mereu să amâne căderea nervoasă până când era acasă, singură, şi putea să-şi strige furia sau tristeţea într-un moment pe care ea îl stabilise, controlat, într-o pernă pusă peste faţă. Însă o asemenea stăpânire de sine nu-i mai fusese dată de multă vreme şi de aceea se ura.

Sunt o epavă.

O nenorocită care ţipă, urlă şi care începe să plângă la orice reclamă în care apar sugari. Care la orice bărbat care îi iese în cale se gândeşte la Frizer.

Şi care, văzând o clanţă zgâlţâită de cineva pe dinafară, avea moartea în faţa ochilor.

Ultimul lucru pe care îl văzu era uşa tremurând de la loviturile care cădeau asupra ei. Apoi închise ochii, vru să se ridice, ţinându-se de comodă, dar lunecă fără putere, ca o femeie beată care nu reuşea să-şi păstreze echilibrul.

Căzu înapoi pe pardoseală, plângând în hohote, simţi gustul lacrimilor, simţi mirosul transpiraţiei care îi picura din sprâncene (de *ce nu mi le-a ras şi pe astea?)* şi îi veniră în minte jaluzelele pe care, *proasta de mine, nu le-am ridicat azi dimineaţă.* Acum n-avea timp să tragă chestia aia grea. Şi să sară.

Primul etaj nu era chiar prea sus, mai ales că acolo jos, în grădină, era o mulţime de zăpadă.

Poate că aş fi reuşit...

Ţipătul şi gândurile i se frânseră când uşa se făcu ţăndări şi imediat un curent de aer îi răcori faţa udă de lacrimi.

Auzea un gâfâit. Paşi, Strigăte. Nu ale ei. Ci ale intrusului.

Strigăte bărbăteşti.

Imediat după aceea două mâini îi smuciră braţele pe care şi le ţinuse îndoite deasupra capului, în apărare, stând ghemuită ca un copil care îşi aştepta pedeapsa.

Nu, mai curând ca o femeie în aşteptarea morţii.

În cele din urmă îşi auzi numele.

Emma.

Urlat fără oprire de un glas pe care contase cel mai puţin acum, în probabil ultima ei secundă lipsită de dureri.

Apoi veni lovitura. În mijlocul feţei.

Obrazul îi ardea, parcă atins de-o meduză, şi lacrimile îi muşcară pleoapele pe dinăuntru. Văzu tulbure că avea de-a face cu doi intruşi.

Cei doi bărbaţi stăteau unul lângă altul. Şi ea le recunoscu feţele, în ciuda luminii slabe şi a vălului care îi acoperea ochii.

Nu era de mirare.

Cu unul dintre cei doi era căsătorită.

Capitolul 14

Philipp nu era un bărbat de vis; nu era, dacă îl măsurai cu visele despre care se zice că le-ar avea femeile, asta oricum. Nu era un prinţ model, care să sune de trei ori pe zi numai ca să spună „te iubesc”, înainte să facă o oprire la o florărie, un magazin de lenjerie sau de bijuterii, unde cumpăra o mică atenţie cu care să-şi surprindă adorata, când venea de la lucru; zi de zi, până la nunta de aur şi după aceea. Nu era un bărbat care să nu se certe niciodată, care să nu se uite după alta, care să fie mereu atent cu mama lui şi căruia să-i facă plăcere să gătească pentru prietenele ei.

În schimb, era un partener de nădejde alături de ea. Un om cu care avea propriile lui opinii; un bărbat mai colţuros, de care ea putea să se ţină mai bine decât de o mână care o ajuta să-şi pună paltonul.

El îi oferea siguranţă şi încredere. În ciuda tuturor dificultăţilor cu care începuse relaţia lor.

Avusese nevoie de câteva luni ca să se despartă de vechea lui parteneră şi, vreme de câteva săptămâni, avusese o relaţie dublă cu „Kilian”.

Fireşte că nu ăsta era numele „fostei”, dar pe atunci Philipp îşi salvase în telefon numărul ei sub numele unui camarad de fotbal, pentru ca Emma să nu devină suspicioasă când iar venea un apel sau un SMS de la Franziska, „fosta”. Când a aflat şi ea, din întâmplare, au avut prima ceartă mai mare, din cauza căreia relaţia a fost cât pe ce să se rupă. Până la urmă totuşi îl crezuse pe Philipp că, folosindu-se de şmecheria asta, dorise să nu lase vreo portiţă deschisă. Nu putea să împiedice apelurile plângăcioase, aproape isterice ale Franziskăi şi nici să înregistreze telefonul de serviciu sub alt număr, aşa, pur şi simplu. Astfel, încercase măcar s-o protejeze pe Emma de răni inutile şi pe sine de certuri inutile. Fără succes.

În cele din urmă, problema s-a rezolvat când Franziska şi-a găsit un „nou” cu care s-a mutat la Leipzig. Şi numele „Kilian” a fost şters pentru totdeauna.

În rest, avea obişnuitele apucături bărbăteşti. Lui Philipp îi

plăcea să rămână mai mult timp cu prietenii, fără s-o ţină la curent prin SMS-uri când schimbau cârciuma. Sforăia, inunda baia, iar când mânca, stătea cu coatele pe masă. Odată, uitase de ziua nunţii lor şi altă dată, într-un acces de furie, trântise de perete o cană plină cu cafea (pata era încă vizibilă), însă pe ea încă n-o lovise niciodată, niciodată, niciodată.

Oricum, nici Emma nu-i mai oferise vreodată un motiv atât de bun ca s-o facă.

— Îmi pare rău, spuse el acum, câteva minute mai târziu.

O condusese pe scară, până în bucătărie, unde ea se aşezase la masa pătrată, de lemn, unde le plăcea înainte să ia micul dejun la sfârşit de săptămână, fiindcă de acolo se vedea frumos grădina. Grădina casei învecinate era total sălbăticită şi de aceea ţi se părea că priveşti o pădure.

Emma încuviinţă din cap, încercând să spună „Nu-i nimic”, dar glasul îi rămas în gât, undeva pe la jumătatea drumului.

Se ţinea de o cană pântecoasă cu cafea din care n-avea să bea. Philipp stătea sprijinit de blatul de lucru, lângă chiuvetă. Păstra distanţa.

Nu fiindcă voia, ci fiindcă ştia că asta îi trebuia ei acum. Măcar câteva minute încă, până când mai scădea în intensitate glasul fricii din capul ei.

— La naiba, îmi pare atât de rău.

Scrâşnea din dinţi şi îşi privea mâinile ca şi cum nu-i venea să creadă ce făcuse.

— Nu.

Emma scutură din cap, bucuroasă că îi revenise glasul, chiar dacă din gât nu-i ieşea decât un hârâit. A fost foarte bine. Lovitura de la care încă îi ardea obrazul înăbuşise flacăra panicii. Abia după palma aceea încetase să mai ţipe şi se liniştise din nou.

— Îmi pierdusem cumpătul cu totul, recunoscu ea şi totodată îşi spuse: *Deci aşa se simt pacienţii mei când mi se încredinţează.*

Observă ei oare şi cât de absurdă le este purtarea când şi-o analizează retrospectiv?

Emma crezuse că cineva străin trântise uşa de la baie şi uite că totul se explica prin întoarcerea neaşteptată a lui Philipp.

Uitase în birou hârtiile pentru conferinţă şi se întorsese pe autostradă. O şi sunase, ca s-o prevină, însă apelul intrase în

căsuţa poştală, în timp ce zăcuse fără cunoştinţă în camera de zi.

— Am urcat imediat la tine când te-am auzit ţipând, spuse el.

Soţul ei arăta îmbătrânit şi Emma se temea nu era doar vina luminii de la lustră. Tâmplele îi păreau încărunţite, părul rărit şi fruntea brăzdată de riduri, fapt care, după cum bănuia, se datora mai puţin celor patruzeci de ani cât, mai curând, schimbării din ultima jumătate de an – schimbării vieţii lor.

I-ar fi plăcut să se ridice, să întindă mâna spre el, să şi-o treacă peste obrazul bărbierit în grabă dimineaţa şi să-i spună: *Nu-ţi face griji, totul e iar în ordine. Acum plecăm la Tegel, luăm primul avion spre o ţintă pe care n-o cunoaştem. Important e să fie foarte departe. Lăsăm soarta în urma noastră.*

Dar nu se putea. Ea n-ar reuşi să ajungă nici măcar până la uşă. La naiba, îi lipsea până şi forţa să împingă scaunul de bucătărie. Aşa că spuse doar:

— Am crezut că-i un spărgător.

— Cine?

— Habar n-am. Cineva.

Philipp oftă trist, ca un copil care sperase că jucăria pe care se căznise s-o repare funcţiona iarăşi şi care, la prima probă, era nevoit să constate că tot stricată era.

— Nu-i nimeni aici, Emma. Uşa de la baie s-a trântit când am deschis jos. Ştii doar ce curent se face aici.

Ea încuviinţă din cap şi apoi strânse buzele.

— Asta nu explică soneria.

— Ce fel de sonerie?

Emma se întoarse către glasul din spatele ei. Jorgo Kapsalos, cel mai bun prieten al lui Philipp şi partener la BKA[4] stătea în uşa bucătăriei. El era al doilea bărbat pe care îl văzuse în dormitor.

Dimineaţă, când venise să-l ia pe Philipp, Jorgo rămăsese în maşină. Acum intrase şi o cântărea din priviri aşa cum făcea întotdeauna când se întâlneau: trist şi cu o speranţă neconştientizată.

Philipp nu lua în seamă privirile furişe ale partenerului său sau le înţelegea greşit, totuşi, Emma bănuia ce se petrecea în mintea lui Jorgo, când o privea atât de melancolic. Emma se folosea de Konrad, din când în când, ca să stârnească gelozia lui Philipp, dar niciodată n-ar fi profitat de sentimentele lui Jorgo

[4] *Bundeskriminalamt,* Serviciul federal de criminalistică.

pentru aşa ceva. Fiindcă, spre deosebire de avocat, partenerul soţului ei era orice, numai homosexual nu. Bietul om era îndrăgostit de ea fără speranţă. Şi Emma aflase asta nu abia în seara nunţii ei, când Jorgo, ameţit de-a binelea, îi îngânase la ureche, la dans, că *pentru Dumnezeu!* se măritase cu cel care nu trebuia.

— Ce fel de sonerie? repetă el întrebarea.

— N-am idee. Un ceas deşteptător sau un mobil. Cred că venea de la mansardă.

De când cei doi spărseseră uşa dormitorului şi intraseră în cameră, nu se mai auzise nimic.

— Poţi să verifici camerele? îl întrebă Philipp pe prietenul lui.

— Nu, te rog, nu!

Emma căuta zadarnic nişte cuvinte prin care să explice că mai trăise o dată toate astea.

Mai cercetase o dată o cameră şi se convinsese că era singură şi apoi fusese violată. Bineînţeles că era cu totul iraţional şi lipsit de logică, dar Emma se temea că aşa va stârni răul şi că printr-o nouă cercetare avea să se repete şi catastrofa din final. Ca şi cum ar fi existat o tablă a înmulţirii specifică răului. O ecuaţie cu o necunoscută numită „pericol” şi cu un rezultat prestabilit: „durere”. Înşiruirea gândurilor era patologică, ştia asta mai bine ca oricine. Şi de aceea nici n-o dezvălui celor doi bărbaţi stabili psihic, ci spuse doar:

— Trebuie să plecaţi. V-am reţinut destul de mult.

— Ah, aiurea, nicio problemă, zise Jorgo, dând din mână.

Era un bărbat cât un dulap, compact, musculos, pe care ţi-l doreai alături în staţiile întunecoase de metrou când apărea o ceată de beţivi.

— O să pierdem primul seminar. Tot nu-i foarte important.

Philipp încuviinţă din cap.

— Nici conferinţa mea nu-i absolut necesară. Poate mai bine pleci fără mine, Jorgo.

— Cum zici tu.

Jorgo ridică din umeri şi nu părea foarte bucuros. Emma bănuia de ce. Ar fi preferat să rămână *el* singur cu ea. Cel mai bun prieten al soţului ei îi trimisese mai multe e-mailuri în care se oferise s-o ajute şi să-i fie alături după greaua lovitură a sorţii. Le ştersese pe toate, fără să le mai citească pe ultimele.

— Da, cred că e mai bine să rămân aici.

Philipp încuviinţă din nou din cap.

— Vezi că e distrusă cu totul.

Arăta spre Emma şi vorbea ca şi cum ea nici n-ar fi fost în încăpere. Şi ăsta era unul dintre obiceiurile lui anti-bărbat-de-vis.

— Nu pot s-o las singură aici.

— Ba da, ba da. Nicio problemă, îl contrazise Emma, deşi *nicio problemă* exprima opusul a ceea ce simţea.

Philipp se apropie de ea şi o luă de mână.

— Ah, Emma, ce te-a răvăşit atât de tare azi?

Bună întrebare.

Reclama la aparatul de ras? Leşinul?

Plecarea lui Salim? Fotografia Frizerului în ascensor?

Sau, stai, nu...

— Ce fel de pachet? îl auzi ea pe Philipp întrebând şi îşi dădu seama că în dimineaţa aceea rostise un gând cu voce tare pentru a doua oară.

— Cutia cu alimente de la intrare? insistă el.

— Nu, îmi pare rău, pe aia n-am sortat-o încă.

Aproape că uitase să-i spună soţului ei de pachetul străin de pe birou şi asta o făcu pe Emma să-şi dea seama cât de răscolită era. Adânc, înăuntrul ei simţea că tocmai neglijase şi altceva, ceva important, dar în clipa aceea nu reuşea să-şi dea seama ce. Şi probabil că pachetul chiar era cu mult mai important.

— Salim m-a rugat să iau ceva pentru vecinul nostru.

— Şi? întrebară Jorgo şi Philipp într-un glas.

— Dar numele ăsta nu l-am mai auzit niciodată, adăugă Emma.

Fir-ar să fie, cum îl chema? Cu toată agitaţia aceea, Emma chiar îl uitase, dar apoi tot şi-l aminti.

— Ştii pe cineva A. Palandt?

Philipp scutură din cap.

— Vezi? Nici eu.

— Poate că e nou în zona asta? îşi dădu Jorgo cu părerea.

— Am şti, răspunse Emma aproape îmbufnată.

— Şi asta te-a scos aşa din fire, copilă? Philipp o strânse mai tare de mână. Un pachet pentru un vecin?

— Un vecin *necunoscut.* Dragule, ştiu că am reacţii exagerate...

Se făcu că nu observă suspinul uşor al lui Philipp.

— ...dar noi chiar îi cunoaştem pe toţi de aici şi...

— ...şi poate că e vreun chiriaş, poate e un viitor ginere care locuieşte pentru un timp la părinţii logodnicei lui şi a cerut să i se distribuie aici corespondenţa, sugeră Philipp. Există o mie de posibilităţi inofensive.

— Da, poate că ai dreptate. Totuşi, mi-ar face plăcere dacă te-ai uita puţin la pachet. Precis că ştii fotografia făcută de camera de supraveghere din ascensorul hotelului.

Chipul lui Philipp se întunecă şi dădu drumul mâinii.

— Iarăşi ai navigat pe Internet?

Ca şi cum spusele lui ar fi dat un semnal, se întâmplă din nou.

Cu două etaje deasupra lor.

Suna.

Privirea tristă cu care Jorgo ascultase discuţia, stând sprijinit de tocul uşii, dispăru şi pe faţă i se aşternu o expresie de maximă concentrare.

Şi Philipp avea acea expresie pe care Emma o numea „de poliţist”: ochii mijiţi, fruntea încreţită, capul uşor aplecat, buzele puţin întredeschise, limba lipită de incisivii de sus.

După un scurt schimb de priviri, în pauza dintre două intervale de alarmă, cei doi bărbaţi îşi făcură semn cu capul şi apoi Jorgo spuse:

— Mă duc să verific.

Şi încă înainte ca ea să poată protesta, partenerul lui Philipp dispăru pe hol. Urca treptele cu pas apăsat, cu mâna la centură, unde era prins tocul armei de serviciu.

Capitolul 15

— Aşa nu mai poate continua, Emma, şopti Philipp, ca şi cum i-ar fi fost teamă că Jorgo ar fi putut să-l audă de la două etaje mai sus. Trebuie să te hotărăşti.

— Poftim?

Sunetul îndepărtat al soneriei trăgea de nervii Emmei şi nu se putea concentra la glasul soţului ei. În plus, nu scăpa de imaginile cumplite din cap. Imagini cu ce i s-ar putea întâmpla lui Jorgo acolo – cum era, de exemplu, aceea a unui gâtlej despicat, cu o gură care se deschidea şi se închidea şi din care, la orice încercare zadarnică de a striga a poliţistului, se revărsa un val de sânge pe podeaua camerei copilului, pe veci neterminată.

— Despre ce vorbeşti, Philipp? întrebă ea din nou. Soţul ei se apropie, se aplecă deasupra ei atât de aproape, încât obrazul îl atinse pe al ei, pe cel lovit.

— Despre terapie, Emma. Ştiu că vrei să te descurci singură, dar azi ai întrecut măsura.

Emma se înfioră, simţindu-i respiraţia la ureche. Pentru un moment i se păru că-şi aminteşte de o limbă care i se înfigea în ureche, în întunericul camerei de hotel, în timp ce ea, condamnată la nemişcare, putea să scoată doar nişte strigăte mute, dar apoi Philipp spuse blând: – Trebuie să cauţi în sfârşit un terapeut, Emma. Am vorbit despre asta cu doamna doctor Wielandt.

— Cu psihologul poliţiei? întrebă Emma consternată.

— Îţi cunoaşte dosarul, Emma. Mulţi îl cunosc. Veridicitatea trebuia...

Se opri, fiindcă îşi dădea seama că nu putea să-şi termine propoziţia, fără s-o rănească pe Emma.

— ... trebuia să verificaţi veridicitatea declaraţiei mele. E clar. Şi ce zice doamna doctor Wielandt? Că sunt o mincinoasă patologică, ce inventează violuri ca să se distreze?

Philipp respira greu.

— Se teme că ai fost profund traumatizată în copilărie.

— Ah, încetează odată!

— Emma. Tu ai o fantezie înfloritoare, debordantă. Ai mai văzut deja lucruri care nu existau.

— Aveam şase ani! se răsti ea.

— Un copil neglijat de tată, care compensa lipsa apropierii lui printr-o persoană imaginară, un substitut.

Emma izbucni în râs.

— Doamna doctor Wielandt a trebuit să-ţi scrie toate astea sau le-ai învăţat pe de rost încă de prima oară?

— Emma, te rog.

— Deci nu mă crezi?

— N-am spus aşa ceva.

— Deci acum crezi şi tu că sufăr de halucinaţii, nu-i aşa? îl întrerupse ea şuierat. Totul a fost doar o închipuire? Bărbatul din camera de hotel, injecţia, durerile? Sângele? Ah, ce tot vorbesc, poate că nici măcar nu eram însărcinată. Poate că mi-am închipuit şi asta? Şi alarma din pod, asta e numai în capul meu.

Amuţi brusc.

O, Doamne!

Soneria nu se mai auzea nici măcar în capul ei. Încetase.

Emma îşi ţinu respiraţia. Privi spre tavanul încăperii, care avea nevoie urgentă de o văruială.

— Spune-mi, te rog, că ai auzit şi tu, îi spuse lui Philipp şi-şi apăsă mâna pe gură. După ce izbucnise, liniştea aceea subită i se părea un vestitor al unor veşti groaznice.

— Ai auzit, nu-i aşa?

Philipp nu-i răspunse, în schimb se auziră paşii care coborau scara. Emma se întoarse spre uşă, unde apăru Jorgo cu faţa congestionată.

— Aveţi nişte baterii? întrebă el.

— Baterii? repetă ea derutată.

— Pentru detectorul de incendiu, zise Jorgo şi întinse palma în care avea o baterie dreptunghiulară de nouă volţi. Astea ar trebui schimbate după cel mult cinci ani, altfel începe să ţiuie la fel peste tot, cum s-a întâmplat la voi în pod.

Emma închise ochii. Se bucura că exista o explicaţie atât de inofensivă pentru acel sunet, dar totodată era dezamăgită într-un fel iraţional. În fond, făcuse o cădere nervoasă din cauza unui simplu semnal al unui detector de incendiu şi reacţia asta exagerată întărise o dată mai mult îndoielile soţului ei în ceea ce privea capacitatea de percepţie.

— Ciudat, zise Philipp, scărpinându-se la ceafă. Aşa ceva nu se poate. Doar am verificat chestiile alea săptămâna trecută.

— Se pare că nu suficient de temeinic. Deci, Emma? îl auzi ea pe Jorgo şi, pentru o clipă, nu-şi dădu seama unde voia să ajungă.

— Baterii? repetă el şi ea dădu din cap.

— Aşteaptă, mă duc să văd. Se strecură pe lângă Jorgo şi Philipp, ajungând în casa scărilor, şi se duse în camera de zi, când brusc îşi dădu seama ce anume uitase cu puţin înainte.

Samson!

Cu toată agitaţia aceea, nu se mai gândise la el şi abia acum, când privirile îi căzură pe pătura lui de lângă şemineu, înţelese ce anume nu-i dăduse pace în subconştient.

Cum de n-a venit când l-am chemat?

Samson ridică ostenit capul şi păru să zâmbească, când îşi văzu stăpâna. Emma se sperie de privirea lui tulbure. Respira slab, nasul îi era uscat.

— Te doare ceva, dragule? întrebă ea şi se duse la etajera unde avea un termometru electronic, în sertarul de jos.

Privirea îi căzu pe birou şi în secunda următoare nu mai fu în stare să se gândească la starea de sănătate a lui Samson.

Nu când văzu blatul biroului.

Pe care se afla pachetul pe care i-l dăduse Salim mai devreme.

Greşit.

Pe care ar fi trebuit să se afle.

Fiindcă acolo unde îl pusese ea, înainte să fi deschis laptopul ca să se mai uite o dată la fotografia din ascensor a Frizerului, nu mai era nimic de văzut.

Pachetul pentru A. Palandt dispăruse.

Capitolul 16

Trei săptămâni mai târziu

— Şi apoi te-au lăsat singură?

Cât ascultase, Konrad nu se mişcase deloc, stătea picior peste picior şi nu-şi schimbase poziţia şi nici nu-şi desprinsese mâinile încrucişate pe genunchi. Emma Ştia de ce: îi explicase odată, când îl întrebase despre cum îşi controla trupul.

La clienţii dificili, la cei care aveau ceva de ascuns, era de ajuns să le abaţi cât de puţin atenţia ca să li se tulbure fluxul vorbirii.

Deci asta reprezint eu acum pentru el.

Nu o prietenă, aproape o fiică, ci o clientă dificilă, ale cărei spuse trebuiau analizate cu mare atenţie.

— În ciuda pachetului dispărut fără urmă, Philipp şi prietenul lui au plecat? Konrad pocni din degete. Uite-aşa, pur şi simplu?

— Nu, bineînţeles că nu *uite-aşa.*

Emma îşi întoarse privirea spre fereastră. Lacul se întindea sub un strat subţire de zăpadă. Privită de departe, pătura aceea invita la patinaj, dar Emma ştia cât de înşelătoare putea fi o asemenea imagine. Pe Wannsee, gheaţa se rupea în fiecare an sub cei care îi supraevaluau rezistenţa. Din fericire, azi nu se vedeau îndrăzneţi care să-şi provoace destinul, cu siguranţă şi din cauza vremii tulburi. Lacul şi împrejurimile lui erau pustii. Doar câteva raţe şi lebede se strânseseră pe mal, împotrivindu-se lapoviţei care începuse între timp şi care cufunda totul într-un cenuşiu dezolant.

— L-am minţit pe Philipp, îşi continuă Emma încercarea de a lămuri lucrurile. I-am spus că trebuie să-mi fi jucat nervii o festă şi că probabil nu băusem destulă apă. De aici leşinul şi halucinaţiile în legătură cu un pachet care n-a existat niciodată.

— Şi a crezut *aşa ceva*? întrebă Konrad cu îndoială în glas.

— Nu, dar când am înghiţit un diazepam sub ochii lui, a ştiut că voi dormi jumătate de zi.

— E ceva împotriva stărilor de anxietate? întrebă Konrad şi Emma îşi aminti că doar era avocat, şi nu medic.

În mintea ei, îl şi vedea lucrând la teoria lui despre incapacitatea de a recunoaşte o vină, în urma consumului excesiv de medicamente, ca să pledeze pentru iresponsabilitate, în cazul ei. Dar la asta vor ajunge îndată.

— Da, de fapt, lorazepam ar fi varianta la alegere. E mai nou, efectul e mai rapid şi nu sedează atât de tare ca diazepamul, care te face să te simţi incredibil de obosit. Dar, din păcate, asta era tot ce mai aveam în casă.

— Deci ţi-ai înghiţit pastila şi apoi cei doi au plecat la Bad Saarow, la întâlnire?

— După ce au verificat mai întâi senzorii de mişcare din fiecare încăpere, cercetând astfel toată casa, inclusiv subsolul, da.

Emma nu putea să spună ce anume o determina – buzele strânse sau hârâitul din glasul lui –, dar simţea clar cât de mult dezaproba Konrad purtarea soţului ei. Cei doi nu se plăcuseră niciodată, lucru explicabil, fireşte, şi prin faptul că Emma nu respinsese niciodată comentariile gen *sugar-daddy*[5] făcute de Philipp, ci dimpotrivă, chiar îi cultivase gelozia. Pe de altă parte, Konrad se minunase adesea de „ţăranul” necioplit care o dădea la telefon fără să mai salute sau care nu-i întindea mâna la rarele lor întâlniri.

Totuşi, în acest caz concret, reproşurile lui Konrad privind mojicia lui Philipp erau nejustificate. Dacă ar fi fost în locul lui şi ea l-ar fi rugat la fel, i-ar fi venit şi lui greu s-o refuze.

Am nevoie de linişte, Philipp. M-ar stresa foarte tare să ştiu că ratezi conferinţa doar din cauza mea. Acum am luat medicamentul. Aţi verificat tot şi-n în plus, după-amiază trece Sylvia pe aici să vadă ce fac, aşa că fă-ne plăcerea, mie şi vouă, şi lasă-mă singură, OK?

Nimic din toate astea nu era minciună şi totuşi nimic nu era sincer.

— Şi medicamentul a avut efect? vru Konrad să ştie.

Îi mai turnă nişte ceai. Lumânarea din încălzitor trebuia înlocuită curând. Fitilul era deja înecat în ceară.

— Da, şi încă cum.

— Te-ai simţit obosită?

---

[5] Partenerul de sex masculin, stabil economic, aflat într-o relaţie cu o persoană mai tânără, care este „mentorată” sau ajutată financiar în schimbul atenţiei, companiei şi sexului.

Emma luă ceaşca oferită şi sorbi puţin. Amestecul de ceai Assam avea un gust uşor amărui şi aspru, ca şi cum ar fi stat prea mult la infuzat.

— Diazepamul aproape că m-a doborât. Eram somnoroasă ca înaintea unei operaţii.

— Şi frica dispăruse?

— La început, nu, nu. Dar asta ţinea şi de faptul că...

— Ce?

— S-a întâmplat ceva. La despărţire.

Konrad ridică sprâncenele şi aştepta să continue.

— Jorgo. Mi-a dat mâna.

— Şi?

— Şi mi-a pus ceva în palmă.

— Ce?

— Un bilet.

— Ce scria pe el?

— Cel mai frumos lucru, pe care niciun bărbat nu mi-l mai spusese de multă, multă vreme.

— Te iubesc? întrebă Konrad.

Emma scutură din cap.

— Te *cred,* zise ea şi făcu o pauză, lăsând cuvintele să-şi facă efectul.

Konrad nu părea surprins, dar asta nu însemna cine ştie ce, având în vedere antrenamentul lui în a nu lăsa să i se vadă nimic pe faţă.

— Te cred, repetă el încet.

— Asta mâzgălise Jorgo pe un bilet minuscul. Şi că să-l sun. Mesajul m-a lăsat fără grai când l-am citit, imediat după plecarea celor doi.

— Şi apoi?

Emma se înfioră înainte să-i răspundă lui Konrad.

— Ştii doar ce s-a întâmplat.

— Vreau să aud de la tine.

— Eu, eu...

Închise ochii. Îşi închipui uşa casei. Din interior. Îşi văzu mâna întinzându-se spre clanţă şi răsucind cheia de două ori.

— Am făcut ceva de neînchipuit, completă ea.

Konrad dădu imperceptibil din cap.

— Pentru prima oară, după şase luni?

— Da.

Konrad se aplecă în faţă.

— De ce?

Ea ridică fruntea. Îl privi direct în ochi. Îşi vedea imaginea minusculă, reflectată în pupilele lui.

— Din cauza sângelui, şopti ea. Dintr-odată totul era plin de sânge.

Capitolul 17

Cu trei săptămâni mai devreme

Emma îngenunche într-o baltă roşie din mijlocul camerei de zi, la jumătatea drumului dintre şemineu şi masa de scris şi se simţea ciudat de calmă. Sângele ţâşnise şuvoi, cu totul pe neaşteptate, în ciuda horcăitului şi a gâfâitului dinainte.

O respiraţie adâncă, o zvâcnire spasmodică a muşchilor pectorali superiori. Un zgomot ca şi cum ceva viu ar fi fost scos din trup, prin respiraţie, apoi Samson vărsase la picioarele ei.

— Bietul de tine, ce se întâmplă?

Îl mângâie pe cap, îl simţi tremurând la atingerea ei, ca şi cum i-ar fi fost şi lui la fel de frig.

Philipp şi Jorgo plecaseră de nici jumătate de oră şi ea îşi petrecuse timpul întorcând casa pe dos în căutarea pachetului care chiar dispăruse.

Dar nu-i posibil!

Infinit de obosită, cu spatele ud de sudoare, se întorsese în camera de zi, venind din holul de intrare, pe care îl mai cercetase o dată. Într-o pornire de deznădejde, voise să se mai uite şi sub pătura lui Samson, să vadă dacă nu cumva câinelui îi venise ideea să ia pachetul în culcuş. În schimb, îl găsise în starea aceea jalnică.

— Samson, hei! Mă auzi?

Câinele începu să icnească din nou.

În condiţii normale, Emma ar fi fost speriată de moarte şi şi-ar fi dus mâinile la gură, de teamă să nu fie depăşită de situaţie. Acum însă, diazepamul pe care tocmai îl înghiţise netezea valurile mai mari de spaimă fără să le îndepărteze cu totul. Era comparabil cu o anestezie la stomatolog. Nu mai simţeai flăcările vii ale durerii, ci un foc mocnit, omniprezent, care aştepta undeva în adânc să izbucnească din nou, de cum scădea efectul injecţiei.

Şi acum?

Se uită afară. O cioară se aşeză pe o magnolie desfrunzită, părând să-i facă cu ochiul, dar fireşte că era o închipuire.

Ninsoarea încă era deasă. Emma n-avea cum să vadă ochii păsării.

Era mai curând subconştientul ei, care dorea să-i spună ce avea de făcut.

Trebuie să părăseşti casa!

— Nu! zise ea tare, dar nu se putu auzi, fiindcă Samson vărsa din nou.

Acum cu mai puţin sânge, dar asta nu îmbunătăţea situaţia.

Ba da, şi ştii bine. Trebuie să ieşi de aici, Samson are nevoie de ajutor!

— Nici într-un caz. Emma scutură din cap şi se duse la birou unde era telefonul mobil.

Şi pe cine vrei să suni?

— Cum pe cine, serviciul de urgenţe veterinare.

Sigur?

— Bineînţeles, uită-te la el.

Îl privi pe Samson.

Te înţeleg, spuse glasul din capul ei, care se auzea ca o variantă impertinentă a vocii sale. *Probabil că mult timp nu mai are. Dar chiar vrei asta?*

— Să-l salvez?

Să te pui în primejdie, răspunse glasul.

Ca lovită de trăsnet, Emma avu nevoie de un răgaz până când reuşi să digere cuvintele. Apoi puse telefonul la loc, pe birou.

— Ai dreptate!

Nu pot să sun pe nimeni.

Fiindcă lucrurile nu s-ar opri la acel apel. La un moment dat, în faţa uşii ei ar sta un străin. Un veterinar necunoscut, pe care ar trebui să-l lase să intre fiindcă nu putea să-l trimită pe Samson afară, în frig, ca să fie consultat. Şi până la urmă tot ar trebui să meargă şi ea la clinica veterinară, dacă se constata că nu putea fi tratat la faţa locului.

— Fir-ar a naibii! făcu ea.

Între timp, Samson zăcea pe-o parte, într-o poziţie care semăna cu aceea a unui fetus şi respira sacadat. Limba, palidă, îi atârna din bot, avea nasul uscat cu totul. Un firicel de sânge se prelingea de la buzele negre pe parchet.

— Dar ce ai?

Şi eu ce să fac?

Nu putea să lase nişte străini în casă, nu în starea în care era.

Dar singura alternativă logică, cea de a părăsi casă, era măcar la fel de înspăimântătoare.

Emma chibzui un moment dacă să-l sune pe Philipp, dar atunci putea să uite definitiv de conferinţă şi nu voia să-i facă aşa ceva.

Poate e doar un virus?

Emma mângâie blana moale a lui Samson şi abia îi mai simţea coastele ridicându-se, când respira. Posibil să fi fost o pneumonie, însă simptomele erau prea severe şi apăruseră prea brusc.

În orice caz, acum îşi explica de ce Samson fusese atât de toropit tot timpul.

Bietul meu urs, mai curând e ca şi cum cineva te-ar fi...

Se ridică fulgerător, electrizată de gândul şocant.

...ca şi cum te-ar fi otrăvit cineva!

Imaginea lui Salim care o întreba dacă totul era în ordine şi care îi întindea ceva bun lui Samson nu putea să-i iasă din minte.

Nu, nu, nu. E o prostie.

Gândurile Emmei curgeau cu forţă înjumătăţită în fluxul conştienţei ei, efectul tipic a sedativului. Putea să mai tragă concluzii, dar totul dura de două ori mai mult.

Doar nu Salim. Samson primeşte de fiecare dată ceva de la el şi niciodată nu s-a întâmplat nimic.

Afară, în faţa ferestrei, cioara dispăruse. Emma putu să-i mai zărească doar penele din coadă în clipa în care zbură exact în direcţia în care ar fi trebuit să se mişte şi ea acum.

Veterinarul, doctorul Planck, avea cabinetul doar o stradă mai încolo, în direcţia Heerstraße.

Pentru asta, era nevoită să îmbrace ceva călduros, să-i pună lesa lui Samson, eventual chiar să-l care, dar nu asta o îngrijora foarte tare.

Cea mai mare problemă era că trebuia să deschidă uşa şi să renunţe la protecţia celor patru pereţi ai ei, pentru prima oară de aproape şase luni încoace.

— Nu, asta nu se poate. E de neimaginat, spuse ea, ceea ce fireşte că era un paradox, fiindcă tocmai asta îşi imaginase cu puţin înainte.

Şi se mai gândise şi că niciodată nu va mai reuşi să spargă zidul care se înălţase între ea şi lumea de afară şi să facă nu

doar un pas, ci mai mulţi, într-o lume cu care nu voia să mai aibă de-a face.

Nu, n-am să reuşesc.

Chiar dacă doctorul Planck era cel mai apropiat medic, la o distanţă de nici cinci minute pe jos, iar sâmbătă ţinea cabinetul deschis până la ora 18, în vreme ce majoritatea celorlalţi veterinari din Berlin nu avea program deloc.

Şi totuşi nu pot.

E inimaginabil.

Emma rămase un sfert de oră nemişcată, pe podea, lângă animalul suferind, până când a luat hotărârea să încerce mai întâi fără ajutorul cuiva din afară.

Atunci lui Samson i se opri respiraţia pentru prima oară.

Capitolul 18

Frica îşi croieşte drum în suflet şi roade omul pe dinăuntru, golindu-l. Şi se hrăneşte cu timp din viaţa victimelor sale: ca să se îmbrace cu ceva călduros, Emma avu nevoie de jumătate de oră, numai pentru legatul şireturilor de la cizme îi trebuiră mai multe încercări, înainte să-şi tragă cu degete înţepenite fermoarul de la jacheta cu puf şi, lac de sudoare, să deschidă uşa, lucru care iarăşi i-a luat o veşnicie, după cum i se părea.

În clipa aceea, diazepamul pe care îl luase cu o înghiţitură de apă de la robinet, îşi arăta mai mult efectele secundare, decât cele principale. Emma era teribil de obosită, însă cercul de fier care îi strângea pieptul nu voia să cedeze.

Din fericire, Samson începuse iar să respire, dar nu putea nicicum să se ţină mult timp pe picioare. De aceea, cu toată nefericirea ei, Emma fu nevoită să facă şi un ocol până la magazie, o baracă mică, cenuşie, de metal, care se afla în fundul grădinii. Dacă nu se înşela, acolo, pe perete, mai era sania pe care Philipp o cumpărase la mutare, presupunând greşit că aveau s-o folosească deseori, acum că locuiau atât de aproape de Teufelsberg.

Poate se dovedea azi că meritase cheltuiala ca sanie de transport pentru Samson.

Emma gâfâia şi se concentra la drumul peste peluza ninsă. Înainta cu greu, târşindu-şi picioarele, şovăitor, cum fac pacienţii la primele încercări de mers după o operaţie grea. Fiecare pas era o probă de curaj.

Drumul era atât de anevoios, de parcă ar fi fost nevoită să-l parcurgă, cărând butelii de oxigen în spinare şi încălţată cu labe de scafandru. Picioarele i se scufundau până deasupra gleznelor şi ea fu nevoită să se oprească de mai multe ori ca să respire.

Măcar nu tremura, dar probabil că asta se întâmpla fiindcă oricum sufletul îi era deja atât de îngheţat, încât nu mai era loc şi pentru vreo senzaţie de frig trupesc.

Sau mă apucă dezechiparea paradoxală. Aşa e numit fenomenul psihologic când cei care suferă de hipotermie cred, cu puţin înainte să moară, că le e înfiorător de cald. Aşa se

explică de ce cadavrele îngheţate sunt găsite uneori fără haine. Murind, bietele suflete şi-au smuls hainele de pe trup.

Ah, dacă frica ar fi o cămaşă, tare aş vrea s-o scot de pe mine, îşi spuse Emma şi se miră că acolo, în grădină, nu simţea niciun fel de miros. Nici de zăpadă, nici de pământ, nici măcar cel al propriei transpiraţii.

Vântul bătea dintr-o direcţie nefavorabilă şi aducea peste grădini, de la apropiata gară Heerstraße, păcănitul trenului urban. Auzea ceva mai bine ca de obicei, în schimb, vedea mai prost.

Cu fiecare pas înainte, grădina părea să se strâmteze. A durat o vreme până să-şi dea seama că panica îi îngusta unghiul vizual.

Mai întâi au dispărut tufişurile, apoi, cireşul şi rododendronul, în cele din urmă n-a mai rămas decât un tunel lung, negru, care ducea direct la magazie.

Tulburări vizuale.

Emma cunoştea simptomele unui atac de panică iminent: gură uscată, accelerarea bătăilor inimii, o percepţie modificată a culorilor şi a formelor.

De grijă că o nouă oprire avea s-o facă să nu-şi mai continue drumul, Emma înaintă, împiedicându-se, până când ajunse, în sfârşit, la magazie.

Deschise brusc uşa şi întinse mâna orbeşte după sania pe care Philipp o agăţase cum trebuie, pe peretele de la intrare.

O piesă de plastic, uşoară, roşie ca focul, lată, de forma unei lopeţi, din fericire nu o chestie dintr-aceea demodată, grea, de lemn, cu tălpi, de pe care Samson ar fi căzut cu uşurinţă.

Pe drumul de întoarcere, Emma se simţi oarecum mai bine. Sentimentul succesului de a fi găsit sania imediat îi dădea puţină încredere în sine.

Şi câmpul vizual se lărgise. Tufele stăteau la locul lor, în schimb, se mişcau într-un fel nefiresc. Nu legănate dintr-o parte în alta, ca mişcate de vânt, ci lăţindu-se şi strângându-se ca un acordeon.

Era neplăcut, dar nici pe departe atât de înspăimântătoare cum i se păreau urmele de paşi pe care Emma nu le sesizase la dus.

Se uită la urmele lăsate de nişte cizme solide în zăpadă. Nu erau ale ei, erau cu cel puţin trei numere mai mari. Şi erau într-

un singur sens.

Spre magazie.

Emma se întoarse spre construcţia cenuşie a cărei uşă o lăsase deschisă.

Se mişca?

Era cineva înăuntru?

Când întinsese mâna după sanie, în întuneric, fusese cât pe ce să atingă un bărbat care se ghemuia după maşina de tuns iarba?

Emma nu reuşi să vadă nimic şi pe nimeni, dar sentimentul că era urmărită persista.

Cară-te!

— Samson, strigă ea şi iuţi pasul. Samson, vino! Bietul de tine, vino, te rog!

Animalul suferind chiar îi făcu pe plac şi, scoţând nişte sunete care semănau cu o tuse, se ridică cu greu de pe ştergătorul de la capătul scării, unde o aşteptase.

— Mulţumesc, dragul meu. Bun câine.

El se târî la sania de plastic, în care ciocănise Emma, şi se lăsă pe ea, gâfâind.

— Nu-ţi fie teamă, zise Emma, şi încurajarea era şi pentru ea, şi pentru câine. Am să te ajut.

Îl mângâie pe cap, strânse din dinţi şi, cu ajutorul unui şnur, îl trase pe Samson, îndreptându-se spre stradă. Din nechibzuinţă, se mai întoarse o dată şi i se păru că vede o umbră în spatele ferestruicii de la uşă.

Tocmai se mişcase perdeaua?

Nu, era nemişcată şi nici nu era vreo lumină în spatele ei, ca să se fi putut vedea vreo umbră.

Şi totuşi. Emma se simţea urmărită de priviri invizibile.

CARĂ-TE!
ÎNAINTE SĂ FIE PREA TÂRZIU.

Şi privirile acelea pricinuiau răni prin care i se scurgea tot curajul.

Dacă dorinţa mea de viaţă ar fi lichidă, aş lăsa o dâră roşie în urma mea, îşi zise. *Şi ar fi practic, n-ar trebui decât s-o urmăresc ca să găsesc drumul de întoarcere.*

Apucă şnurul de la sanie, pe care îl scăpase din mână, şi se

sili iar să înainteze. Spre veterinar.

Cât mai departe de căsuţa întunecată din spatele ei, din care credea că o urmăresc nişte ochi morţi de după fereastră. Care o aşteptau să se întoarcă.

Dacă o mai făcea vreodată.

Capitolul 19

— De cât timp e în starea asta? întrebă doctorul Planck, în timp ce îl asculta pe Samson.

Biata creatură era pusă la perfuzie prin care îi erau administraţi electroliţi şi o substanţă care trebuia să-i provoace vărsături în câteva minute. De când veterinarul şi Emma îl suiseră pe masa de tratament, Samson nu mai era conştient. Din când în când îl străbătea un tremur când expira, dar astea erau singurele semne de viaţă.

— Cât timp? Eu, deci, eu cred... Emmei îi tremura glasul, la fel şi genunchii.

Se simţea ca şi cum ar fi alergat să-şi salveze viaţa şi n-ar fi făcut numai trei sute de metri după colţ. În starea ei, trei sute de metri erau cât un maraton.

Pentru prima oară singură dincolo de uşă şi încă având un câine care era la fel de aproape de moarte pe cât era ea de nebunie.

În lumina aceea puternică de halogen care plutea deasupra lui Samson, nici ei nu-i venea să creadă că reuşise. Să ajungă până aici, până la casa mare de pe colţ, cu faţadă de culoare creme şi obloane verzi, al cărei garaj fusese transformat cu ani în urmă în sală de aşteptare pentru cabinet. Din fericire, Emma n-a trebuit să aştepte mult. Cu excepţia unei fetiţe cu ochi plânşi, care ţinea în poală un coş pentru pisici, ea era singura pacientă. Şi, din cauza gravităţii simptomelor lui Samson, fusese luată la rând imediat.

— Nu-s sigură, de azi dimineaţă pare lipsit de vlagă, reuşi Emma să-şi încheie spusele până la urmă. Cred că a început cam pe la ora 11.

Medicul scoase un mormăit şi Emma nu-şi dădea seama dacă era de mulţumire sau de îngrijorare.

Se mai îngrăşase de când îl văzuse ultima oară, oricum, trecuse ceva timp de atunci, în vremea de „înainte”, de la petrecerea celor din vecinătate, organizată în fiecare vară de clubul cartierului. Halatul proaspăt apretat era cam întins pe burta bărbatului acela de un metru nouăzeci. Avea un început

de bărbie dublă şi se rotunjise la faţă, ceea ce-l făcea să pară mai blajin ca înainte. Planck amintea acum de un urs de plus cu păr castaniu, deschis şi ciufulit, un nas lat şi ochi melancolici, ca nişte nasturi.

— A mâncat ceva neobişnuit?

Emma îşi potrivi cu gesturi nervoase baticul care îi acoperea părul scurt. Dacă Planck se mira că nu şi-l scosese, oricum nu lăsa să se vadă.

— Da, deci, vreau să spun, nu. Doar îl cunoaşteţi pe Salim.

— Curierul nostru?

— El îi dă mereu lui Samson câte un biscuit pentru câini, la fel şi azi.

— Hm.

Planck se scărpină pe frunte şi Emma îşi dori să nu fi văzut că avea mâinile îmbrăcate în mănuşi chirurgicale de latex, asemănătoare celor care îi atinseseră capul. Atunci, în întunericul camerei de hotel.

— Şi ce urmează acum? îl întrebă ea pe veterinar, cu o mână pe pieptul lui Samson şi fixând cu privirea ca şi cum ar fi fost la fel de interesant ca o operă de artă, un dulap-vitrină alb, în care se vedeau mai multe pachete de pansamente şi gulere.

— Deocamdată trebuie să aşteptăm, răspunse Planck şi controlă perfuzia cu o privire critică.

Arătă spre jgheabul de scurgere al mesei.

— Îl tratăm pe baza unei suspiciuni de otrăvire, sunt multe argumente. De cum va vărsa, îi vom administra cărbune activ, ca să punem în evidenţă eventualele substanţe nocive. Asistenta mea tocmai îl cheamă pe curierul laboratorului. Când va fi gata, îi vom pune lui Samson un cateter pentru urină ca să împiedicăm reabsorbţia otrăvii prin peretele vezicii şi apoi, fireşte, urmează obişnuitul cocktail de medicamente.

Emma încuviinţă. La fel s-ar proceda şi în cazul oamenilor.

— Totul se bazează pe suspiciuni, atât timp cât nu dispunem de rezultatele analizelor de sânge.

— Ar putea fi şi altceva în afară de otrăvire?

Planck reuşi performanţa să încuviinţeze din cap şi să ridice din umeri totodată.

— Improbabil. Vom şti mai exact când vor ajunge rezultatele de la laborator.

Atinse cu degetul plasturele care acoperea locul împunsăturii

de pe piciorul din spate, de unde luase sânge.

— Am relaţii bune cu clinica veterinară din Düppel, primesc rezultatele cel târziu mâine dimineaţă.

Emma îşi dădu seama că ochii i s-au umplut de lacrimi. N-ar fi putut să spună dacă de epuizare sau de teamă că ar putea să fie prea târziu şi că otrava s-a răspândit ireparabil în trupul lui Samson.

— Cel mai bine ar fi să-l lăsaţi aici următoarele 24 de ore, pentru observaţie, doamnă Stein.

Planck făcu o scurtă pauză în care îi atinse mâna uşor, ca din întâmplare, şi, pentru un moment, mângâiară împreună capul lui Samson.

— Aici e mai în siguranţă decât acasă.

Apoi rosti o întrebare derutantă.

— Apropo de „acasă”. S-a uscat subsolul dumneavoastră?

— Poftim?

— Inundaţia de luna trecută. Am avut şi noi aşa ceva aici. A durat o veşnicie până când au putut fi demontate iarăşi radiatoarele. M-am gândit chiar, *vai de mine, biata doamnă Stein.* Vreau să zic, mai întâi, boala dumneavoastră şi apoi aşa ceva. Nimănui nu-i trebuie. Soţul dumneavoastră mi-a povestit toată harababura cu ţevile crăpate.

— Philipp?

Uşa sălii de tratament se deschise şi intră o femeie corpolentă, mai în vârstă, îmbrăcată în halat. Îi zâmbi încurajator Emmei în timp ce se apropie de dulapul cu medicamente, probabil ca pregătească ce mai trebuia pentru tratamentul lui Samson.

Planck continuă să vorbească netulburat.

— L-am întâlnit întâmplător în oraş. Pot spune cu destulă precizie că era cam acum patru săptămâni. O întâmplare aiurită. Eram de serviciu la urgenţe şi seara am fost chemat la un hotel. Câinele ăla, chihuahua, îţi mai aduci aminte? i se adresă el asistentei, care încuviinţă ostenită.

Planck zâmbi, clătinând din cap.

— Jucăria unei americance călcase în nişte cioburi de sticlă. La ieşire, l-am văzut pe soţul dumneavoastră şezând în hol.

Emma auzea cuvintele veterinarului şi simţi un val de fierbinţeală urcându-i în piept.

— Pe soţul meu? În hol? repetă ea ca în transă.

— Da. Chiar m-am întrebat: *Ei ce face domnul Stein aici?* Şi atunci am văzut cele două băuturi de pe masă şi, când l-am salutat, m-a lămurit că trebuia să petreceţi amândoi noaptea acolo, până când trecea ce era mai rău.

Se auzi soneria de la uşă şi asistenta lui Planck dispăru iarăşi la recepţie.

— Deci, nu că aş fi fost curios sau că l-aş fi bănuit de ceva, dar după aceea m-am gândit că puteai să-ţi faci o impresie greşită. Vreau să zic, cine doarme la hotel, în propriul oraş, dacă...?

— Nu are meşteri în casă, continuă Emma pe un ton şters.

Care se ocupă de camera pentru copil.

De care nu va fi nevoie niciodată.

Sau de o defecţiune la alimentarea cu apă.

Care n-a existat niciodată.

— Ei, da, sper că pompele au fost demontate şi că pardoseala e deja uscată. Doamnă Stein?

Emma îşi desprinse mâna încordată din blana lui Samson şi îşi dădu seama că probabil se holbase la medic un timp, fără să aibă vreo o expresie pe faţă. Dacă n-ar fi fost calmantul, probabil că ar fi strigat în gura mare, dar aşa, diazepamul îi antifonase emoţiile.

— Vă simţiţi bine?

Schiţă cu greu un zâmbet.

— Da e în ordine. Sunt oarecum tulburată din cauza lui Samson.

— E de înţeles.

Planck îi atinse uşor mâna.

— Nu vă faceţi griji pentru el. E pe mâini bune. Şi cereţi la recepţie să vi se dea o carte de vizită cu numărul meu de mobil. Pentru cazul în care aveţi întrebări, puteţi să mă sunaţi oricând.

Emma încuviinţă.

— O întrebare am de pe-acum, zise ea din mers.

— Şi asta ar fi?

— Hotelul.

— Da?

— În care l-aţi întâlnit pe soţul meu. Vă mai aduceţi aminte numele?

Capitolul 20

Emma deschise gura şi aşteptă să simtă gustul copilăriei de îndată ce fulgii de zăpadă aveau să i se aşeze pe limbă.

Însă senzaţia aceea nu apăru.

Parfumul iernii, mirosul vântului, gustul zăpezii şi toate celelalte impresii pe care nu le puteai descrie, ci doar trăi şi care îţi aduceau aminte de un săniuş, de marşuri anevoioase, cu şosetele ude, şi de o cădere cu bicicleta, dar şi de baia de seară, plăcută, fierbinte, de laptele cald pe pervazul ferestrei, în care îţi cufundai turta dulce în timp ce urmăreai piţigoii ciugulind hrana împrăştiată în căsuţele pentru păsări – Emma nu putea să-şi amintească nimic din toate astea.

Îi era doar frig, pur şi simplu. Drumul de întoarcere, lung şi anevoios, chiar şi fără sanie, pe care o lăsase la cabinet. Înainta prudent, pas cu pas, pe trotuarul parţial îngheţat, asculta atent scârţâitul propriilor încălţări.

În primul ei decembrie petrecut aici, pe aleea Teufelssee, Emma încă mai gândea că acel cartier era făcut ca pentru Crăciun. Case mici, confortabile, cu lumânări groase la ferestre, cu brazi veşnic verzi în grădini, care nu aveau nevoie de mai mult de o ghirlandă de becuri ca să pară împodobiţi pentru sărbători. Aproape deloc maşini care să tulbure atmosfera cu gălăgia lor şi de care să fi trebuit să se păzească vulpile care se furişau pe străzi venind din pădure la începutul după-amiezii.

Chiar şi locuitorii, majoritatea mai în vârstă, se potriveau în imagine. Doamne cu şorţuri, ca Mama-Holle, care se întorceau cu cărucioarele de cumpărături, de la piaţa săptămânală de pe Preußenallee, bărbaţi cărunţi cu pantaloni înfoiaţi, de catifea, care, ţinând o pipă în gură, curăţau drumul de zăpadă – şi nu te-ar fi mirat dacă ţi-ar fi strigat un „Ho, ho, ho” ca salut.

Însă în momentul acela, cu excepţia unui tânăr care fusese osândit de părinţi să împrăştie antiderapant la intrare, nu se vedea niciun suflet.

Măcar atât.

Emma n-ar fi suportat să fie oprită de un vecin şi să intre într-o discuţie numai aşa, de politeţe.

— Ei, doamnă Stein, asta zic şi eu surpriză. Nu v-am mai văzut de multă vreme! Aţi ratat cel puţin patru întâlniri la micul dejun organizat în comunitate.

— Da, îmi pare rău. Un violator şi-a băgat penisul în vaginul meu mult prea uscat şi apoi mi-a tăiat părul. De atunci sunt cam răvăşită, dar dacă nu vă deranjează să mă ridic de la masă brusc, urlând, să mă dau cu capul de colţul mesei sau să îmi smulg smocuri de păr de pe cap, numai pentru că, timp de o clipă, cred că bărbatul care stă în faţa mea ar putea fi cauza atacurilor mele paranoide de panică, atunci îmi va face plăcere să vin şi eu data viitoare la micul dejun şi aş aduce şi eu nişte croasante. Ce ziceţi?

Emma schiţă un zâmbet, închipuindu-şi acest monolog interior absurd, apoi începu să plângă. Lacrimile îi curgeau pe faţa udă de la zăpadă. Ajunsă la colţ, coti, intrând pe strada ei şi apoi, după câţiva paşi, fu nevoită să se ţină de un gard, cu respiraţia tăiată.

Fir-ar să fie, Emma. Vacă proastă ce eşti!

Nu putea, ba nu, nu *voia* să creadă cât de departe ajunseseră lucrurile în ceea ce-o privea. Cu numai câteva luni în urmă, avusese un cabinet care mergea excelent. Azi, nu mai era în stare să facă nici cele mai simple treburi zilnice şi se împotmolea la un drum ridicol de câteva sute de metri.

Şi toate astea pentru că atunci nu am înnoptat acasă.

Autocompătimire. Remuşcare. Sinucidere.

Emma cunoştea triada tragică şi ar fi trebuit să mintă dacă ar fi susţinut că nu se gândise niciodată la ultima opţiune.

Ce ridicol! spunea raţiunea.

Ce inevitabil! spunea acea parte din fiinţa umană care, în fond, determina toate deciziile şi care nu se lăsa nici controlată şi nici vindecată, ci mereu doar rănită: sufletul.

Problema cu afecţiunile psihice era imposibilitatea autodiagnosticării. Să vrei să-ţi înţelegi creierul cu propriul creier promitea cam tot atât succes cât şi încercarea unui chirurg cu un singur braţ să-şi coase la loc propria mână. Aşa ceva nu poate să funcţioneze.

Emma ştia că reacţia ei era exagerată. Că garantat exista o explicaţie inofensivă a faptului că veterinarul îl întâlnise pe Philipp la hotel.

Le Zen. Un palat tip Asia-kitsch, nu vi se pare?

Probabil că şi misterul din jurul pachetului se rezolva cu nişte explicaţii ridicol de simple.

N-avea sens să tot cugete ore în şir dacă Salim chiar îi dăduse ceva pentru vecin, fiindcă alternativa, şi anume că îşi pierduse minţile, n-avea să fie acceptată de creierul ei. Poate că nici nu se întâlnise azi cu Salim, poate că nu el sunase la ea, ci un străin care nu-i dăduse lui Samson ceva bun, *ci otravă.*

Poate că nu fusese nici la veterinar, ci stătea legată într-o secţie de izolare a spitalului pentru boli nervoase Bonhoeffer?

Asta nu i se părea Emmei foarte probabil. Asemenea puseuri schizofrenice grave, audiovizuale, erau extrem de rare şi nu erau declanşate de un singur eveniment traumatic. Ele erau precedate de vătămări îndelungate, foarte grave. Dar gândul acesta putea fi şi un subterfugiu la care *trebuia* să mediteze.

În fond, era sigură că îşi pierduse într-adevăr stăpânirea de sine şi toate abilităţile de comunicare socială, dar nu şi completa legătură cu realitatea. O certitudine deplină nu era posibilă niciodată, mai ales când sufletul suferise nişte răni atât de grave ca în cazul ei.

— Pachetul era acolo! spuse ea cu glas tare ca să se smulgă din cercul vicios al gândurilor.

Rosti propoziţia încă o dată, ca şi cum ar fi vrut să se încurajeze.

— Pachetul a fost aici. L-am avut în mână.

Spuse acelaşi lucru încă de trei ori şi cu fiecare repetiţie se simţi ceva mai bine. Regăsindu-şi forţa de a lua decizii, îşi scoase telefonul din buzunar şi formă numărul soţului ei.

Sună o dată şi apoi intră în căsuţa vocală.

Pe autostrada A10, semnalul era prost pe alocuri, poate că tocmai treceau printr-un tunel. Oricum, Emma era bucuroasă că putea să lase mesajul fără să aibă parte de întrebări critice.

— Dragule, ştiu că sună ciudat, dar s-ar putea ca poştaşul nostru să nu fie chiar în ordine. Salim Yüzgec. Poţi să-i verifici cumva trecutul?

Îi explică motivul bănuielilor ei şi încheie cu cuvintele: „Şi apoi încă ceva. Veterinarul zicea că te-ar fi întâlnit în Le Zen. Că i-ai fi povestit ceva despre nişte stricăciuni la instalaţia de apă. Poţi să-mi explici despre ce e vorba?”

Apoi băgă telefonul înapoi în buzunarul de la pantaloni şi îşi şterse zăpada care îi intra în ochi.

Abia când făcu un pas înapoi îşi dădu seama de care gard se ţinuse tot timpul.

Poarta cunoscuse şi zile mai bune, era strâmbată, prinsă cu o bară de metal ruginită. Era făcută cu plasă de sârmă şi avea nişte ochiuri mult mai mari decât cele obişnuite. Cutia poştală lipsea şi, în locul unei tăbliţe cu nume, cineva încleiase pe margine o bucată de bandă de lipit simplă, scrisă cu un marker rezistent la apă.

Literele erau deja puţin şterse şi, pentru siguranţă, Emma se mai uită o dată în sus, la plăcuţa veche de metal prinsă, după obiceiul locului, direct pe zidul casei, între fereastra de la bucătărie şi toaleta pentru oaspeţi: Aleea Teufelssee 16A.

Nicio îndoială.

Privirea i se întoarse înapoi la gard. Timp de-o secundă îi fu teamă că literele de pe banda de lipit se topiseră în aer, ca şi pachetul de pe biroul ei, însă ele erau încă acolo, neschimbate:

A.P.

Ca de la A. Palandt.

În următoarea fracţiune de secundă, Ema luă o decizie cu multe consecinţe.

Capitolul 21

Firul gândurilor ei era simplu: *Dacă există biletul, există şi pachetul.*

O dovadă simplă.

Dacă Salim lăsase o înştiinţare la A. Palandt, aşa cum afirmase, înseamnă că mai devreme el îi înmânase Emmei pachetul.

Atât de simplu, atât de logic.

Primul lucru pe care ar fi putut să-l facă Emma ca să ajungă la o certitudine era să sune la uşă şi să-l întrebe pe Palandt, în caz că între timp se întorsese. Dar asta nu intra în discuţie. Nu după ceea ce văzuse Emma pe Internet în dimineaţa aceea. I se făcea rău numai gândindu-se că uşa s-ar putea deschide şi în faţa ei ar sta un bărbat care ar semăna, fie şi vag, cu individul din ascensor.

Nu, singurul lucru care mai intra în discuţie era să arunce iute o privire în cutia poştală care – cu problema asta se confrunta ea acum – se pare că nu exista deloc la casa asta. Şi altele păreau să fi dispărut de aici în ultima vreme.

Emma îşi amintea că văduva firavă care locuia singură aici îşi ţinuse mereu casa în ordine. Acum, lămpilor exterioare le lipseau becurile, iar micile ornamente de lut dispăruseră din grădină. Atât cât putea Emma să vadă, nu mai erau nici perdele la ferestre şi din cauza asta casa simplă, cenuşie, cu tencuială grunjoasă ca o faţă ciupită de vărsat părea nu doar lipsită de confort, ci de-a dreptul părăsită.

Cred că aici nu e nimeni.

Poarta de la grădină, cea de care se sprijinise, era blocată, în schimb, cea de acces la copertina pentru maşină era larg deschisă. Trebuia să renunţe la plan şi să se ducă acasă. Însă Emma simţea un fel de atracţie magică faţă de porţile acelea deschise. Şi, dacă era să fie sinceră, ştia şi din ce motiv: n-o interesa doar să dovedească existenţa pachetului. Era mânată de impulsul paranoid de a se asigura cu privire la identitatea lui A. Palandt.

Pe cât de improbabil părea ca omul acela să aibă vreo

legătură cu Frizerul şi cu ceea ce i se făcuse ei, tot pe atât de sigur era că gândul la acel străin şi la ce se găsea probabil în pachet avea s-o înnebunească dacă nu mergea pe urmele suspiciunilor ei.

Aşa că, luând-o spre casă, Emma se cufundă în zăpada înaltă până la glezne de la intrarea pentru maşini. Nu-i păsa de umezeala care îi pătrundea în cizme prin găurile şireturilor şi nici că baticul era tot mai ud de la zăpadă şi îi lipea de cap părul scurt.

Mai neplăcute erau privirile sfredelitoare pe care avea impresia că le simte în spate. Vecini care stăteau la fereastră şi urmăreau cum se îndrepta spre intrarea casei. Nu era, ca de obicei, în faţă, spre stradă, ci într-o latură a casei. Avea un acoperiş de tablă ondulată şi era umbrită de un brad din grădina din faţă, ale cărui crengi coborau ca o perdea peste scara de clincher care ducea la uşă.

Urcă cele patru trepte şi privi înapoi spre stradă, dar nu văzu pe nimeni. Nimeni care să o urmărească din maşină sau de pe un teren învecinat şi nici vreun trecător care să se întrebe de ce femeia care nu se arătase în public o jumătate de an se lăsa acum pe vine în faţa uşii unei case străine.

Aşa cum se temuse, la A.P. corespondenţa era aruncată prin uşă, printr-o fantă specială pentru aşa ceva.

La naiba.

Poate că într-o cutie poştală ar mai fi reuşit să pipăie avizul cu degetele ei subţiri, *dar aşa?*

Emma ridică uşor clapeta de metal, se uită prin fantă şi bineînţeles că nu văzu nimic. În casă era mai întuneric decât afară.

Îşi scoase mobilul şi, cu degete înţepenite, activă lanterna.

Undeva, în depărtare, lătra un câine, iar zgomotul se amesteca cu vâjâitul omniprezent pe Heerstraße, pe care îl mai sesiza doar când veneau cunoştinţe în vizită, pentru prima oară, şi stăteau în grădină, iar ei îi vorbeau despre asta.

Sau când frica îi ascuţea simţurile.

Şi nu doar frica de a fi descoperită (fiindcă ce putea să spună dacă uşa se deschidea brusc?), ci şi teama de a nu se solicita prea mult psihic. Până în dimineaţa aceea, lumea din faţa propriei uşi încă i se mai păruse un ocean zbuciumat, cu ea stând pe ţărm şi neştiind să înoate, iar acum era pe cale să se

aventureze mult prea departe în larg.

Dar n-am ce face.

Raza lanternei de la telefon n-o ajută să mai afle ceva. Prin deschizătura îngustă, şi aşa cum se uita, pieziş, Emma nu putea să distingă decât nişte scânduri din pardoseală şi ceva ce semăna cu nişte hârtii sau scrisori împrăştiate – dar oare era şi avizul pentru pachet printre ele? Imposibil de spus.

OK, asta a fost.

Când se ridică, Emma se simţi uşurată. Creierul ei găsise un motiv acceptabil pentru care planul nu putea fi îndeplinit. Era un semn bun, sănătos, că încă nu era condusă de impulsuri în aşa măsură încât să caute vreo cheie sub ştergător, să zgâlţâie fereastra de la toaletă pentru musafiri sau pur şi simplu să răsucească mânerul uşii, care...

...se mişcă fără nicio problemă!

Emma îşi retrase mâna. Când uşa se mişcă peste podeaua închisă la culoare, împingând corespondenţa spre interior, se auzi un scrâşnet puternic. Emma aruncă o privire peste umăr, dar nu era nimeni în spatele ei; cel puţin nu cineva vizibil. Când se întoarse din nou, constată că în casă nu era deloc atât de întuneric cum crezuse ea la început. O lumină searbădă, gălbuie, ajungea în hol, venind dintr-una din încăperile din spate, şi astfel Emma văzu că uşa se blocase din cauza corespondenţei.

Şi apoi mai era ceva acolo.

Ceva ce o determină să mai facă doi paşi în casa străină, deşi obiectul spre care se îndrepta, de înălţimea unui copil, era mai curând respingător decât atractiv.

Dar fiindcă Emmei nu-i venea să creadă ce era acolo pe hol, chiar lângă un cuier gol, şi fiindcă îi era teamă că putea fi o pură închipuire, o viziune produsă de creierul ei paranoid, care să-i alimenteze în continuare mania persecuţiei, ea *trebuia* să se lămurească de aproape.

Emma întinse mâna.

Îşi simţea propria respiraţie, fiindcă acolo înăuntru era doar cu puţin mai cald decât afară.

Atinse polistirenul rece.

Şi simţi o bandă de lipit pe imitaţia unui cap omenesc, pe care se prinseseră câteva fire de păr.

Nicio îndoială.

E un suport pentru peruci.

Odată cu această descoperire care stârni în mâinile Emmei o stranie senzaţie de amorţeală, începu să bâzâie şi telefonul.

Din fericire, îl pusese pe vibraţii, altfel ar fi sunat ca un clopot de biserică în holul acela.

— Alo? răspunse ea, acceptând convorbirea, când se lămuri că la celălalt capăt al liniei era cabinetul veterinar.

Pe lângă suportul de perucă, grijile cu Samson erau un alt motiv să părăsească clădirea cât mai repede cu putinţă.

— Doamnă Stein, aici cabinetul doctorului Planck, scuzaţi deranjul. Dar avem o problemă cu plata pentru analizele de laborator. Centrul veterinar de urgenţă Duppel susţine că aveţi cardul de credit blocat.

— Trebuie să fie o greşeală, şopti Emma în drum spre ieşire, acum pe neaşteptate blocată.

Nu de un om şi nici de vreun obiect, ci din cauza luminii.

O lumină puternică, albă, de xenon, la poarta de acces pentru maşini şi care ajungea până la casa în care ea pătrunsese fără vreo autorizaţie.

Nişte conuri late de lumină de faruri lunecară pe gardul viu şi maşina intră cu motorul mormăind, îndreptându-se încet spre copertină.

Capitolul 22

Ieşirea din spate.

Era singurul lucru la care se putea gândi, de cum încheiase convorbirea.

Trupul Emmei comutase pe stare de fugă; pentru moment era reprimată orice urmă de oboseală şi îşi simţea şi mintea limpede. Frica de a fi descoperită sfâşiase ceaţa prin care umblase mulţumită diazepamului.

Cel puţin pentru moment.

Trebuie să existe o ieşire în spate, îşi spuse ea.

Nici într-un caz nu voia să iasă prin faţă. Să calce iarăşi peste corespondenţă, s-o ia în jos pe treptele de clincher şi să-i cadă în braţe proprietarului suportului de peruci în timp ce cobora din maşină.

Deci, spre spatele casei.

Şi să plece, să plece de acolo.

Dacă acea casă era din anii ’20 ai secolului trecut, ca majoritatea celor din cartier, însemnă că avea un plan similar, cu o cameră de zi care dădea spre o terasă.

Emma se precipită pe hol şi deschise prima uşă din dreapta spre o cameră mai mare şi mai întunecată.

Mai întâi, se temu că jaluzelele exterioare ar putea fi lăsate, dar erau doar nişte draperii grele, cu miros neplăcut de praf şi fum rece, pe care trebui să le smulgă de la uşile mari de sticlă.

Într-adevăr, ele dădeau în grădină, care i se întindea în faţă ca un şervet lung şi îngust.

Ferestrele erau vechi, prin ochiurile de geam cu sticlă vălurită lumea apărea ca văzută printr-un obiectiv *fish-eye.* Însă imaginea deformată a unei sălcii plângătoare, a unor pomi ciolănoşi şi a unor obiecte oarecare împrăştiate, acoperite cu zăpadă n-o interesau câtuşi de puţin pe Emma.

Auzi paşi la intrare, trase în piept aerul încărcat de praf, îşi înăbuşi tusea şi încercă să scoată cât mai puţine zgomote, rotind mânerul uşii de sticlă în sens opus acelor de ceasornic.

Sunetul strident care se auzi când trase de uşa blocată, îi sfâşie timpanele. Mai intensă ca o sonerie de şcoală care suna

pentru pauza mare, larma aceea se auzi în toată casa.

Un sistem de alarmă? Doar nu-şi lăsase Palandt uşa de la casă descuiată, asigurându-şi în schimb electronic ieşirea spre grădină.

Aşa ceva n-avea niciun sens, mai ales că aici nu era nimic de securizat, având în vedere cât de sărăcăcioasă era camera de zi.

Canapeaua din stânga Emmei era acoperită pe jumătate cu ziare vechi, în partea cealaltă se vedea un arc ieşind prin stofa tapiţeriei. O lădiţă de bere răsturnată servea de măsuţă. Nişte capete de cai, naiv desenate, se holbau de pe pereţi, o masă normală, rafturi pentru cărţi, covoare sau scaune nu existau. În schimb, era o ornament oribil, care înfăţişa un câine pus pe un ştergător, chiar lângă uşă. Un labrador şezând, de porţelan, care putea fi folosit drept suport de umbrele. Îi veni în gând Samson.

Ce bine ar fi să te am lângă mine!

În rest, mai era o vitrină goală, pusă pieziş în încăpere, ca şi cum ar fi fost lăsată acolo în grabă, după o mutare, de cei care cărau mobila.

Cu siguranţă, absolut nimic care să fi fost interesant pentru un spărgător şi totuşi un sunet pătrunzător sfâşiase liniştea.

Emma transpira şi i se uscase gura, însă diazepamul şi adrenalina lucrau bine împreună. Frica o înviora, oboseala făcea o pauză. Reuşi să-şi dea seama şi că sunetul se auzise numai o dată, ceva de asemenea neobişnuit la o alarmă pentru efracţie.

Emma lăsă mânerul şi tocmai avea de gând să împingă cu umărul uşa de sticlă, evident blocată, când auzi glasurile.

Glasuri de străini.

Albanezi, sloveni, croaţi?

Nu putea să spună cu exactitate, ştia doar că niciuna dintre voci n-avea cum să-i aparţină lui A. Palandt fiindcă cei doi bărbaţi sunaseră mai întâi la intrare, iar acum înaintau pe hol cu strigăte agresive, puternice, repetând întruna numele proprietarului casei.

— Paaalandt??? Paaalandt!!!

Glasul unuia dintre ei era răguşit şi hârâit ca şi cum ar fi fost operat de laringe. Cealaltă voce, lătrătoare, părea să vină direct din burta unui bull-terrier.

Între două strigăte, îşi şuierau ceva pe limba lor, ceva ce numai prietenos nu suna.

— Aaanton???!!!!

Deci acum ştia şi prenumele, dar nu şi cum să iasă de acolo.

Emma trăgea şi împingea fără succes uşa terasei. Era înţepenită, ca încleiată sau bătută în cuie, spre deosebire de uşa camerei de zi, cea prin care intrase. Aceea fu deschisă cu piciorul, cu o forţă care aproape c-o smulse din ţâţâni.

Dacă primul dintre ei nu s-ar fi întors spre însoţitor din cauza unui comentariu pe care nu-l înţelesese, Emma ar fi fost descoperită imediat. Dar aşa, îi rămase o clipă ca să se strecoare lateral, pe lângă vitrina goală, în spatele căreia intenţionase de fapt să se ascundă, dar care, aşa cum văzu acum, ascundea ceva ce în prima clipă fu salvarea ei: o uşă de trecere.

Era deschisă şi Emma se strecură prin ea în timp ce, în spatele ei, bărbaţii păreau să înjure pe limba lor.

M-au văzut?

Nu mai pierdu vremea cu statul pe gânduri, nu se uită în spate, ci numai înainte şi acolo era o scară.

Ducea sus, pe lângă peretele care împărţea în două casa cu două apartamente.

Sus e bine.

...Măcar mai bine decât jos... *spre subsol,* în care se cobora când erai în primejdie doar în filmele horror. *Dar nu într-o casă străină, când fugi de nişte bărbaţi necunoscuţi care caută un vecin necunoscut ca să facă cu el ceva la care nu-şi doreau să aibă martori ascunşi.*

Aşa că Emma se ţinu de o balustradă îngustă şi se strădui să urce treptele uzate din lemn cu cât mai puţin zgomot.

În spatele ei se auzi o bufnitură, probabil că indivizii răsturnaseră vitrina. Sticlă spartă; însă cel mai puternic zgomot venea de la respiraţia ei.

Ajunsă la primul etaj, şi el foarte întunecos, Emma înaintă pe coridor spre o uşă, pipăind tapetul aspru.

Încuiată. La fel şi următoarea, exact vizavi.

Nu se poate aşa ceva.

Îşi continuă drumul spre o fantă luminoasă de la capătul coridorului. Încă o uşă. Pe sub ea ieşea o lumină în coridorul altminteri întunecat, care i se părea că seamănă cu un tunel. Dar nu putu s-o deschidă nici pe aceea.

Îi venea să ţipe de furie, frică şi deznădejde, dar asta făceau

oricum bărbaţii de la parter.

— Paaalaaandt!

Nu doar urletele, ci şi paşii lor se tot apropiau. Cizme dure, grele, care urcau treptele ceva mai repede decât o făcuse ea înainte.

Se întoarse spre stânga, îşi pierduse cu totul simţul orientării, nu ştia dacă era pe partea cu grădina sau pe cea cu strada şi zgâlţâi următoarea clanţă.

Nimic.

Cu forţa dată de deznădejde, mai făcu o încercare şi se izbi în cele din urmă de uşă – şi aproape că zbură în cameră. Se împiedică, lunecă pe lângă clanţă şi căzu în genunchi pe podeaua acoperită cu un covor şi cu cotul reuşi să evite o lovitură la cap.

Rahat.

Se ridică imediat şi încuie camera pe dinăuntru.

M-au auzit?

Cuprinsă de ameţeală, căută ceva de ce să se ţină şi dădu peste o mică comodă lângă care îngenunche, fără să-şi seama că numai cu puţine ceasuri în urmă se ascunsese stând în aceeaşi poziţie.

Cu spatele la perete şi privirea îndreptată spre un pat mare.

Era puţin mai rece decât în restul casei, simţi miros de transpiraţie şi un altul, vag, de putreziciune.

Aici, sus, ori draperiile nu erau la fel de groase ca în camera de zi, ori agitaţia îi ascuţise simţurile. Oricum, Emma vedea acum mai mult decât nişte umbre şi contururi.

Dormitorul lui Palandt, în care era clar că se afla, era dominat de un pat arhaic, cu baldachin.

Era recent aranjat, o cuvertură de zi tip *patchwork* umflată la mijloc peste plapuma groasă, cu puf, ale cărei colţuri se vedeau la picioarele patului.

Perne de diferite dimensiuni erau aranjate pe trei rânduri, pornind de la capul patului, acoperind o treime din el.

Ca într-un hotel, îşi spuse Emma şi urî comparaţia.

— Paaalaaandt?

Ajunşi sus, bărbaţii zgâlţâiau aceleaşi uşi ca şi ea mai înainte, numai că erau mai puţin grijulii.

Se auzea lemnul făcându-se ţăndări, balamalele scrâşneau.

Şi Emma nu ştia încotro.

Sub pat?

Nu. Era primul loc unde s-ar uita!

Dulapuri mari nu erau, doar un stativ pe roţi, pentru haine, o măsuţă lângă fereastră şi chiar în faţa ei, o noptieră pe care era o jumătate de farmacie, cuprinzând cutii cu tablete, sprayuri, folii şi alte medicamente.

Deodată nu mai auzi nimic, doar vâjâitul de frică din urechi, apoi liniştea proverbială dinaintea furtunii trecu. Uşa de la dormitor trosni, deschizându-se, se lovi de muchia comodei lângă care era ghemuită şi fu orbită.

O lumină puternică, strălucitoare.

Venea din tavan, mult prea intensă, nemiloasă, pe pat şi pe toate celelalte lucruri.

Deci şi pe mine.

Emma închise ochii – nu dintr-un fel de reflex copilăresc, sperând că nu va putea fi văzută numai fiindcă nu vedea ea, ci fiindcă se înşelase.

Obiectul de lângă fereastră nu era o măsuţă, ci un alt suport cu formă de cap. Şi ăsta nu era despuiat, asemenea celui de jos, din hol; polistirenul purta peruca blondă, cu păr lung, fără luciu a unei femei.

Ce-am făcut, proasta de mine? Unde am nimerit?

Între doi bătăuşi şi un pervers?

Auzi o pereche de cizme intrând în cameră şi tot nu îndrăzni să deschidă ochii... şi atunci sună mobilul ei.

Rahat.

Tare, pătrunzător. Ca şi alarma de adineaori.

Rahat, rahat, rahat!

Sudoarea îi ţâşni prin pori de parcă temperatura camerei ar fi urcat la aceea de saună.

Ştia că acum se terminase. Că, odată ce scosese mobilul din buzunarul de la pantaloni şi răspundea, nu mai avea timp nici măcar să strige după ajutor, şi totuşi încercă.

Prea târziu.

Ţinea telefonul în mână. Vedea un ecran negru. Îl blestemă pe cel care apelase fiindcă sunase numai de două ori, ca s-o dea de gol, şi îl auzi pe cel cu voce joasă de bull-terrier râzând obscen.

Deschise ochii, ferm convinsă că-şi va privi moartea în ochi, însă nu era nimeni.

Şi râsul se auzea tot mai stins, se îndepărta de dormitor, în

jos, pe coridor, împreună cu sunetele pe care le făceau pe scânduri cizmele celui de-al doilea bărbat.

Abia când cei doi au coborât din nou scara, a înţeles şi Emma că nu telefonul ei sunase, ci acela al bull-terrierului.

Era reglat pe acelaşi semnal standard ca şi al ei. Sunase careva care-l făcuse pe om să râdă şi care evident zisese ceva ce îi convinsese pe amândoi să-şi întrerupă căutările.

Căraţi-vă, l-am găsit pe Palandt.

sau

Uitaţi de vecin, avem altă misiune.

sau

Salut, eu sunt, Anton Palandt. Mi se mai spune şi Frizerul. Ştiu că ne dăduserăm întâlnire la mine acasă, dar n-aţi putea să veniţi altundeva? Tocmai am nişte probleme cu o târfă muribundă.

Orice ar fi fost, Emma se simţea ca şi cum cel care sunase i-ar fi salvat viaţa.

Deocamdată.

Se ridică de pe jos ţinându-se de muchia comodei, chibzui dacă să nu ia de pe noptieră una dintre cutiile cu medicamente, care, aşa cum vedea acum în lumina stridentă a plafonierei, erau inscripţionate cu nişte semne care păreau litere chirilice. Dar nu-i mai rămase timp ca să-şi prefacă hotărârea în faptă.

Chiar în faţa ei, pernele zvâcniră.

Cuvertura se umflă, se scobi pe alocuri, diformă, semănând cu burta unei gravide în care se mişca nenăscutul.

Apoi, de sub plapuma de puf care se dezvelise, apăru un braţ şi un bărbat chel, slab ca un ţâr se aşeză în capul oaselor.

Capitolul 23

Partea de sus a trupului era dezgolită şi osoasă, arăta ca un prizonier înfometat.

Ochii larg deschişi pluteau într-o baie de lacrimi. Nu clipi nici măcar o dată.

Nici când întoarse capul spre ea.

Nici când se holbă la ea fără să se clintească.

Nici măcar când ea scoase un ţipăt ascuţit şi fugi din cameră. De-a lungul coridorului, în jos, pe trepte, spre ieşire, unde crezu mai întâi că va cădea în braţele bărbaţilor. Dar nu era decât suportul pentru peruci din hol, pe care îl doborî, căzând şi ea. Se ridică imediat şi alergă spre stradă fără să se mai gândească deloc la vecini sau la alţi observatori. Alunecă de mai multe ori pe pavajul îngheţat, dar nu chiar atât de tare încât să cadă pentru a doua oară.

Emma fugi, fugi şi fugi. Se sperie de pietrişul care îi scrâşnea sub picioare, pe care chiar ea îl răscolea; de gâfâitul care venea chiar din plămânii ei.

Se apăsă cu mâna într-o parte, pe locul unde simţea cel mai tare nişte împunsături, alergă mai departe până când ajunse în sfârşit în faţa casei ei. Singura din zonă care era izolată şi pe care Philipp o securizase ca pe o bancă prin sisteme de închidere electronice, pentru care avea nevoie de un transponder. Adică un chip rotund, ca o monedă, pe care trebuia să-l ţii sub sistemul de închidere până când piuia de două ori şi pe care Emma îl scotea acum din buzunarul jeanşilor, în timp ce urca treptele de clincher.

Şi pe care fu cât pe ce să-l scape când văzu că LED-ul încuietorii era verde. În plus, prin perdeaua de la micul geam al uşii străbătea până afară o lucire mată.

Nu. Nu se poate, strigă Emma în gând.

Nu-i *admisibil!*

Cineva deconectase alarma, deschisese uşa şi aprinsese lumina înăuntru.

Şi nu era Philipp, fiindcă maşina lui nu era pe stradă.

Capitolul 24

— Unde vrei să te duci?

Emma, care se răsucise pe călcâie şi se pipăia căutându-şi fără succes telefonul ca să sune la 112, dacă era nevoie, fu infinit de uşurată să audă în spatele ei glasul celei mai bune prietene.

Se întoarse spre uşa casei, care se deschisese între timp.

— Dumnezeule, Sylvia, ce m-ai speriat!

În loc să se scuze sau măcar să spună vreun cuvânt de salut, prietena o lăsă pe trepte şi dispăru în casă.

Emma o urmă cu o senzaţie profundă de epuizare. Samson, pătrunderea pe ascuns în casa lui Palandt, intruşii, drumul de întoarcere pe care îşi cheltuise toată energia – toate astea o aduseseră la capătul puterilor. Era gata să renunţe bucuroasă la orice problemă în plus – şi tocmai aşa ceva prevestea purtarea ciudată a prietenei.

Încuie uşa.

Emma îşi agăţă paltonul la cuier cu degete tremurânde, îşi scoase încălţările ude de zăpadă şi intră în camera de zi. De la schimbarea bruscă de temperatură, sângele îi urcă brusc în obraji.

— Eşti bine?

Sylvia scutură din cap furioasă. Buclele întunecate, de obicei prinse într-o pieptănătură mai îndrăzneaţă, îi atârnau acum fără vlagă pe umeri.

Când venea în vizită, se aşeza de obicei comod pe canapea, cu picioarele strânse la piept. De cele mai multe ori o ruga pe Emma să-i facă un *latte macchiato* înainte să trăncănească vesel despre întâmplările adesea neînsemnate din săptămâna care trecuse. Azi, în locul obişnuitei rochie de firmă, purta un costum cenuşiu de jogging şi şedea ţeapănă ca o statuie pe marginea canapelei. Şi fixa cu privirea lemnele care se stingeau în şemineu.

— Nu. Nimic nu e bine, zise ea, confirmând înfăţişarea neobişnuită şi purtarea ciudată.

Sylvia Bergmann nu era doar cea mai bună, ci şi cea mai

înaltă prietenă a ei. Nici în cercul larg de cunoştinţe ale Emmei nu era nimeni de aceeaşi înălţime cu ea şi asta nu doar în sens figurat. Până şi faptul că purta pantofi numărul patruzeci şi doi spunea ceva; fusese cât pe ce să devină baschetbalistă profesionistă dacă părinţii ei conservatori n-ar fi insistat să opteze pentru o meserie ca lumea, deşi se gândiseră mai curând la medicină sau la o formare ca psihoterapeut. Pacienţii care veneau la cabinetul Sylviei de la Weinberg o îndrăgeau pentru mâinile ei mari, magice, care întâi detectau contracţii şi blocaje, ca şi cum ar fi fost dotate cu un sonar, iar apoi le făceau să dispară apăsând nişte puncte energetice şi reflexogene doar ei cunoscute. Oricum, Sylvia arăta azi de parcă ar fi avut nevoie de un tratament de-al ei. Totul părea crispat şi tensionat la ea.

— Aşază-te! porunci ea brutal, ca şi cum ea ar fi fost acasă, iar Emma, cineva căruia i se ceruse să vină.

Emma lupta cu un val de oboseală care o făcea să se clatine, acum când se ştia din nou între cei patru pereţi ai ei. Deşi nu-şi mai simţea casa la fel de sigură ca în timpul dimineţii aceleiaşi zile. Printre altele, şi fiindcă Sylvia îşi descuiase uşa singură.

— Sylvie, nu vreau să zic nimic, dar ştii că ţi-am dat cheia doar pentru cazuri de urgenţă?

— Aşază-te! repetă Sylvia cu răceală în glas. Ăsta *este* un caz de urgenţă.

— Ce-i cu tine? întrebă Emma şi hotărî să rămână în picioare.

În ciuda genunchilor care îi tremurau, i se păru deodată important să stea la distanţă. La nevoie, va trebui să se ţină de placa şemineului.

— Mă întrebi ce-i cu mine? făcu Sylvia, reuşind ceea ce părea imposibil şi devenind şi mai rigidă. Cum să-mi faci aşa ceva? izbucni ea.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre asta!

Prietena ei scoase din buzunarul jachetei de trening o cutie de medicamente albă, cu capac roşu.

— Ştii ce-i asta? întrebă ea.

Emma încuviinţă din cap.

— Seamănă cu progesteronul pe care ţi l-am dat.

Un remediu care sporeşte şansele unei sarcini. Substanţa activă stimulează irigarea cu sânge a uterului. Femeilor a căror dorinţă de a avea copii nu se împlineşte li se recomandă acel

hormon sexual încă înainte de fertilizare. Şi, mai târziu, pentru ca fătul să se păstreze. Emmei îi fusese prescris de ginecolog după prima ecografie şi îi dăduse cutia începută celei mai bune prietene.

După hemoragii, *după noaptea de la hotel,* nu mai avusese la ce să-l folosească.

— Cum poţi să-mi faci aşa ceva? repetă Sylvia şi puse cutia cu medicamente pe masa din faţa canapelei.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Nu vrei să am copii?

— Poftim?

— Îmi doreşti soarta pe care ai avut-o tu?

— Ce naiba se-ntâmplă cu tine?

Emma ridică mâinile, închizând şi deschizând palmele, frământând aerul ca pe un aluat nevăzut, neajutorată, neştiind cum să reacţioneze la acest reproş care o rănea teribil.

— Cum să gândesc aşa ceva, întrebă ea cu lacrimi în ochi. Te iubesc, Sylvie. Nici celui mai mare duşman nu i-aş dori o noapte cu Frizerul.

Sylvia o privi o vreme fără să scoată un cuvânt, apoi dădu din cap cu dispreţ, ca şi cum s-ar fi aşteptat la o asemenea minciună.

— În ultimele săptămâni am suferit permanent de greaţă, dureri de cap şi oboseală, spuse ea fără intonaţie.

Bun-venit în club.

— La început, m-am bucurat fiindcă credeam că reuşisem, în sfârşit. Dar testele rămâneau negative şi mi-a venit ciclul. Aşa că m-am dus la medic. Şi el m-a întrebat dacă iau vreun medicament. *Doar Utrogest,* am răspuns şi am fost lăudată. *Da, asta poate să ajute.*

Privirile Sylviei se plimbau pe faţa Emmei şi se simţeau ca nişte ace de acupunctură. Cea mai bună prietenă a ei deschise gura şi, fără să vrea, Emma făcu un pas înapoi, ca în faţa unui câine care mârâie arătându-şi colţii.

— Fireşte, presupunând că în cutia pe care ţi-a dăruit-o prietena cea dragă *este* progesteron şi nu levonor-nu-ştiu-cum, zise Sylvia cu un glas mult prea scăzut pentru o învinovăţire atât de monstruoasă.

— Levonorgestrel?

Emmei i se făcu foarte cald. Pentru prima oară în ziua aceea

transpira.

— E imposibil, ripostă ea.

Merse clătinându-se până la şemineu şi i se făcu şi mai cald.

— Ce ţi-a trecut prin minte? întrebă Sylvia. Când sângerările s-au tot amplificat, s-a uitat Peter la pastile. Fosta lui soţie le luase şi ea odată şi a spus că tabletele ei arătau cu totul altfel.

Peter!

Prietenul Sylviei care nu avea nume de familie. Cel puţin Emma nu-i ştia numele de familie, poate şi fiindcă n-o ascultase niciodată cu atenţie când îi povestea despre el. Sylvia îl cunoscuse abia în vremea de „după”, în care Emma se putea gândi la orice numai la poveşti despre legături amoroase nu. Nu dorise nici măcar să vadă vreo fotografie de-a lui. Tot ce ştia despre Peter era că ar fi fost cel „potrivit”; bărbatul visat cu care Sylvia voia să aibă copii.

— Aşa că am dus tabletele la farmacist şi el le-a analizat.

Cea mai bună prietenă începu să plângă. Cu lacrimi în ochi, luă de pe masă şi zvârli spre Emma cutia, care-i trecu pe lângă cap şi se izbi de raftul din spatele ei. Căzând pe pardoseală, cutia se desfăcu şi tabletele se rostogoliră pe parchet ca bilele unui joc, în timp ce Sylvia striga:

— Tu le-ai schimbat. Nebună ce eşti, tu mi-ai dat pilula de a doua zi!

Capitolul 25

Emma se uita de la oarecare distanţă la cutia care arăta exact ca aceea pe care i-o dăduse Sylviei cu trei luni în urmă.

Pilula de a doua zi?

— Trebuie să existe o explicaţie logică, zise Emma, fără să aibă cea mai vagă idee care ar putea fi aceea.

— Oare de ce nu mă surprinde că acum vrei să scapi cu una dintre poveştile tale?

— Sylvia, doar mă cunoşti.

— Oare?

Nu ştiu. Nu ştiu nici măcar dacă eu mă cunosc.

Emma se scărpină pe braţ. Brusc, simţi mâncărimi pe tot trupul.

— Dacă e adevărat ce spui, însemnă că altcineva a schimbat pastilele.

— Ah, da, iarăşi un cineva aducător de nenorociri. Ca şi acel cineva care se presupune că te-a violat.

Zang!

Acum ieşise la suprafaţă. Se *presupune.*

Un singur cuvânt. Nu era nevoie de mai mult ca să pui în lada de gunoi prietenia lor şi să trânteşti capacul deasupra.

— N-am vrut să spun asta, cârâi Sylvia.

Arăta ca şi cum tocmai s-ar fi trezit dintr-un vis urât. Cu o privire schimbată, mai caldă, îşi duse mâna la gură într-un gest de regret.

— Însă ai spus-o, răspunse Emma şters.

Se *presupune.*

— Ştiu, dar pune-te, te rog, în situaţia mea. Ce să cred?

— Adevărul.

— Dar care este adevărul, Emma?

Scurta pauză trecuse. Sylvia era din nou mânioasă şi fiecare cuvânt o aducea mai aproape de vechea furie.

— O cameră de hotel care nu există? O martoră care nu poate fi găsită? Cerule, tu nici măcar nu te potriveşti cu profilul victimelor. Frizerul omoară târfe. Tu eşti cea mai credincioasă soţie din câte cunosc. Şi tu trăieşti.

— Am fost tunsă şi violată. A fost un bărbat în camera mea...

— Da, ca şi Arthur din dulapul tău.

Zang – şi asta a fost.

Lada de gunoi în care putrezea prietenia lor era gata să fie dusă la groapă.

— Ce-ţi trece prin cap, tu... tu...

De durere, Emmei îi lipseau cuvintele. Închise ochii, cât pe ce să se piardă într-un vârtej de amintiri.

Nişte litere scânteiară pe o oglindă.

Cară-te!

Auzea glasul tatălui ei.

Cară-te imediat. Sau am să-ţi fac eu rău!

Auzea lamele vibrând.

Srrr.

Auzi o uşă trântindu-se. Atât de tare, încât se cutremură toată casa.

— În noaptea aceea nu mi-am pierdut doar părul şi cunoştinţa, ci şi copilul, strigă Emma cu ochii închişi, lovindu-se cu furie peste burtă.

O dată, de două ori. Tot mai tare. Până când durerea fu atât de mare încât căzu în genunchi.

Icni, horcăi, aproape că-i venea să verse.

— Ajută-mă, spuse ea; vorbele îi ieşiseră pur şi simplu din gură. Ajută-mă, nu ştiu ce se întâmplă cu mine.

Deschise ochii, întinse braţele, căutându-şi prietena.

Dar nu mai era nimeni care s-o ajute.

Sylvia plecase demult.

Capitolul 26

Emma se târî până la canapea şi tuşi.

O ustura gâtul de la icneli, îşi simţea stomacul iritat de la lovituri. Îi veni în minte Samson, căruia sigur îi era şi mai rău şi speră că acum era bine îngrijit.

Cu pilule.

Le-ai schimbat! Nebună ce eşti...

Sylvia plecase, dar îşi lăsase glasul în capul Emmei, unde continua să arunce cu învinuiri din care Emma nu pricepea nimic.

Nu luase niciodată pilula de a doua zi, nicidecum să-şi facă rezerve pe care să le fi putut da mai departe. Ca medic, se simţea în slujba vieţii. Niciodată nu i-ar fi dat cu intenţie un medicament greşit celei mai bune prietene. Tocmai ea, care, în semn de protest împotriva abuzării pacienţilor, reactualizase chiar şi experimentele Rosenhan.

Şi totuşi, oricât de grave erau învinovăţirile Sylviei şi oricât de adânc ar fi rănit-o suspiciunile ei, cearta asta era neimportantă, în comparaţie cu ceea ce i se întâmplase mai înainte în casa lui Palandt.

Trebuia să-l sune pe Philipp.

Bineînţeles, era limpede că îi va face reproşuri de îndată ce va afla ce făcuse ea de una singură. Dar până la urmă tot avea să-i dea dreptate: Anton Palandt era un vecin cât se poate de ciudat, care trebuia analizat puţin.

Se duse cu paşi târşiţi la cuier.

Alo, Philipp? Poţi să le sugerezi celor de la investigaţii să se uite mai atent la cel care locuieşte pe Aleea Teufelssee 16A, te rog? Un chel care înghite munţi de medicamente, care trăieşte într-o casă ţinută în întuneric, care este evident ameninţat de cineva şi care, asta e important, şi-a burduşit casa cu suporturi pentru peruci. Pe chestia pe care o are în dormitor se află părul unei femei; şi acum mai bine nu întreba cum de-am aflat toate astea.

Asta sau ceva asemănător avea de gând să-i spună la telefon, dar nu era posibil, după cum constată îngrozită, când îşi pipăi

buzunarele de la jachetă. Fiindcă mobilul ei dispăruse.

Nu! Nu, nu, nu...

Îngrozită, Emma coborî mâinile.

„Dispăruse” era cuvântul nepotrivit pentru ceea ce se întâmplase cu telefonul ei.

L-am pierdut, îşi zise ea şi înjură cu glas tare, când îşi dădu seama că nu exista decât o posibilitate unde să-i fi căzut din buzunar.

La A. Palandt.

Când am fugit din casă şi am căzut peste suportul de peruci.

Capitolul 27

Emma avea senzaţia că o învăluise un curent de aer rece, o reacţie psihosomatică la stres. O parte din raţiunea ei îi spunea că trebuie să se întoarcă acolo ca să-şi recupereze telefonul, cealaltă o întreba dacă era chiar atât de nebună încât să vrea se întoarcă în vizuina leului.

Se înfioră şi-şi luă din dulap halatul azuriu din frotir gros. Încă mai mirosea a parfum, cel pe care abia alaltăieri îl scosese iarăşi la iveală, pe care îl cumpărase Philipp în prima zi de căsătorie sperând că îşi va aminti de cele mai fericite zile de „înainte”. Însă în clipa aceea, amestecul de cassis, ambră şi lotus îi confirma doar convingerea că pierduse cu totul fericirea din trecut.

Se duse cu paşi înceţi la bucătărie, unde luă telefonul fără fir din dispozitivul de încărcare de lângă filtrul de cafea.

Cu spatele lipit de frigiderul care vibra se uită în grădina din spate şi formă numărul de la mobilul lui Philipp.

Te rog, răspunde. Te rog, răspunde…

O cioară ateriză în mijlocul grădinii, pe trunchiul plin de aşchii al unui mesteacăn decapitat, lovit de trăsnet cu ani în urmă, care ar fi trebuit să fie îndepărtat de multă vreme. Afară începea deja să se întunece şi luminile caselor învecinate licăreau plăcut printre copaci, ca nişte mici lămpi cu sulf.

În vremea de „înainte”, la ora asta, la sfârşit de săptămână, şi-ar fi turnat un ceai, ar fi aprins o lumânare şi ar fi ascultat muzică clasică, dar aşa, singurul fond sonor al stării ei depresive era cel din receptorul telefonului.

Deja era cu gândul la căsuţa vocală, când auzi o mică pocnitură şi o tuse.

— Da? Alo?

Emma se desprinse brusc de frigider, dar continuă să simtă vibraţiile pe spate; şi deveniră chiar mai puternice când îşi dădu seama cine răspunsese la telefonul soţului ei.

— Jorgo?

— E totul în ordine? şopti poliţistul.

— Da. Unde e Philipp?

— E... aşteaptă puţin.

Auzi un foşnet, apoi nişte paşi şi apoi ceva ca o uşă, închizându-se. Jorgo vorbea acum mai tare, iar glasul lui avea un ecou ciudat, ca şi cum ar fi fost într-o încăpere goală.

— Nu poate acum.

— Aha.

— Tocmai îşi ţine conferinţa. În timpul ăsta a lăsat telefonul la mine.

Era cumva un pretext?

Emma îşi lipi mai bine telefonul de ureche, dar nu reuşi să distingă alte zgomote care să confirme sau să infirme spusele lui Jorgos.

— Şi tu n-aveai chef de conferinţa celui mai bun prieten?

— Am ieşit din sală numai din cauza ta. E vreo problemă?

Da. Viaţa mea.

— Cât mai are de vorbit? întrebă ea.

— Mai are. Ascultă, nu e treaba mea, dar dacă iar e vorba de vizita lui la Le Zen...

Emma simţi că în stomac i se deschide un compartiment de congelator.

— De unde ştii tu asta? gâfâi ea.

Explicaţia era pe cât de simplă, pe-atât de penibilă.

— În maşină, telefonul lui Philipp era pe *hands-free* când şi-a ascultat mesageria vocală.

Emma clipi nervos.

La naiba.

Uitase cu totul de primul ei apel. Şi Jorgos auzise tot. Emma se întoarse din bucătărie în sufragerie.

— Cu patru săptămâni în urmă a fost în interes de serviciu la hotelul acela. Ştiu fiindcă l-am însoţit. Am cerut să ni se arate iarăşi toate camerele de la etajul 19. Ce-ar fi putut să spună când veterinarul acela a apărut pe neaşteptate în faţa lui? „Salut, îl aştept pe directorul hotelului? Vrem să găsim camera în care a fost violată soţia mea?”

Emma încuviinţă din cap fără să vrea.

Avea sens.

Compartimentul de congelator din stomac i se închise iar.

— Nu ţi-ai ascultat mesageria vocală? îl auzi ea pe Jorgo, după o scurtă pauză.

— Poftim?

— Philipp te-a sunat de câteva ori. Dar n-ai răspuns, nici la mobil şi nici la fix.

Pentru că tocmai intrasem prin efracţie la Palandt şi cu ocazia asta mi-am pierdut telefonul, fu Emma cât pe ce să spună.

Ce porcărie blestemată.

Când îl găsea vecinul în hol, nu mai era decât o chestiune de timp să afle cine pătrunsese la el.

Şi în plus, m-a şi văzut la el în dormitor!

Emma se înfioră, amintindu-şi ochii aceia larg deschişi, imobili.

— Poţi să-i spui lui Philipp că acum mă poate suna din nou? Să mă sune în reţeaua fixă. Şi mulţumesc pentru bilet.

În fundal se auziră nişte zgomote, ca şi cum Jorgo ar fi activat difuzorul.

— Ce bilet? întrebă el.

— Păi, cel pe care mi l-ai pus în palmă mai devreme. Mulţumesc că mă crezi.

— Scuză-mă, dar nu prea ştiu despre ce vorbeşti.

— Poftim?

Emma se simţea ca şi cum ar fi alergat prea repede. O cuprinse sfârşeala. Se aşeză la birou şi privi în grădină, căutând un punct fix de care să se poată ţine măcar privirile, dacă judecata oricum îi sărise de pe sine.

Văzu iar mesteacănul cu aşchii din grădină.

Cioara nu mai era acolo.

— Dar tu ai... tu m-ai...

Biletul!

Băgă iute mâna în buzunarul de la pantaloni, dar nu-l mai găsi acolo. Încercă să se concentreze, dar nu-i veni în minte alt loc în care să fi pus biletul de la Jorgos. Se întâmplaseră mult prea multe între timp, se poate să-l fi pierdut la veterinar, în drum spre Palandt sau în casa lui, odată cu telefonul.

— Nu ţi-am dat niciun bilet, îl auzi ea pe Jorgo a cărui voce părea brusc ciudat de enervată.

Se pregătea să strige *Minţi*!, dar atunci privirea i se opri pe un obiect aflat în faţa ei, pe birou; suficient de mare, cât să nu poată trece neobservat. Ca pădurea din zicală pe care întâi n-o iei în seamă, din cauza copacilor. Emma se înfioră.

— Mai e ceva? îl auzi ea pe Jorgo întrebând, ca de la mare

depărtare.

Fără să se poată apăra în vreun fel, fiorii i se preschimbară într-un tremur puternic.

— Nu, răspunse ea răguşit, şters, şi închise, deşi, în realitate, îi venea să strige: „Da! mai este ceva. Ceva foarte rău!”

Acum tremura atât de tare, încât scăpă telefonul din mână, dar reacţia asta extremă n-avea nicio legătură nici cu ochii lui Palandt şi nici cu fuga din casa lui.

Ci cu pachetul.

Cel pe care i-l încredinţase Salim azi dimineaţă pentru vecinul misterios.

Era din nou acolo.

Pe birou.

La locul lui.

Acolo unde îl pusese mai devreme.

Ca şi cum n-ar fi lipsit niciodată.

Capitolul 28

Cum un alcoolic ştie ce face când duce la gură paharul pentru prima înghiţitură, şi Emma ştia ce face când a desfăcut şnurul pachetului. Pornea spre cea mai primejdioasă etapă a călătoriei ei autodistructive, intrând adânc în zona mizerabilă a existenţei ei lipsite de sens.

Unul dintre primele lucruri pe care le învăţase la cursurile de psihiatrie, era înţelesul cuvântului „paranoia”, care vine din limba greacă şi care se traduce cel mai bine prin „împotriva raţiunii”. Şi exact aşa acţiona ea: împotriva raţiunii. Era şi o infracţiune, însă lezarea secretului corespondenţei nu o îngrijora aproape deloc.

Cel mai mult se temea de ea însăşi. Şi dacă toţi aveau dreptate? Psihologul de la poliţie, când susţinea că Emma îşi inventase violul numai ca să atragă atenţia asupra ei. Jorgo, care zicea că nu-i dăduse niciodată vreun bilet. În schimb acum apăruse iarăşi pachetul.

Emma era convinsă că în el se afla cheia tuturor întâmplările ciudate din ultimele ore, poate chiar de săptămâni.

Dar câţi oameni cu o percepţie total deformată a realităţii cunoscuse deja? Câţi pacienţi tratase până acum, suflete rătăcite care toată ziua nu făceau altceva decât să răsucească în minte observaţiile şi trăirile lor până când ele ajungeau să fie dovada celor mai rele teorii ale conspiraţiei şi ale persecuţiei? Trecuse şi ea de cealaltă parte şi făcea la fel?

Emma ştia că lucrurile puteau fi privite şi altfel. Că în ultimele ore descoperise multe „nepotriviri”, dar că nu găsise nici cea mai mică dovadă că acel pachet avea vreo legătură cu ceea ce i se făcuse. Se tăie până la sânge la degetul mare cu marginea hârtiei de ambalaj, în timp ce-o rupea. Smulse clapetele laterale, rupse pur şi simplu pachetul şi scormoni cu mâna dreaptă printre granulele de polistiren care acopereau conţinutul, ca protecţie la transport. Şi dezgropă nişte cutii mari cât nişte ambalaje de medicamente, pe care erau scrise litere dintr-o limbă străină:

МОРФЕЙ N60 ТАБЛ

Erau cel puţin zece cutii de carton alb, cu o bandă azurie, şi Emma deschise una dintre ele.

Medicamente, într-adevăr.

Mari cât nişte lacrimi, gălbui, în folie transparentă.

Dar de care?

Emma învăţase engleză şi latină la scoală, nu şi rusă. Luă iar în mână cutia desfăcută.

МОРФЕЙ N60 ТАБЛ

Putea să-şi dea seama că erau nişte indicaţii referitoare la dozaj. Dar nu reuşi să descifreze denumirea comercială a medicamentului sau ce substanţe conţinea.

Emma descoperi un prospect al produsului care fusese îndesat în cutie fără să fi fost împăturit foarte profesionist. Îl desfăcu şi literele chirilice îi amintiră de medicamentele de pe noptiera lui Palandt. Continuă să scormonească printre granulele de polistiren şi dădu peste ceva ce, ciudat, nu-i smulse niciun ţipăt, deşi ţinea în mână o armă mortală.

Un scalpel cu mâner de plastic.

Emmei i se tăie respiraţia abia când desfăcu ambalajul de celofan deja deteriorat, scoţând la iveală o lamă modificată la culoare.

E sânge?

Avea senzaţia suprareală că în spatele ei era cineva care întindea mâna s-o apuce şi se răsuci, însă nu era nimeni. Nici măcar Samson, pe care tare ar fi vrut să-l aibă lângă ea în momentul acela.

Îngreţoşată, puse cuţitul deoparte şi continuă să cerceteze pachetul.

Mai dădu peste o sticlă brună cu o etichetă fără logo şi fără culori, în schimb scrisă de mână: гамма-гидроксимасляная кислота

Emma se frecă la ochi şi se strădui din răsputeri să nu-i închidă mai mult de-o clipă. Se simţea ca un şofer care luptă să nu aţipească.

De fapt, ar trebui să trag pe dreapta şi să fac o pauză. Bună idee.

Îi era dor de canapeaua ei *(ah, da, să mă întind puţin, ar fi minunat),* dar era exclus. *Dacă vine Palandt să ia pachetul?*

Emma luă scalpelul cu lamă murdară şi îl băgă în buzunarul halatului.

În ciuda armei, se simţea total lipsită de apărare fiindcă, făcând abstracţie de faptul că pentru moment n-ar fi fost în stare să mânuiască lama aceea, în caz de nevoie, ea nici n-ar fi avut vreun efect împotriva celui mai cumplit dintre toţi duşmanii.

Împotriva demonilor care îmi distrug judecata.

Cum ar fi dacă s-ar pune la odihnă şi pachetul ar dispărea din nou imediat ce şi-ar încheia somnul dat de diazepam?

Emma se juca gândindu-se să facă o fotografie cutiilor cu medicamente răspândite pe biroul ei, ca dovadă, *însă cu ce?*

Mobilul ei era la A. Palandt, ai cărui vizitatori bătăuşi, veniţi din altă ţară, îi dăduseră impresia că el ar fi în măsură să citească hieroglifele pe care Emma nu era în stare să le descifreze... *Un moment...*

Privirea îi rămase lipită de laptop.

...dar computerul meu poate!

Ridică imediat capacul, deschise panoul de control şi, la setările privind ţara, bifă „Rusia”.

A mers repede.

Mult mai mult timp i-a trebuit ca să găsească semnele corespunzătoare pe tastatură. Nu mergea decât prin metoda *trial-and-error* şi abia după câteva minute reuşise să scrie la Google Translate – МОРФЕЙ & гамма-гидроксимасляная кислота.

Când văzu rezultatul în rubrica din dreapta, îşi dori să n-o fi făcut:

Morfină & acid gamma-hidroxibutiric.

Orice copil ştia ce-i prima parte. Şi a doua, orice medic.

GHB. Un narcotic lichid care, administrat în doze mai mari, nu doar că lăsa pacientul fără voinţă şi apărare, ci îi afecta şi capacitatea de aducere aminte, fapt pentru care GHB a căpătat în presă o tristă notorietate, sub denumirea de „picături KO”, după ce numeroşi violatori li-l puseseră victimelor lor, pe neobservate, în băuturi.

Emma gâfâia, lupta să respire.

Pachetul conţinea acea substanţă cu care Frizerul îşi intoxica victimele. Aerul îi tremura în faţa ochilor ca şi cum s-ar fi uitat la asfaltul încins în toiul verii.

Acum sosise momentul în care trebuia să renunţe să-şi continue cercetările de una singură. De fapt, el fusese depăşit

de multă vreme.

Infinit de singură, nespus de ostenită şi cu o lipsă de vlagă aproape dureroasă, se ridică de la birou, se târî până la canapea şi se lăsă sfârşită între perne.

Se gândea.

La pachet şi la conţinutul lui, de la care îşi dorise să-i împrăştie îndoielile morbide şi al cărui efect fusese exact invers.

La A. Palandt, care, ameninţat de bătăuşi, plângea pe înfundate în întunericul dormitorului său şi la Philipp, care o lăsase singură cu sine şi cu golul ei lăuntric şi pe care acum nu mai putea să-l sune.

Nu fiindcă telefonul ei zăcea în holul lui Palandt, lângă suportul de peruci, doar mai avea şi reţeaua fixă. Nici fiindcă se temea de mânia lui pentru că făcuse trei fapte penale; intrare prin efracţie, lezarea secretului corespondenţei şi deteriorarea unui pachet.

Nu, Emma nu mai putea să-l sune pe soţul ei dintr-un motiv foarte simplu – i se închiseră ochii.

Ultimul lucru pe care îl percepu în preajma ei era o umbră care se mişca undeva în dreapta, la oarecare distanţă, lângă uşa camerei de zi. O umbră care părea să fie silueta întunecată a unui bărbat şi a cărei apariţie o nelinişte a profund, dar nu mai era în stare s-o trezească. Cu fiecare pas pe care umbra îl făcea spre ea, Emma se îndepărta de starea ei de conştienţă. Nici măcar zgomotul cizmelor grele n-au putut-o împiedica să alunece într-un somn fără vise.

Capitolul 29

Trei săptămâni mai târziu

Emma deschise ochii şi nu reuşi să se orienteze. Ştia unde era (în biroul lui Konrad), cine era (o pacientă paranoidă pe banca acuzării) şi de ce se afla acolo (ca să facă o declaraţie, la care erau multe în joc). Dar n-avea idee unde dispăruseră ultimele minute. Arătătoarele ceasului de pe raft avansaseră cu un sfert de oră, iar ceaiul Assam, pe care Konrad tocmai i-l turnase, nu mai scotea aburi; şi totuşi, nu clipise decât o singură dată.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă pe Konrad şi căscă.

— Ai adormit, spuse el.

Nu mai stătea picior peste picior, dar asta era singura modificare din poziţia lui, altminteri perfectă. Şedea drept în fotoliul lui fără să pară deloc încordat. Emma ştia că el era de ani de zile un ardent susţinător al trainingului autogen şi că-şi perfecţionase atitudinea de a se relaxa în sine.

— Am adormit? În timpul discuţiei noastre? întrebă ea neîncrezătoare şi îşi masă ceafa încordată.

— În mijlocul frazei, confirmă el. Medicamentele îţi dau oboseală şi în plus aici e foarte cald. Am mai redus focul din şemineu.

Ce păcat.

Ea privi geamul încastrat în perete, în spatele căruia flăcările erau evident mai mici şi căscă din nou.

Konrad ridică din sprâncene şi întrebă blând:

— Preferi să încheiem pentru azi, Emma?

— Şi trebuie să mă întorc acolo?

Înghiţi în sec. Până şi gândul la „celula” ei îi stârnea un nod în gât.

— Da, din păcate, dar îţi garantez că în noaptea asta nu-ţi vor da sedative.

O, ce progres!

— Cred că aş vrea să mai rămân puţin.

— Cu plăcere, dar...

— Nu, e bine aşa. Oboseala nu e o boală, nu-i aşa? Mai am

putere, deci să profităm de timp. Îmi face bine să-ţi povestesc totul.

— Totul? profită Konrad.

— Ce vrei să spui?

El trase aer în piept şi şovăi puţin.

— Ei bine, constat că sunt lucruri pe care le pomeneşti în treacăt, pentru ca apoi să treci repede la altă temă.

— De pildă?

— De pildă, banii.

— Care bani?

Konrad zâmbi şiret ca şi cum întrebarea ar fi fost dovada pentru teza susţinută anterior.

— N-ai spus că veterinarul s-a plâns că ai cardul blocat?

— Ah, asta.

Emma îşi încrucişa mâinile în poală.

— Ce-a fost cu asta? A fost o greşeală a băncii?

— Nu, recunoscu ea şoptit.

— Deci chiar era blocat?

— Da, încuviinţă din cap.

— Şi e-mailul dinainte, cel pe care l-ai amintit în trecere. Blocarea contului, despre care crezuseşi că era spam.

— Era adevărat, da.

Ochii lui Konrad se îngustară.

— Aţi avut probleme financiare?

— Nu.

— Dar?

Emma îşi drese glasul încurcată, apoi îşi făcu curaj.

— Ai întrebat dacă *noi* aveam probleme financiare. Am spus că nu, fiindcă le aveam doar eu.

Nici nu era de imaginat ca Philipp să fi ajuns vreodată într-o situaţie financiară dificilă. Părinţii îi lăsaseră moştenire o avere pe care o câştigaseră din construirea unor popasuri pe autostradă, înainte să-i fi luat cancerul.

— Comandasem prea mult, o grămadă de prostii, online şi prin teleshopping, de la cosmetice şi până la papuci de casă pentru microunde. Tot felul de fleacuri inutile cu care încercam să-mi abat gândurile. În acelaşi timp, încasările de la cabinetul meu îngheţaseră.

— Dar Philipp nu te-ar fi lăsat baltă? se interesă Konrad.

— Nu, ştii cât e de generos. Nu avem nici măcar un contract

prenupţial, deşi a adus toată averea în căsnicia noastră. Însă plătea deja creditul pentru cabinetul meu. Pentru furia cumpărăturilor mi-am folosit propriul cont.

— Şi când n-a mai rămas nimic, ţi-a fost ruşine să i-o spui.

Emma coborî privirile.

— Da.

— OK, zise Konrad, ca şi cum ar fi bifat un punct de pe o listă şi într-adevăr schimbă tema. Să vorbim despre ce mi-ai povestit despre Sylvia. Ce te-a supărat mai tare? Când te-a învinuit că i-ai schimbat pastilele sau când a vorbit despre „presupusul” viol?

Emma înghiţi în sec.

— Nu ştiu. Cred că e unul şi acelaşi lucru. M-a făcut o mincinoasă nebună, care vrea să-i facă rău.

— Aşa a făcut? Konrad îşi înclină capul. Nu s-a îndoit mai curând de capacitatea ta de percepţie?

Ema îşi încreţi fruntea.

— Şi unde e diferenţa?

— O, e uriaşă. Ştii doar că trei martori la un accident de maşină descriu uneori patru variante diferite ale modului în care s-a petrecut accidentul. Niciunul nu minte, dar unora creierul le joacă feste în situaţii de stres.

— Se poate, dar cu siguranţă aş mai şti dacă i-am schimbat intenţionat pastilele şi dacă am fost violată sau nu.

Konrad încuviinţă, şi atunci se întâmplă ceva straniu. Expresia lui se schimbă atât de brusc, ca şi cum ar fi acţionat un comutator. Zâmbetul părintesc dispăru la fel de repede ca şi ridurile râsului din jurul ochilor. Privirea îi deveni dură, aproape fixă, pătrunzătoare ca acul pentru hârtii de pe biroul lui. Avea maxilarul inferior împins înainte şi respiraţia foarte calmă.

Deci aşa arată o vulpe înainte să atace un iepure, îşi spuse Emma şi, într-adevăr, grijuliul ei mentor deveni deodată avocatul de temut al vedetelor, de ale cărui interogatorii încrucişate se temeau martorii şi procurorii din toată Germania.

— Prin urmare, eşti sigură, întrebă el.

— Da.

Emma strânse pumnii pe sub pătura de caşmir.

— La fel de sigură cum erai că ai fost tratată forţat în timpul experimentelor Rosenhan?

— Konrad, eu...

— Oricum, asta le-ai povestit celor care au asistat la

conferinţa ta. Le-ai arătat un video. În realitate, femeia avea părul de altă culoare, dar tu ai declarat publicului că tu ai fi fost cea căreia i s-au aplicat electroşocuri.

— Da, dar...

Şi uite aşa ieşise la suprafaţă. Acel „dar” care schimba totul. Emma se frecă la ochi, încercând zadarnic să-şi oprească lacrimile.

— Nici eu nu ştiu de ce am minţit în punctul ăsta, spuse ea, şi se corectă imediat. Sau, totuşi. Voiam să-i tai elanul unui coleg, Stauder-Mertens îl cheamă, un nesimţit încrezut care, cu întrebările lui, voia să mă facă să par ridicolă. A fost o mare prostie. Dar...

Al doilea „dar” rămase în aer, fiindcă nu exista nimic care să fi putut anula înşelăciunea ei.

— Întrebarea critică a unui coleg poate să fi fost declanşatorul minciunii tale. Dar nu şi cauza, spuse Konrad.

— Asta ştiu şi eu.

Se întoarse spre fereastră. Privi zăpada de pe lac. Îşi dorea să fie acolo, afară. Să plutească fără viaţă pe sub gheaţă.

— Bineînţeles că ştii, continuă Konrad s-o asalteze. Psihologia este domeniul tău. Cunoşti împrejurările care pot declanşa minţitul forţat, patologic.

— Konrad, te rog...

Se întoarse spre el. Îl privi implorator, dar avocatul era neîndurător şi-i înşiră simptomele. Neglijare în copilărie. Respingerea de către părinţi, de exemplu de către tată. O fantezie peste medie, care face posibilă evadarea într-o lume imaginară în care se creează un substitut, printr-un prieten imaginar care s-ar putea numi, de exemplu, Arthur.

— *Încetează!*

Emma îşi smulse cuvertura de pe genunchi.

— De ce mai vorbim, dacă oricum nu crezi niciun cuvânt din ce spun? strigă ea, dând să sară de pe canapea.

Însă îşi supraevalua forţele; se clătină şi căzu înapoi, dărâmându-şi cana cu ceai.

Picături mari se prelingeau de pe masă direct pe partea albă a covorului. Pe porţiunea de la margine, cândva neagră, decolorată, devenită uşor maronie cu timpul, o pată n-ar fi fost prea bătătoare la ochi.

— Îmi pare rău, Konrad. Fir-ar să fie, n-am vrut.

Alte lacrimi îi umplură ochii şi acum nu mai lupta cu ele.

— Nicio problemă, îl auzi ea pe Konrad, care sărise din reflex, şi aici avea dreptate, de fapt.

Pata era ridicolă, iar la curăţat sigur ar fi ieşit fără probleme, totuşi, se simţea de parcă ar fi murdărit ce-i era lui mai sfânt.

Tocmai covorul! O!

Ştia ce însemna pentru el chestia aceea veche, rotundă. Konrad îl adusese din Tibet, cu decenii în urmă, când era student. Fusese prima lui achiziţie mai importantă; talismanul lui – şi ea îl pătase.

— Unde vrei să te duci? întrebă Konrad când ea încercă din nou să se ridice de pe canapea.

Ea arătă spre uşa de lângă ieşire, care ducea spre baia privată a lui Konrad.

— Să aduc apă şi săpun.

El scutură uşor din cap, devenind iar vechiul prieten şi mentor. Schimbarea se petrecuse din nou în câteva fracţiuni de secundă şi, chiar dacă nu zâmbea, cuvintele lui sunau la fel de cald şi de prietenos ca înainte:

— Nu contează covorul, Emma. Contează să-mi spui adevărul.

— Asta şi încerc, dar tu mă sperii.

Konrad ridică din umeri ca şi cum ar fi vrut să spună: *Ştiu, dar n-am ce face.*

— Nu te lăsa intimidată de mine, o rugă el cu blândeţe şi se aşeză din nou. Joc aici rolul de *advocatus diaboli.* La proces, procuratura va încerca să te scoată din fire cu trucuri foarte diferite.

Emma înghiţi în sec şi îşi dori ca el s-o fi ţinut în braţe sau măcar s-o fi luat de mână, dar el doar o privea cum se aşază la locul ei. Abia apoi se ridică, scoase o batistă din buzunarul pantalonilor şi şterse cu ea tăblia de sticlă a mesei, ignorând pata închisă la culoare de pe jos.

— Procurorul va trage de toate secretele tale întunecate ca să le scoată la lumină – şi asta şi trebuie să facă. Oricum, ar vrea să te vadă pe viaţă la închisoare.

— Ştiu.

Emma se scărpină pe frunte, la baza părului, şi rezistă impulsului de a-şi verifica lungimea pletelor. Se şterse la nas cu o batistă, apoi spuse:

— N-am vrut să fie aşa, mă crezi?

Konrad îşi apăsă buzele cu degetele, apoi şi le strânse şi răspunse după o scurtă chibzuire:

— În mod normal, când ajung în acest punct, spun că nu asta contează. Că pentru mine nu e important dacă minte sau spune adevărul clientul meu. Dar în acest caz lucrurile stau altfel.

— Fiindcă suntem prieteni?

— Pentru că încă nu cunosc toată povestea, Emma. Spune-mi-o! Şi anume, nu doar ceea ce oricum ştiu din dosar. Trebuie să ajungi în profunzime. Şi în felul ăsta să vorbeşti şi despre lucruri care te dor.

Ochii Emmei deveniră sticloşi.

Vedea prin el şi bineînţeles că înţelegea ce voia să spună. Dorea să audă despre cadavre.

Bine atunci...

Privirea i se concentra din nou, se plimbă peste şemineu şi biroul uriaş, ajunse la fereastră, dincolo de care se afla un lac pe malul căruia probabil că nu se va mai putea plimba niciodată în viaţa ei.

În schimb, avea în minte nişte imagini pe care avea să le poarte cu sine pretutindeni, indiferent cât de repede ar încerca să fugă de ea însăşi.

Containerul cu braţe şi picioare tăiate, de exemplu.

Ah, da, bună idee.

De ce nu-i povestesc despre container?

Însă înainte de asta trebuia să mai explice cum ajunsese în magazie şi cum de fusese nevoită să iasă din casă pentru a doua oară, fără să bage de seamă că fusese urmărită de poştaş... Deci, toate pe rând.

Şi Emma se lăsă din nou pe canapea, sprijinindu-se de spătar şi îi făcu lui Konrad plăcerea de a se duce acolo „unde doare cel mai tare”.

Înapoi în vechea casă de pe Aleea Teufelssee, unde, curând, avea să piardă tot ceea ce fusese important pentru ea.

Capitolul 30

Cu trei săptămâni mai devreme

Rămase cât se poate de calmă.

Emma adormise şezând, capul aplecat într-o parte se sprijinea pe marginea pernei de la canapea şi aşa camera se înclinase cu aproximativ 45 de grade, contra sensului acelor de ceasornic.

Cana cu ceai de pe măsuţă, ramele cu fotografii de pe pervazul şemineului, vaza cu plante uscate de la fereastră – toate obiectele din cameră păreau să se împotrivească forţei de gravitaţie.

La fel şi bărbatul aflat la trei paşi de ea.

Pentru o clipă, Emma crezu că era prizoniera unui vis şi întâi se miră că somniferul îngăduia vise. Apoi se miră că se mira, fiindcă de obicei n-avea tendinţa să reflecteze la conştiinţa ei în timpul somnului. Până la urmă, îi fu limpede că deschisese ochii şi că tot ce o înconjura era real: praful de pe măsuţă, lemnele arse din şemineu, halatul care se udase de transpiraţie în acel scurt şi foarte intens interval de somn. De asemenea, bărbatul cu cizme butucănoase, de pe care picura apă de la zăpada topită.

Bărbatul!

Emma se ridică în capul oaselor atât de repede, încât o apucă ameţeala şi totul începu să se învârtă.

Întinse mâna spre comutatorul lămpii cu picior şi o aprinse. O lumină caldă, moale, inundă camera de zi, care până atunci stătuse încă în semiîntuneric.

— Salut, făcu omul şi ridică mâna.

— Ce doriţi? zise Emma şi îşi pipăi buzunarul, căutând scalpelul. Curios, era mult mai puţin speriată decât ar fi trebuit, la vederea unui străin care pătrunsese în casa ei în timp ce dormea.

Era agitată, nervoasă, se simţea ca înaintea unui examen pentru care nu învăţase, dar era departe de a încremeni ca într-o stare de şoc sau chiar de a ţipa şi asta nu din cauză că se resemna în faţa sorţii, ci poate mai curând fiindcă bărbatul

părea mult mai puţin înfricoşător decât în momentul în care îl văzuse pentru prima oară.

Cu nici măcar o oră în urmă.

Plângând în dormitorul lui.

— Domnul Palandt? întrebă ea şi intrusul încuviinţă fără să scoată o vorbă.

Mai devreme, avusese chelie, acum purta o perucă cu păr scurt saten închis, care se înnegrise de la lapoviţă.

Era înalt, aproape cât Sylvia, şi subţire, chiar uscăţiv. Pe umerii căzuţi, haina neagră de ploaie atârna ca o prelată. Avea nasturi galbeni, care îi dădeau un aer ciudat de modern pentru cineva care în rest nu părea să dea atenţie înfăţişării sale. Pantalonii de catifea, mult prea subţiri pentru vremea aceea, erau cu trei numere mai mari, ca şi cum Palandt ar fi fost nevoit să poarte lucrurile unui frate mai mare. Însă el se îndrepta spre şaizeci de ani, cel puţin.

Cei mai surprinzători la vecinul ei erau ochelarii. Nişte monştri de plastic, de culoare bej, cu nişte lentile atât de groase încât aproape că nu i se vedeau ochii. Oare putea să vadă ceva fără ei?

— Ce vreţi? întrebă Emma, sperând că Palandt n-o văzuse în dormitor. Cum aţi intrat aici?

Emma se ridică dintre pernele canapelei, având senzaţia că ar fi trebuit să se scuze, numai că vecinul era totuşi cel care pătrunsese în casa ei, iar *violarea de domiciliu e mai gravă decât distrugerea de bunuri, nu-i aşa?*

— Îmi pare rău. Sper că nu v-am speriat, dar uşa de la casă era deschisă.

Uşa de la casă?

Emma îşi aminti că zăcuse plângând pe podea şi că o auzise pe Sylvia trântind uşa furioasă. Atât de tare încât vibraţiile se simţiseră şi în camera de zi.

Se poate să se fi redeschis.

Proasta de mine, n-am controlat!

Palandt se întoarse şi privi spre birou.

Spre pachet!

Rupt ca de un copil nerăbdător, de Crăciun, iar conţinutul lui zăcea împrăştiat pe tăblie, printre granule de polistiren.

— Îmi pare rău, zise ea cu un sentiment de vinovăţie, arătând spre birou. Sunt… deci… nu mă simt bine. A fost o idee

prostească să verific poşta după ce luasem un somnifer. Am crezut că pachetul era pentru mine. Îmi pare rău.

— Nicio problemă, zise Palandt.

Cuvintele sunau prietenos, cald, chiar dacă erau rostite cu glas stins.

— După cum ziceam, eu sunt cel care trebuie să-şi ceară scuze.

Emma scutură din cap fără să-şi dea seama şi atunci Palandt continuă:

— Ba da, ba da. N-ar fi trebuit să intru aşa, pur şi simplu, ca să iau pachetul.

Băgă mâna în buzunarul din spate de la pantaloni şi scoase înştiinţarea de la Salim. Am bătut, dar n-am găsit soneria.

— E în faţă, la poarta grădinii.

— Aha, da, nu m-am mai întors la poartă după ce urcasem deja treptele. Ştiţi, nu mă ţin prea bine pe picioare.

Se uită în jos, privindu-se, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că picioarele acelea subţiri încă mai făceau parte din trupul lui slăbănog.

— În fine, când n-a răspuns nimeni, mi-am făcut griji că a fost şi aici o spargere.

— Şi aici? întrebă Emma şi brusc apăru şi ea, frica.

Fiindcă fireşte că ştia despre ce vorbea Palandt.

— O, am fost atacat de mai multe ori, chiar şi azi, zise vecinul şi se scărpină la ceafă. Azi au fost chiar şi la mine în dormitor şi m-au urmărit.

Emmei i se făcu frig. Deschise gura, voia să pună acele întrebări pe care le-ar fi rostit imediat cineva care nu era suspect: „Despre cine vorbiţi? Ce vor de la dumneavoastră? Aţi anunţat poliţia?” dar nu reuşi să scoată niciun sunet.

Nu când văzu peruca alunecând, în timp ce Palandt se scărpina în cap fără întrerupere.

Murmura ceva ce semăna cu „blestematele astea de mâncărimi...” şi, în acelaşi timp, ochelarii lui monstruoşi se preschimbară într-un acvariu cu lacrimi.

Palandt începuse să plângă.

Capitolul 31

— V-ar...?

Palandt îşi trase nasul şi privi în jur, ca şi cum ar fi căutat prin cameră ceva anume, apoi păru să fi găsit, fiindcă se întoarse cu spatele la Emma şi făcu un pas spre dreapta.

— V-ar deranja dacă m-aş aşeza?

Fără să aştepte răspunsul, se lăsă să cadă în fotoliul pus pieziş faţă de canapea şi în care, duminica, lui Philipp îi plăcea să-şi citească ziarul. Era din piele verde închis, cu braţe de culoarea betonului, *industrial-style,* urât, după părerea Emmei, care nu se prea potrivea în casa amenajată mai curând în stil rustic. Dar Philipp îl moştenise de la mama lui şi ţinea la el. Şi Palandt părea să se simtă bine în el, oricum, oftă uşurat, îşi şterse lacrimile de pe obraz cu dosul palmei şi închise ochii.

Emma, care stătea în faţa măsuţei neştiind ce să facă, se temea deja că vecinul ei avea să adoarmă, dar Palandt deschise ochii:

— Mi-e foarte penibil, doamnă Stein, dar nu mă simt prea grozav, după cum cred că vă daţi seama.

Doamnă Stein.

Emma chibzui puţin, întrebându-se de unde îi ştia vecinul numele, fiindcă nu era trecut pe uşă, apoi se gândi că Salim sigur îl scrisese pe înştiinţarea lui.

— Dar ce-aveţi? întrebă ea în timp ce, de fapt, căuta să afle alte răspunsuri.

Dacă nu găsise mobilul ei, de exemplu. Ce se întâmpla cu părul lui. Dacă nu cumva se juca de-a pisica şi şoarecele cu ea, fiind acum în „faza de liniştire”, în care Emma trebuia să creadă că de la firavul şi suferindul Palandt nu venea nicio primejdie, în vreme ce, în realitate, el nu făcea decât să aştepte momentul potrivit, ca să-i sară la beregată.

— Am cancer, spuse el scurt. O tumoare la ficat. Metastaze la plămâni.

— Pentru asta sunt medicamentele?

Se uitară amândoi spre masă.

— Morfină şi GHB, recunoscu Palandt fără să şovăie. Primul

îmi ia durerile, al doilea mă înviorează sau mă ajută să adorm, depinde de doză. Azi luasem prea mult, dormeam, de aceea l-am ratat pe curier.

Râse trist.

— N-am crezut că voi ajunge vreodată dependent de droguri. Ştiţi, toată viaţa am făcut sport, m-am hrănit sănătos, n-am băut niciodată, nici n-aveam voie, cu meseria mea.

Palandt vorbea repede, cu un amestec de iritare şi ruşine tipic pentru oamenii singuri, când în sfârşit găsesc un prilej să discute cu cineva, fie şi un necunoscut.

— Lucram la circ, povesti el. Mi se spunea „Daddy Longbein”, poate că aţi auzit de mine. Nu? Ei, da, a trecut ceva vreme de atunci. Oricum, Daddy Longbein, cum i se spune şi păianjenului[6], fiindcă şi eu am picioare lungi, dar puteam să mă fac mic de tot. Doamne, ce flexibil eram, pentru numărul cu geamantanul primeam cele mai multe aplauze.

— Numărul cu geamantanul? întrebă Emma.

— Da, puteam să mă îndoi în aşa fel încât reuşeam să încap într-un mic bagaj de mână.

Palandt zâmbi trist.

— Pe vremea aceea, aveam oase de cauciuc. Azi, am dureri şi când îmi leg şireturile.

Emma înghiţi în sec. Nu reuşea să alunge gândul la un om care se poate strânge într-un colţ de cameră, ca să nu fie găsit, înainte ca ocupantul ei să se ducă la culcare.

Dar la Le Zen nu exista niciun astfel de ungher. Nici pentru un om-şarpe.

Emma se uită spre fereastră. Sub becul lămpii stradale, fulgii se învârtejeau ca un roi de ţânţari în jurul luminii, pe timpul verii. Simţea o durere surdă care îi apăsa fruntea din interior. Emma nu se putu opri să-şi spună că doar o jumătate dintr-o pastilă din cele cum erau pe biroul ei ar fi fost suficientă ca să scape de dureri, oricât de severă ar deveni azi migrena care tocmai se anunţa.

Observă că Palandt îi urmărise privirea meditativă aruncată pachetului şi spuse:

— Nu mă priveşte, dar, ştiţi, sunt medic.

Palandt râse cotcodăcit.

— Vreţi să ştiţi de ce îmi comand variantele astea ieftine, de

---

[6] Păianjen din ordinul opilionidelor.

piaţă neagră?

Ea încuviinţă.

— Da, a fost o idee proastă, zise Palandt. Ştiţi, înainte n-am fost niciodată asigurat medical. Şi de ce să fiu? Toată viaţa am fost sănătos şi mi-am spus că dacă e să se întâmple ceva, am să trăiesc din ce am economisit, în casa mamei mele.

— Doamna Tornow?

— Ăsta era numele ei de fată. După divorţ şi l-a luat din nou. Aţi cunoscut-o?

Palandt părea foarte bucuros şi zâmbea dulce.

— Ne întâlneam din când în când pe stradă, o femeie plăcută, răspunse Emma. N-am mai văzut-o de multă vreme.

— E în Thailanda, o lămuri el, într-un cămin, direct pe plajă.

Emma dădu din cap. Avea sens. Tot mai mulţi pensionari germani îşi petreceau amurgul vieţii în Asia, unde primeau o mai bună îngrijire medicală pentru mai puţini bani. Şi unde iarna nu se făcea la fel de frig ca acasă.

— În lipsa ei, trebuie să am grijă de casă.

Palandt dădu să mai completeze ceva, dar imediat îşi acoperi gura cu mâinile. O criză bruscă de tuse îi zgâlţâia trupul.

— Scuze...

Încercă să spună ceva, dar era nevoit să se tot întrerupă şi părea să nu mai aibă aer. Emma îi aduse un pahar cu apă din bucătărie. Când se întoarse, era roşu la faţă şi horcăia abia inteligibil:

— V-ar deranja dacă mi-aţi da o pastilă?

Ea îi întinse morfina de pe masă.

Înghiţi cu lăcomie două tablete deodată. Apoi mai tuşi o jumătate de minut până când se linişti în sfârşit şi se relaxă.

— Îmi pare rău, spuse el clipind confuz.

Îşi scosese pentru o clipă ochelarii şi îşi ştergea lacrimile cu dosul palmei.

— Uneori mă trezesc cu nişte dureri de-mi vine să plâng.

Îşi puse ochelarii din nou şi zâmbi scuzându-se.

— Ştiu, cu ramele astea arăt ca o sperietoare de ciori, dar dacă nu i-aş avea, aţi putea să vă ridicaţi şi să ieşiţi din cameră, iar eu aş continua să conversez cu pernele canapelei.

Fără să vrea, Emma îşi încreţi fruntea şi se aşeză înapoi pe canapea.

E adevărat?

Atunci probabil că aşa se explica de ce se purta atât de dezinvolt faţă de ea. Mai cu seamă că după trezire poate că suferise de durerile pomenite. Fără ochelari şi cu lacrimi în ochi, n-ar fi avut cum s-o vadă stând lângă pat.

Poate că nici nu mi-a găsit telefonul?

Bineînţeles că eul paranoid al Emmei voia să privească lucrurile într-o cu totul altă lumină, unde Anton Palandt era un actor extrem de talentat, care doar îi distrăgea atenţia cu boala lui ca să-i dea senzaţia de siguranţă – *totuşi, poartă perucă!* –, însă ea îşi dorea o explicaţie inofensivă, logică pentru toate lucrurile misterioase pe care le trăise şi le observase în ziua aceea şi din acest motiv Emma îşi întrebă vecinul cât se poate de direct:

— V-aţi pierdut părul din cauza chemoterapiei?

Palandt încuviinţă din cap.

— Da, arată groaznic, nu-i aşa? Îşi ridică scurt peruca şi Emma reuşi să vadă multe pete de vârstă, maronii, pe pielea capului. O chestie ieftină de pe internet. Te mănâncă pielea ca naiba. Dar nu îndrăznesc să ies pe stradă fără ea. Cu chelie arăt ca un violator.

Râdea gutural şi Emma încercă să-şi ascundă iritarea, zâmbind şi ea.

E-o întâmplare, spuse eul ei, cel plin de speranţă. *Se joacă cu tine,* îl contrazise identitatea ei paranoidă.

Emma se apleca în faţă, la fel cum făcea înainte, în şedinţele de terapie, când voia să-i dea de înţeles pacientului că se bucura de toată atenţia ei.

— Ziceaţi că ideea cu medicamentele străine n-a fost bună? N-au efect?

Palandt încuviinţă din cap.

— Sunt nişte contrafaceri ieftine. N-ar fi trebuit să mă amestec niciodată cu indivizii care mi-au făcut rost de ele.

— Ruşi? întrebă Emma.

— Nu, albanezi. Fac rost de ele de pe piaţa neagră şi le trimit prin poştă, fără expeditor, bineînţeles, fiindcă nu le-au obţinut pe căi foarte legale.

— Şi care-i problema?

— Că mizerabilii sunt nişte şarlatani. La comandă, medicamentele nu costau nici măcar o treime din marfa obişnuită, de aceea m-am şi băgat în treaba asta. Ştiţi, nu pot

să-mi mai permit altceva. Toţi banii s-au dus pe tratamente alternative. Şamani, genoterapie, vraci pe care mi-am irosit economiile şi speranţele. Dar după prima livrare, nemernicii mi-au cerut deodată peste 1.000 de euro. N-am atât de mult.

— Şi ei vă sparg casa?

Întrebarea Emmei declanşă o schimbare. Trăsăturile blajine, de bunic, i se înăspriră. Buzele i se subţiară, apoi dispărură, în timp ce ochii îi căpătară o privire uşor pierdută.

— Ca să pună mâna pe bani, da.

Ridică mâna dreaptă şi întinse arătătorul spre Emma. Mâna îi tremura ca unui bolnav de Parkinson.

— La început, ameninţările au fost mai subtile, spuse el agitat.

Furia împotriva oamenilor care îl şantajau îl făcu să uite de politeţea cu care îşi alesese cuvintele până atunci.

— Jegurile astea blestemate continuă să-mi trimită medicamente. Tot mai rele. Abia dacă îşi mai fac efectul. Numai atât cât să nu pier, ca să n-o mierlesc înainte să-şi capete ei banii.

Palandt îşi şterse saliva de pe buza de jos, apoi păru să observe încordarea Emmei. Uluită şi speriată de schimbarea neaşteptată din purtarea lui, îşi ţinuse respiraţia.

— Îmi pare rău, am uitat de mine, zise Palandt.

Mânia părea să îi fi dispărut la fel de repede cum se aprinsese.

Emma se gândi dacă boala lui nu declanşase cumva o tulburare maniaco-depresivă bipolară. Îşi propuse să nu-l subestimeze şi îl rugă pe Palandt să continue.

— Ei, doamnă Stein, ce să zic? Ei încearcă să mă înfricoşeze prin orice mijloace. De exemplu, îmi pun în pachet articole decupate din ziare despre crime cumplite.

Sau un scalpel însângerat.

— Ca avertisment că şi numele meu ar putea să fie acolo, înţelegeţi. Însă acum nu se mai opresc la aluzii. Îmi răscolesc casă, mă ameninţă cu bătăi. Deja nu mai pot să-mi încui uşa, au stricat-o ultima oară. Şi azi au fost.

— De ce nu vă duceţi la poliţie?

Palandt oftă fără vlagă.

— Până acum n-ar fi fost de niciun folos. Nu ştiu cine sunt ăştia, unde locuiesc, nu le ştiu numele. Aşa că, ce se facă

poliţia? Să urmărească zi şi noapte casa unui bolnav de cancer? Mă tem că au şi lucruri mai bune de făcut.

— Dar cum au ajuns la dumneavoastră?

— Am făcut comanda prin intermediul unei pagini de internet ruseşti.

— Şi ce înseamnă *până acum?*

— Poftim?

— Aţi zis că până acum n-aţi putut să-i reclamaţi. Ce-i altfel acum?

— Ah, asta, da. Şantajiştii au făcut o greşeală. Au pierdut un telefon mobil.

Zâmbea triumfător, în timp ce temperatura Emmei crescu cu câteva grade.

— Un telefon mobil? repetă ea ca un ecou.

— Da, l-am găsit pe hol. Se poate identifica numărul de telefon al proprietarului, nu-i aşa?

Emma ridică din umeri. Pleoapa dreaptă începu să i se zbată.

Da, se poate. Am adăugat un contact-proprietar, în caz că se pierde vreodată.

I se făcea rău.

— Aţi informat pe cineva despre spargere?

Spre uşurarea Emmei, scutură din cap.

— Nu. Când am găsit înştiinţarea pentru pachet, am hotărât să vin întâi la dumneavoastră, să iau medicamentele. Morfină mai am acasă, dar picăturile mi se termină.

Palandt se ridică.

— Vă mulţumesc mult că m-aţi ascultat. Şi pentru apă, fireşte. Vă rog să mă iertaţi dacă v-am speriat, intrând nepoftit. Aţi putea să-mi daţi o pungă?

— O pungă?

Palandt arătă spre pachetul rupt.

— Pentru medicamente. Apoi pot să mă întorc acasă şi să verific telefonul.

— Pentru ce? întrebă Emma îngrijorată.

— Habar n-am. Încă nu-s sigur. De fapt, nu prea mă omor eu cu poliţia. Dar poate că tot pot să facă ceva, dacă le dau numele celui căruia îi aparţine telefonul.

Capitolul 32

Rareori se simţise Emma atât de suprasolicitată ca în momentul acela. Şi nici nu mai era deloc obosită, chiar dacă somnul din care o smulsese vecinul fusese mult prea scurt ca să se odihnească, fie şi parţial. Însă ca şi mai înainte, în casa lui Palandt, frica de a nu fi descoperită avea un efect înviorător.

Emma trebuia să împiedice ca intrarea ei prin efracţie să devină publică. Palandt nu trebuia să sune la poliţie nici într-un caz. Cum avea ea să apară dacă se afla că, din cauza unui sughiţ din creierul ei, intrase fără permisiune în casa unui bătrân, bolnav incurabil? Cei mai mulţi se îndoiau şi acum că mai era responsabilă. Chiar şi Philipp îi recomandase azi, deschis, o terapie, iar prietena ei cea mai bună îi imputa că o otrăvise.

Dacă intrarea ei prin efracţie ajungea să fie cunoscută, reputaţia ei ar fi fost distrusă definitiv. Şi toţi ar zice că medicii ar fi trebuit să-i fi aplice şi mai bine terapia forţată, în timpul experimentului Rosenhan. Fiindcă ea chiar era un caz pentru casa de nebuni.

— Vă simţiţi bine? întrebă Palandt când ea se întoarse de la bucătărie cu o pungă de plastic. Sunteţi foarte palidă.

— Ce, cum, da? Ah, nu, totul e-n ordine. Mă gândeam doar.

Îi întinse punga şi el se apropie de masă, iar ea rămase lângă şemineu.

— La ce? întrebă vecinul, în vreme ce punga înghiţea foşnind fiecare cutie cu medicamente pe care o îndesa în ea.

Nici nu l-am întrebat dacă nu vrea să-şi scoată paltonul, îşi zise Emma, uitându-se la spatele lui uscăţiv. Brusc îi veni o idee.

— L-aţi atins? întrebă ea.

— Poftim?

Palandt se întoarse spre ea.

— Telefonul, zise ea. L-aţi luat în mână?

— Sincer să fiu, da. De ce?

— Ei, soţul meu e poliţist.

Nu părea să-l impresioneze un astfel de răspuns, destul de ciudat.

— Ah, da?

— Da, Philipp are adesea de-a face cu asemenea cazuri de şantaj, minţi ea. Cel mai des au de-a face cu crima organizată.

Palandt tuşi scurt, apoi spuse:

— N-ar fi de mirare. Ăştia care mă urmăresc sigur fac parte dintr-o bandă organizată. Îndesă şi ultima cutie şi se întoarse, pregătindu-se să plece.

Emma i se puse în cale.

— Din când în când lucrez ca psihiatru, împreună cu soţul meu, când e vorba despre vreo expertiză, de aceea mă pricep puţin la munca lui. Din păcate, aţi cam îngreunat munca de investigaţie.

— Din cauza amprentelor digitale?

Palandt îşi scoase ochelarii şi îşi frecă ochii obosiţi.

— Da, ăştia au avocaţi buni, mafioţii ăştia. Probabil că au purtat şi mănuşi şi de aceea pe telefon sunt acum numai amprentele dumneavoastră.

— Dar ce contează, dacă urmăreşti numărul, ştii că nu e telefonul meu, spuse Palandt, dar în vocea lui se simţea puţină nesiguranţă.

— În caz că făptaşii au fost atât de prosti şi telefonul funcţionează pe bază de contract. Dar eu sunt foarte sigură că e un telefon cu prepaid.

— Oh!

Podeaua scârţâia sub picioarele lui Palandt la fiecare pas. Ochii lui păreau în continuare prietenoşi, dar pe faţă i se citea o oarecare încordare. Era clar că statul în picioare îi provoca dureri.

— Na, cum o fi. Merită să fac o încercare, zise el, îşi puse din nou ochelarii şi dădu să treacă pe lângă ea, dar Emma se învinse pe sine şi îi atinse braţul.

— Sinceră să fiu, eu aş fi prudentă.

El se opri din nou.

— De ce? Ce se poate întâmpla?

— Ei bine, sunaţi la poliţie. Ei vin, cercetează telefonul, verifică numerele formate şi la urmă nu se poate dovedi nimic. Dar fiindcă funcţionarii au verificat numerele, au pus pe fugă şobolanii, domnule Palandt, şi la urmă n-aţi reuşi altceva decât să-i faceţi pe dealerii de medicamente să fie şi mai furioşi decât erau oricum.

— Hm!

Cuvintele ei îşi atinseseră ţinta. Lucrau în mintea lui.

— Probabil că aveţi dreptate, nu vreau mai multe necazuri şi o să las treburile aşa cum sunt. Pe de altă parte...

Cuprins de îndoieli, o privi pe Emma în ochi.

— La naiba, vreau să se termine odată! Ăştia precis se întorc ca să-l caute. Doar nu pot să continui aşa şi să sper că lucrurile se rezolvă de la sine.

— Înţeleg, făcu Emma, fără să-i poată oferi lui Palandt o soluţie pentru toată încurcătura, care s-o fi ajutat şi pe ea să iasă din impas.

— Daţi-mi-l mie, propuse ea şi dezvoltă o idee în timp ce vorbea.

— Dumneavoastră?

— Mulţumită soţului meu, ştiu un truc folosit de poliţie prin care se poate afla dacă telefonul este înregistrat sau nu. Toţi producătorii folosesc o funcţie ascunsă a sistemului.

Sigur că asta era o prostie şi o minciună sfruntată, dar nu-şi rată efectul.

— Aţi face asta pentru mine?

— Bineînţeles.

Fac eu ceva, înainte să afli cui îi aparţine telefonul în realitate.

Se uită spre fereastra de care se izbeau fulgi de zăpadă, ca şi cum ar fi fost parbrizul unei maşini în mişcare.

Chibzui o clipă dacă ar putea să-l roage pe Palandt să i-l aducă. Dar era mai bine să nu piardă vremea, ca el să se răzgândească.

— Atunci...

Emma îşi ciupi halatul transpirat şi jilav.

— Trebuie doar să îmbrac ceva mai gros, înainte să pornim.

Capitolul 33

Arthur îi povestise odată despre un comutator de vreme pe care părinţii îl ascunseseră în subsol. Pe atunci, Emma nu se mai temea de mult timp de însoţitorul ei imaginar şi pentru că nu se mai arătase niciodată cu casca aceea care o înfricoşa. Emma vorbea în taină cu glasul din dulap ca să nu afle părinţii ei.

Din noaptea aceea, când îl văzuse pe Arthur pentru prima oară, nu mai intrase niciodată în dormitorul părinţilor. Nici măcar în timpul zilei.

Şi nici mama nu mai venise să-i spună o poveste de noapte bună înainte să adoarmă. Asta a încetat din ziua în care pierduse sarcina, pentru care Emma se învinovăţise o vreme, chiar dacă nu ştia pentru ce. Arthur o consolase şi îi explicase că nu era vina ei că n-avea să aibă un frăţior. Şi preluase el rolul povestitorului de noapte bună. Oricum, până când tatăl ei observă într-o noapte că Emma vorbea cu dulapul şi fixă chiar a doua zi dimineaţă o programare la un psihiatru pentru copii.

După peste douăzeci de şedinţe, tatăl era bucuros că fiica lui renunţase la năluciri. Însă, în realitate, Emma se simţea ca şi cum ar fi pierdut un prieten. Îi lipsea glasul care îi spunea nişte poveşti atât de hazlii cum era cea despre comutatorul de vreme, cu ajutorul căruia puteai să schimbi anotimpul, pentru ca taţii, când n-aveau chef să meargă la locul de joacă cu fiicele lor, să poată schimba vremea de la însorită la una cu lapoviţă.

Şi fiindcă teoria asta suna la fel de plauzibil ca şi povestea despre bărbatul cu barbă albă, care într-o singură noapte reuşea să împartă milioane de daruri tuturor copiilor din lume, Emma pornise într-o zi să caute în subsol comutatorul din poveste.

Din păcate, nu găsise decât ventilul de închidere a încălzirii din centrală şi de aceea, după ce reuşise să închidă căldura, se făcu mult mai frig în casă pentru un timp.

Comutatorul de vreme rămase nedescoperit. Din păcate. Pentru că şi azi Emma şi-ar fi dorit ceva cu care să fi putut opri întunericul timpuriu sau îngheţul şi mai ales vântul aspru care o muşca de faţă cu dinţi ascuţiţi, de cum închisese uşa şi părăsise adăpostul copertinei de la intrare.

— Asta zic şi eu vreme rea, bombăni Palandt în faţa ei.

Ea îşi ridică gulerul de la haina cu puf şi se chinui să ţină pasul cu el. Emma nu putea să nu-şi admire vecinul pentru mersul drept şi felul în care îşi stăpânea trupul. Cu sau fără cancer, fosta activitate artistică a lui Palandt părea să fi meritat chiar şi în ziua de azi. Spre deosebire de ea, el nu-şi târa picioarele cu paşi mărunţi şi nesiguri şi nici nu se opintea palelor de zăpadă, încovoiat ca un câine bătut.

Palandt îşi schimbă punga cu medicamente dintr-o mână în cealaltă şi aruncă o privire înapoi, peste umăr.

— Sunteţi foarte amabilă, dar nu trebuie să faceţi asta pentru mine.

Să-mi iau mobilul, înainte să-l identificaţi? O, ba da, dacă aţi şti cât de mult trebuie să fac asta.

Despre „vrut” oricum nu putea fi vorba. Era şi aşa destul de rău că azi Emma se expusese deja o dată ororilor lumii exterioare, şi nu era vorba despre vreme, ci despre străzi, lămpi, *oameni străini!*

Efectul diazepamului continua să scadă, ceea ce însemna că nu-i mai venea să caşte întruna, în schimb, simţea iarăşi frica în ceafă.

În fiecare maşină parcată aştepta o umbră pe bancheta din spate. Lumina lămpilor fragmenta drumul şi lăsa în întuneric o lume întreagă de primejdii. Şi vântul care purta zăpada făcea atâta zgomot, doar ca să înghită toate sunetele care ar fi putut s-o avertizeze de nenorociri ameninţătoare. Într-adevăr, vântul îi vâjâia atât de tare pe la urechile neapărate (în grabă, Emma nu-şi mai legase un batic pe cap, de data asta), încât acoperea zgomotele de maşini de pe Heerstraße, altminteri omniprezente.

Tocmai treceau pe lângă poarta deschisă a unei case de colţ, ai cărei proprietari presăraseră pietriş, din prudentă, când Palandt îi dădu Emmei un motiv să se sperie. Se întoarse spre ea şi întrebă tare:

— Aţi mai fost o dată la mine?

Emma făcu greşeala să se uite în sus la el, de aceea nu văzu denivelarea acoperită de zăpadă şi se împiedică. Simţi o durere ascuţită până în genunchi, ridică braţele şi îşi pierdu echilibrul. Un inel ca o cătuşă de fier o prinse de încheietura mâinii, o forţă brutală o smulse şi se izbi de ceva tare, care o cuprinse tot ca o manşetă.

Palandt!

O apucase de braţ şi o trăsese spre el, împiedicând-o să cadă.

— Mulţumesc, zise Emma, mult prea încet pentru vântul acela şi mult prea derutată, fiindcă se afla în braţele vecinului ei ciolănos, a cărui forţă se pare că o subevaluase total.

Îşi pipăi buzunarul în căutarea scalpelului şi gemu când îşi dădu seama că bineînţeles n-avea cum să-l găsească în buzunarul hainei de iarnă. Scalpelul era acum în coşul pentru rufe de pe scara spre subsol în care îşi îndesase, fără să se gândească, halatul jilav, înainte să-l schimbe cu haina cu puf.

Sunt neînarmată, îşi spuse.

Şi gândul ăsta îi spori frica.

Cred că n-a fost o idee prea bună. Mai bine mă întorc acasă, era ce voia să-i spună lui Palandt, înainte să se întoarcă pe călcâie şi să fugă acasă.

— Cred că a fost... cât pe ce, fu tot ce putu să rostească.

Avea lacrimi în ochi, de durere, de frică şi, desigur, de frig. Ema clipi, de grijă că apa ar putea să îngheţe direct pe suprafaţa ochiului.

— Voiam să zic, la mama, îşi continuă Palandt întrebarea, după ce ea îşi regăsise echilibrul şi el îi dădu drumul, dar continua să ţină mâinile întinse protector, ca un tată care stă lângă copilul lui, când scoate pentru prima oară roţile de siguranţă de la bicicletă.

— Aţi vizitat-o vreodată pe mama, cât mai locuia aici?

Emma scutură din cap.

— Bine aşa, zise Palandt şi, dacă nu se înşela, Emmei i se păru că râdea încet, dar vântul înghiţi şi asta. A fost mereu o excentrică.

Restul de drum l-au parcurs în tăcere, mergând alături, până când Emma a ajuns pentru a doua oară în ziua aceea în faţa casei cu numărul 16A. Pentru a doua oară urca treptele de sub copertină, iar câteva secunde mai târziu, vedea interiorul casei la lumină pentru prima oară.

— Îmi pare rău, dar la mine nu e la fel de confortabil ca la dumneavoastră, se scuză Palandt, dând să-i ia haina cu puf; însă îi era mult prea frig pentru aşa ceva.

În hol nu erau mai mult de şaisprezece grade, conform unui termometru cu mercur de pe perete. Nici în celelalte încăperi nu era mai bine, după cum admise şi Palandt.

— Din păcate, mijloacele financiare de care dispun nu-mi permit să încălzesc continuu toate încăperile. Dar putem să ne aşezăm în camera de zi, în faţa şemineului şi să fac un ceai?

Ea refuză mulţumind, dar ferm.

— Aveţi mobilul?

— Sigur că da, fireşte. Aşteptaţi, vă rog.

Palandt puse medicamentele pe o comodă şi dispăru pe o uşă din stânga holului, care ducea într-o încăpere unde Emma presupunea că era baia.

Acolo îmi ţine telefonul?

Emma se folosi de scurta lui absentă ca să se mai uite în jur, pe hol.

Corespondenţa nu mai zăcea pe duşumea, lângă uşă, Cuierul continua să fie gol. La fel şi capul de polistiren fără ochi şi fără gură, conceput probabil pentru peruca de chemoterapie a lui Palandt.

În lumina pâlpâitoare a vechiului bec cu filament, atârnând din tavan, fără abajur, suportul acela arunca o umbră ce părea vie. Emma se apropie şi văzu ceva licărind pe suprafaţa altminteri fără luciu.

Întinse mâna, şi-o trecu peste polistirenul aspru şi apoi îşi privi degetele.

Nu! Strigă ea în gând. Se lovi în piept, îşi frecă mâna de coapsă, mai încercă o dată pe haină, dar părul, *părul lung şi blond, de femeie!* Pe care îl culesese de pe suportul pentru peruci nu voia să i se desprindă de pe degete.

— Totul în ordine? se auzi în spatele ei glasul lui Palandt, care se întorsese din baie. Emma se răsuci spre el; spre ochii lui încadraţi de sticlă; spre zâmbetul lui forţat – şi spre degetele subţiri, de chirurg, îmbrăcate în mănuşi de latex mulate şi care ţineau o pungă pentru congelator.

Capitolul 34

— Le-am găsit în dulapul de sub chiuvetă, zise Palandt zâmbind încă o secundă, iar în următoarea, ochii îi deveniră apoşi în spatele ochelarilor.

— Îmi pare rău, zise el şi îşi trase nasul. Mereu devin sentimental când mă gândesc la mama. E atât de departe acum.

Ridică mâinile şi pocni din degetele înmănuşate.

— Mama le folosea mereu ca să-şi vopsească perucile. Emma

ar fi vrut să ţipe, dar frica avea propriile ei degete şi acelea tocmai i se încleştau pe gât şi îi luau aerul.

— Spre deosebire de mine, ei îi place să poarte chestiile astea păroase.

Palandt străbătu holul cu paşi mari, ajungând la comoda pe care era punga. Mantaua de ploaie îi foşnea la fiecare pas.

Emma se dădu înapoi, ţinându-şi mâinile pe piept, în apărare, iar sub ele inima îi galopa cu lovituri sălbatice de copite. Palandt îi bloca drumul direct spre ieşire, de aceea căută împrejur alte posibilităţi de fugă. Sau nişte arme cu care să fi putut respinge atacul la care se aştepta. *Cuierul?* Prea greu şi, în afară de asta, bine prins de perete, cu şuruburi. *Capul de polistiren?* Inutil, prea uşor.

Uşa din stânga, din faţă? Cu ceva noroc şi cu nişte picioare mai puţin paralizate de frică ar reuşi, poate, să răzbată până în bucătărie, dar cine zice că acolo exista vreun suport de cuţite la care să ajungă la timp, înainte ca Palandt s-o tragă înapoi, ţinând-o de păr? Era iarăşi deja destul de lung ca să poată fi apucat de o mână de bărbat.

— Vreţi să ţineţi asta, vă rog?

Emma tresări.

Simţi în mână o bucată de plastic moale, o mică pungă. Palandt îi pusese în palmă punga pentru congelator şi acum se întorsese iarăşi spre comodă şi deschise sertarul de sus.

Nu dură mult şi se răsuci spre ea, cu un zâmbet mulţumit pe buzele uscate. Şi cu telefonul Emmei în mână.

— Iată-l.

Îi făcu un semn încurajator din cap. Sigur înţelegea greşit privirea tulburată a Emmei, fiindcă spuse:

— Da, ştiu. Probabil că mănuşile sunt acum inutile, dacă tot am atins o dată telefonul, dar măcar nu se mai adaugă şi alte amprente. Îmi permiteţi?

Arătă spre mâna ei.

Emma îşi privi degetele cu care ţinea punga pentru congelator.

Palandt îi ceru să ţină punga în aşa fel încât să poată pune telefonul în ea.

— Aşa se face cu dovezile, nu-i aşa? o întrebă el pe Emma şi se opri. Când îl va examina?

Emma clipi nervos, muşcându-şi buza de jos, care începuse să

tremure necontrolat.

Panica era ca un monstru nocturn nevăzut. Chiar şi după ce controlai şi constatai că nu-i ascuns nici în dulap şi nici sub pat, tot rămâneai o vreme în întuneric, cu inima bătând şi nu-ţi venea să crezi că e linişte.

— Examina? întrebă Emma, care timp de o clipă uitase minciuna servită lui Palandt. Fata îi era scăldată de transpiraţie, dar Palandt părea să nu observe asta nici cu ochelarii lui uriaşi sau credea că e un rest de zăpadă care se topea încet pe fruntea Emmei.

— Funcţia aceea specială, îi aduse el aminte. Prin care poţi să stabileşti cui îi aparţine...

Brusc amuţi şi zvâcni ca şi cum s-ar fi curentat. Reacţia involuntară se potrivea cu bâzâitul electric şi semnalul luminos din mâna lui dreaptă.

Mobilul.

Luminat brusc, aparatul din mâna îmbrăcată în latex a lui Palandt zbârnâia şi avu nevoie de-un răgaz să înţeleagă ce vedea în fotografia de pe ecran: doi oameni. Un bărbat. O femeie. Şezând alături. Fotografiaţi pe ascuns într-un restaurant, uniţi de sentimente adânci, scormonind împreună într-o clătită de cartofi. Fotografia cu clătită de cartofi care anunţa un apel de la Philipp!

Capitolul 35

Şocul adevărului îşi făcu loc în mintea lui Palandt în intervalul dintre al patrulea şi al cincilea sunet de apel.

— Ce naiba... întrebă el încet.

Emma întinse mâinile spre el, însă de data asta el fu cel care se dădu înapoi.

— Pot să explic, spuse ea încercând să apuce telefonul, dar el îşi retrase mâna.

— Dumneavoastră?

Apăsa cu arătătorul direct pe ecranul telefonului.

Starterul fusese activat din nou. Palandt îşi ieşise din fire într-o secundă. Însă acum, spre deosebire de momentul din locuinţa Emmei, furia lui vădită nu se îndrepta împotriva şantajiştilor. Ci împotriva Emmei.

— Asta sunteţi dumneavoastră.

Emma încuviinţă.

— Da, dar nu e aşa cum credeţi!

— Aţi fost aici?

— Da.

— Aţi intrat la mine prin efracţie?

— Nu.

— Înseamnă că a dumneavoastră era vocea pe care am auzit-o la mine în cameră!

— Da, dar...

— Ţipătul ascuţit.

— Da.

— Cu care aţi încercat să mă speriaţi de moarte!

— Nu.

Vocabularul Emmei se chircise, devenind cât al unui copil mic, care făcuse fotografia de contact din greşeală, iar asta o punea într-o acută dificultate de a explica.

Şi în primejdie?

Expresia din ochii lui Palandt se schimbase îngrijorător. Nimic nu mai amintea de un unchi mai vârstnic, însemnat de o boală gravă şi totuşi iubitor. „Pierise” în adevăratul sens al cuvântului.

— Voi de ce nu mă puteţi lăsa în pace? urlă el.

Voi?

Emma încercă să salveze ce mai era de salvat şi luă un ton calm, prietenos, aproape ca pe vremuri, când pacienţii se dezlănţuiau în timpul şedinţelor de terapie.

— Vă rog, daţi-mi un moment să explic.

Palandt n-o asculta.

— Unde aţi fost? Aţi fost şi afară?

Cu cât se apropia mai mult de ea, cu atât înţelegea mai puţin ce zicea.

— Afară?

— În grădină. Aţi găsit-o?

— Ce să găsesc?

— Să nu mă minţi! strigă el şi o lovi pe Emma pentru prima oară.

O palmă direct peste faţă. Timp de o secundă, păru şi el surprins ce-l apucase, iar Emma spera deja că se liniştise, însă se petrecu mai curând contrariul. Deveni şi mai agresiv, ca un câine de luptă care îşi pierduse controlul asupra pornirii de a muşca. Striga şi mai tare la ea, Mâinile făcute pumn pluteau deasupra capului ei.

— Bineînţeles că aşa aţi făcut. De aceea aţi şi desfăcut pachetul, am dreptate? Ca să-mi dovediţi vinovăţia? Dar nu funcţionează. N-o să iasă!

Emma voia să se ferească, dând înapoi, dar deja era cu spatele la perete. Palandt o apucă de umeri.

— Nu mă duc la puşcărie. Niciodată!

O zgâlţâi. Dacă Emma ar fi fost un sugar, ar fi trebuit să se aştepte la leziuni cerebrale pe viaţă, atât de tare o scutura. Apoi, într-un nou acces de furie subită, o împinse de la perete. Ea se împiedică, se ţinu de cuier, care fusese prins cu şuruburi, dar fără prea multă tragere de inimă; de aceea se smulse şi Emma se prăbuşi cu tot cu el pe podea.

— Bestie blestemată, strigă Palandt, acum cu totul scos din sărite.

Dădu cu piciorul. Se aplecă peste ea, o apucă de păr, mâinile îi alunecară, fiindcă era prea ud (*sau poate totuşi prea scurt*), Emma lovi cu coatele în spate. Nimeri peste alt os şi durea tare, era poate bărbia sau tâmpla lui. Nu ştia, fiindcă nu se uită în spate, ci numai înainte, văzând că în faţă holul ducea într-o direcţie greşită. Spre interiorul casei.

Casa bărbatului care o ţinea de gleznă (era clar că şi el se împiedicase de cuier) şi urla cuvinte demente:

— A trebuit s-o fac. N-am avut de ales. Doar n-am bani! De ce nu-nţelege nimeni? De ce nu puteţi să mă lăsaţi în pace, pur şi simplu?

Emma lovi cu piciorul, îl izbi în faţă şi de data asta se răsuci şi văzu sângele şiroindu-i din nas, în timp ce continua să stea în genunchi.

Cu toate astea, nu-i dădu drumul şi o făcu să se împiedice. În cădere, lovindu-l cu piciorul în gură, îi scoase un incisiv şi asta avu în sfârşit succesul dorit: o eliberă şi, chelălăind, îşi acoperi faţa sângerândă cu mâinile. Emma se târî în patru labe până la uşa pe care o cunoştea, fiindcă stătuse deja o dată în faţa ei, cu câteva ore în urmă.

Se ridică ţinându-se de clanţă, se auzea ţipând, era un amestec de frică şi ură, se gândi scurt dacă să se ducă la bucătărie şi să caute o armă, de data asta nu pentru a se apăra, *ci ca să pună capăt la toate.*

Dar apoi i se păru că zăreşte o umbră în spatele lui Palandt, la uşa de intrare. Simţi o boare pe faţa udă de lacrimi, văzu că şi Palandt îşi recâştiga echilibrul şi îşi ştergea de la gură saliva roşie de sânge. Cu privirea unei vulpi turbate, strigă:

— Târfă ce eşti, n-ai să-mi distrugi tu viaţa!

Ea deschise uşa cu o smucitură şi o închise iar, trântind-o, alergă spre uşa de sticlă care dădea spre terasă, trecând pe sub ochii holbaţi ai cailor de pe perete şi pe lângă canapea. Emma nu voia să piardă vremea, încercând să afle dacă mai era blocată şi nici nu trebuia să aibă grijă să nu facă zgomot. De aceea, luă suportul oribil pentru umbrele de lângă uşă, ignoră junghiul din zona lombară din clipa în care îl ridicase şi aruncă prin geam statuia kitsch a labradorului.

Zgomotul de sticlă spartă se auzi ca un ţipăt, dar probabil că era o închipuire, un semnal greşit al simţurilor ei cu totul suprasolicitate. Emma se întoarse cu spatele spre grădină, îşi apără faţa cu braţele şi, străduindu-se să iasă, mergând cu spatele, îşi sfâşie haina de puf în cioburile rămase în falţurile uşii.

Traversă terasa în fugă, ajungând în grădina din spate, se cufundă în zăpada înaltă până la glezne şi dădu să fugă spre stradă, luând-o prin dreapta, pe lângă casă, dar de acolo se auzi

o voce de bărbat. *Nu a lui Palandt, dar poate a unui complice?*

Aşa că alergă înainte, cu intenţia să treacă peste gardul de la capătul grădinii şi s-o ia pe drumul dintre proprietăţi. O potecă inutilă, folosită de mai toţi vecinii ca loc unde să-şi facă nevoile câinii, dar care acum îi promitea salvarea. Însă lucrurile n-arătau chiar aşa.

Întoarse capul şi îl văzu pe Palandt la câteva lungimi de braţ în spatele ei.

Urmele paşilor şi penele marcau drumul ei; după Palandt se vedea o urmă de sânge.

Se miră un moment cum de putea să-i vadă atât de bine capul chel, de pe care probabil că ea doborâse peruca.

Apoi văzu de unde venea lumina. Nişte lămpi de grădină cu senzor, o rămăşiţă a grijii mamei lui, care ţinuse casa şi grădina într-o stare foarte bună înainte s-o încredinţeze fiului ei (*Frizerul?*).

Emma îl auzea pe Palandt în spate, îi simţea furia în ceafă şi urmări luminile de pe pământul nins. Duceau spre o magazie cenuşie, de grădină, a cărei uşă era doar puţin întredeschisă.

Oare să?

Nu exista decât da sau nu, bine sau greşit. Dar nu era deloc timp de stat şi de cântărit. Probabil că frica să nu alunece pe gard, să nu-şi piardă puterea şi să nu fie trasă înapoi de Palandt, când ar fi ajuns deja la jumătatea înălţimii, au fost motivele pentru care Emma a ales magazia. Ori poate că nici n-a luat vreo hotărâre, ci doar şi-a ascultat instinctul de autoconservare înnăscut, care, supus îndoielilor, a preferat uşa care se putea încuia şi nu câmpul deschis.

Presupunând că magazia *se putea* încuia.

Un amestec pătrunzător de mirosuri de păcură, carton ud şi dezinfectanţi o izbi pe Emma peste faţă. Şi mai era ceva. O combinaţie de copăcei parfumaţi pentru maşini şi lebărvurst rânced.

Trânti uşa subţire de aluminiu a magaziei de unelte şi căută cheia. Nu era nici în broască, nici pe rama uşii, iar în semiîntuneric abia dacă îşi vedea mâna în faţa ochilor, fiindcă prin ferestruica murdară a uşii nu intrau decât câteva raze de la luminile de afară.

Dar nici să fi avut la dispoziţie un reflector de căutare de 80.000 de waţi, tot n-ar fi putut să cerceteze spaţiul acela. Abia

avu timp să respire.

Uşa, care se deschidea spre înăuntru, tremura sub loviturile de pumn ale lui Palandt. Reuşise s-o blocheze cu un zăvor subţire, dar acela putea doar să împiedice palele de vânt să închidă şi să deschidă uşa. Sigur n-ar fi rezistat mult unui atac.

— Ieşi! urla Palandt. Să ieşi imediat de acolo!

Era o chestiune de secunde până când avea să se izbească cu toată greutatea şi să spargă uşa. Emma n-ar fi avut cum să apere intrarea cu trupul ei.

Trebuie să împing ceva în faţa ei.

Privirea îi rătăci prin încăpere, trecu peste un banc de lucru pe care erau gunoaie, o etajeră de metal, goală, un cufăr de plastic pentru depozitarea mobilierului de grădină şi se opri asupra unui container pentru gunoi bio. O ladă de gunoi de 240 l pe care era un logo – BSR – unde litera „I” de la „Bio” era înlocuită de un morcov. Pe capac era o lădiţă cu unelte.

Emma aruncă lădiţa pe jos şi apucă containerul care, spre uşurarea ei, era bine umplut. Era greu de tras chiar dacă era pe role, dar, oricum, nu erau decât câţiva centimetri şi *poate că am noroc şi chestia asta se potriveşte ca înălţime ca s-o pot pune direct sub...*

— Clanţăăăăăă!

Gândul i se transformă în strigăt, când îşi dădu seama că era prea târziu. Că nu împinsese containerul destul de repede şi că aşa îi dăduse lui Palandt un preţios timp de acţiune.

El se izbise cu toată forţa de uşă, atât de violent încât încuietoarea se sfărâmă şi el căzu în magazie, împingând-o pe Emma într-o parte.

Ea primi un cot în stomac, nu mai putea să respire, i se făcu negru în faţa ochilor şi, ca să se ferească de cădere, altminteri inevitabilă, se ţinu de un mâner, care, în prima clipă, nu ştiu de unde apăruse; apoi, când simţi plasticul rece, ştiu că se ţinea de containerul bio, care se prăvăli pe-o parte, odată cu ea.

În cădere, se lovi cu capul de lădiţa cu unelte, dar nu-i fu dat să leşine. Privi în sus şi, când văzu marea de copăcei parfumaţi care se legănau chiar sub acoperişul magaziei, dădu să ţipe. Apoi chiar ţipă când îl văzu pe Palandt în faţa ei, ţinând în mână ceva ce arăta ca un cuţit pentru desfăcut pachete.

Totodată, se scălda într-o duhoare care îi întunecă judecata, dar nu-i răpi starea de conştienţă, iar cuvântul „scălda” trebuia

luat aproape ad litteram.

— Nuuu! îl auzi ea pe Palandt strigând.

Era clar că judecata lui se afla deja în ţara nimănui a sufletului, către care Emma tocmai pornea.

Cerule, ajută-mă! Te rog, Doamne, fă în aşa fel încât să treacă!

Zăcea în lichidul vâscos, de putrefacţie, care se vărsase din container pe pardoseală. O zeamă organică cu miros rânced-dulceag, care stârnea greaţa.

Emmei îi veni pe loc să vomite. Însă nu reuşi. Nici atunci când văzu bucata de pulpă. Cu laba piciorului, dar fără genunchi; rămăsese foarte puţină carne pe fluierul piciorului, în schimb, era populată de o mulţime de viermi vâscoşi, care se încuibaseră în bucăţile de membre căzute din container împreună cu resturile rezultate din descompunere şi alte bucăţi de cadavru.

Capitolul 36

Cu fiecare respiraţie, gustul morţii îşi croia drum în plămânii Emmei, aşezându-se în bronhiile cele mai ascunse, parcă prins în cârlige, nemaiputând fi dat afară iar nici prin cel mai puternic strigăt şi nici prin cea mai straşnică criză de tuse. Emma ştia, chiar dacă avea să supravieţuiască la ce se întâmpla acolo (deşi nu părea că aşa va fi), ceva va rămâne pe veci în adâncul ei; o sămânţă a groazei, un teren fertil pentru cele mai cumplite coşmaruri.

— Las-o în pace! urlă Palandt cu un fel de ţipăt-sughiţat.

Emma n-avea cum să ştie la ce anume se referea, dar în clipa aceea de apropiere clară a morţii, n-avea nicio îndoială că piciorul acela osos, cu pulpa pe jumătate descompusă, îi aparţinea unei femei. Şi că Palandt, care acum agita cuţitul spre ea, era Frizerul.

Emma era pierdută. Continua să şadă pe pardoseala umedă, lângă cutia cu unelte. Între timp se înarmase şi ea, luase în grabă, din cutia cu unelte, ce-i căzuse în mână, ceva lung, care putea fi bine ţinut şi avea chiar nişte zimţi ascuţiţi, dar ce să facă ea cu un fierăstrău coadă de şoarece?

Îl lovi cu el pe Palandt peste picioare, dar el nu prea simţea prin pantalonii groşi.

— Ai să mi-o plăteşti, strigă el, şi o lovi direct peste faţă cu pumnul în care ţinea cuţitul.

Capul i se arcui spre spate, îşi pierdu în sfârşit cunoştinţa, scăpă fierăstrăul şi, în mod paradoxal, se trezi din nou din cauza durerii, când se lovi pentru a doua oară de marginea cutiei cu unelte.

Emma simţi gustul sângelui. Avea senzaţia că îi plesnise pielea capului. Simţi pumnul lui Palandt în părul ei. Auzi o pocnitură, deschise ochii şi văzu cuţitul plutind chiar în faţa pupilelor ei. Vârful lamei la depărtare de-o lacrimă de cornee.

Mă scalpează, îşi spuse şi îi veni în minte Le Zen... *Cară-te! Până nu e prea târziu...* Şi în aceeaşi clipă simţi că-i vine să plângă, fiindcă imaginea aceea din oglindă nu trebuia să fie ultima amintire cu care se despărţea de lumea asta.

Existau atâtea momente mai frumoase, mai vrednice să fie trăite. De pildă, pielea puţin cutată a lui Philipp, dimineaţa, când perna îi lăsase pe obraz urme vălurite ca o mare.

Perechea minusculă de cizme cu blană de miel, mărimea patru, care stătuse o vreme pe măsuţa ei de toaletă când încă încercau să aibă copii; maro deschis, fiindcă nu ştiau dacă avea să fie băiat sau fată. Chiar şi adâncitura de la maşina de serviciu a lui Philipp, pe care i-o făcuse lovind cu piciorul în portieră, la coborâre, după o ceartă banală despre un reality-show, *Dschungelkamp,* (pe care el îl găsea amuzant şi ea, dispreţuitor faţă de oameni), da, chiar şi dovada aceea ridicolă că ea nu-şi putea stăpâni temperamentul uneori ar fi o imagine mai bună decât oglinda de la Le Zen.

Fir-ar să fie, nu vreau să mor. Nu aşa.

Palandt îşi mai luă avânt o dată, apoi lovi.

Emma se mai gândi că era ciudat ca tocmai acum să nu mai simtă deloc frică, pentru prima oară după atâtea săptămâni, şi că era cât se poate de calmă, poate fiindcă în sfârşit avea dovada că nu era atât de paranoică cum până şi ea se temuse în sinea ei. Dar poate că era şi din cauză că renunţase la sine. Apoi, imediat, se miră de lipsa totală a durerii cu care venea moartea.

Deci, aşa e, îşi mai spuse când lama o răni pe frunte şi sângele îi curgea ca o cascadă peste ochi. Un văl roşu în spatele căruia Palandt se făcu nevăzut.

Emma închise ochii, îşi auzi propria respiraţie, dar zgomotul se îndepărtă de ea şi se amestecă cu un ţipăt adânc, gutural.

Glasul lui Palandt se schimbase de când ridicase braţul pentru a doua lovitură. Devenise mai gros, ca şi cum ar fi câştigat în greutate. –

— Emma! strigă el de departe, şi ea simţi o greutate de-a dreptul insuportabilă lăsându-se pe trupul ei.

Capul i se rostogoli fără vlagă lângă cutia cu unelte; timp de o clipă ireală, se temu că i se desprinse de trup, apoi, ca într-o trăire în apropierea morţii, văzu cum Palandt se îndepărta de ea plutind.

Vecinul ei, care cu puţin înainte încă zăcea peste ea (nu-şi explica de ce), nelăsând-o să respire, se îndepărta de ea.

Sau eu de el?

Ochii Emmei văzură o lumină, nu foarte departe, cum zicea

lumea că se întâmplă, ci apropiată şi sclipitoare, împrejmuită cu roşu. Îi bătea direct în ochi.

Apoi lumina se mişcă într-o parte. Probabil că acum începea acea etapă a morţii în care îi vedeai încă o dată pe oamenii cei mai importanţi din viaţa ta, iar Emma se mira cum de tocmai bărbatul acela îi apărea primul:

— Salim? îi spuse ea curierului.

Care îngenunchea lângă ea.

Care o întreba dacă îl putea auzi.

Care îi spunea că trebuia să-i strângă mâna.

Care nu era ultima viziune.

Ci primul ei ajutor.

Şi care îi lumina ochii cu lanterna cu care îl lovise pe Palandt în cap, pe la spate. Acum vecinul ei zăcea lângă containerul de gunoi bio în care era cadavrul de femeie şi părea să fie la fel de mort cum se crezuse Emma.

— Totul va fi bine, îl auzi ea pe Salim şi cu minciuna asta îşi pierdu cunoştinţa.

Capitolul 37

Simţea zăpada pătrunzând prin pantalonii ei şi înmuindu-i lenjeria, dar aici, afară, aerul era atât de limpede şi de plin de viaţă încât nici zece cai n-ar fi făcut-o să se ridice de pe banca de plastic din grădină, unde o dusese Salim.

De acolo vedea tot: magazia, curierul o asigurase cu centura lui, mica fereastră de sub lumina de deasupra uşii (o lampă ieftină, de la Baumarkt), în spatele căreia se aştepta să apară din clipă în clipă faţa lui Palandt. Dar Salim o asigurase că vecinul ei nu se va scula de acolo prea repede.

— L-am liniştit eu pe porcul ăsta!

Nici Salim nu era vizibil în clipa aceea. Dădea ocol pentru a doua oară magaziei şi cizmele lui se auzeau scârţâind tare în zăpadă.

— Nu e altă ieşire, zise el mulţumit, când apăru din nou de după colţ. Nebunul n-are cum să ne scape.

Doar dacă nu-şi sapă un tunel, îşi zise Emma, dar pardoseala era ca betonul şi pământul de sub ea, sigur îngheţat. Cu toate astea, nu se simţea în siguranţă. Şi asta nu numai din cauza durerilor puternice pe care le simţea acum de la rană.

Ca să oprească sângerarea, îşi apăsă pe frunte o cârpă albastră de microfibră cu care Salim probabil că îşi ştergea parbrizul pe dinăuntru, fiindcă mirosea a detergent pentru sticlă, dar o infecţie era pentru moment cea mai mică problemă a ei.

— De ce? îl întrebă pe Salim.

La oarecare depărtare se auzeau şinele trenului urban în care, la ora aceea, sigur se aflau mai ales amatori de distracţii. Adolescenţi şi adulţi tineri în drum spre centru, spre un bar, ca să-şi facă încălzirea, sau direct la o petrecere.

— N-am idee ce l-a apucat. Am văzut cum aţi intrat cu el în casă, doamnă Stein, şi cumva mi s-a părut ciudat. După ce v-aţi împiedicat, nu părea că mai mergeţi de bunăvoie cu el.

— Nu asta voiam să spun.

Emma scutură din cap şi se întrebă cât mai dura până când venea în sfârşit poliţia pe care Salim o chemase de pe telefonul lui.

— De ce v-aţi întors? V-aţi terminat tura de mult timp.

Ultima tură!

— Poftim? Ah, da.

Salim făcu o faţă vinovată.

— Din cauza lui Samson, spuse el scrâşnit şi ea îşi aduse aminte că veterinarul încă nu sunase în legătură cu rezultatele de la laborator.

Sau totuşi?

Poate că era şi un apel de la doctorul Planck în căsuţa poştală a telefonului ei, care încă se afla în holul casei lui Palandt, unde îi căzuse din mână pentru a doua oară, în timpul luptei.

— Nu sunt sigur, dar cred că am făcut o greşeală groaznică, spuse Salim, scoţând un nor gros de abur în timp ce vorbea.

— L-aţi otrăvit pe Samson!

Spre mirarea Emmei, el nu o contrazise, ci întrebă îngrijorat:

— Deci nu se simte bine?

Se scărpina în barbă şi avea o expresie de parcă ar fi dorit să-şi tragă singur o palmă.

— Ascultaţi-mă, Emma: îmi pare teribil de rău. Mă tem că, din greşeală, i-am dat bietului de el batonul de ciocolată din buzunarul drept de la pantaloni şi nu batonul pentru câine pe care îl ţin întotdeauna în stânga.

Ciocolată.

Bineînţeles!

Chiar şi cele mai mici cantităţi de cacao puteau fi mortale pentru câini.

Acum că ştia, Emma recunoştea semnele tipice de intoxicare cu teobromină: spasme. Vărsături. Apatie. Diaree.

Evident, Samson reacţiona foarte violent la ciocolată.

— Mi-am dat seama când mi-am schimbat hainele acasă.

Salim arăta spre sine. În locul uniformei de la poştă purta un costum mulat, de motociclist, cu haina Harley obligatorie, pantaloni de piele şi ghete corespunzătoare, cu şireturi şi protecţie specială.

— N-aveam numărul dumneavoastră, nu sunteţi nici în cartea de telefon, aşa că am preferat să mai fac un drum.

Arătă cu mâinile tatuate spre magazie.

— Nu m-aşteptam să am parte de aşa ceva aici.

Schiţă un zâmbet trist.

— Presupun că asta înseamnă când vorbeşti despre noroc sau

ghinion, nu-i aşa? întrebă el şi se apropie încă o dată de magazie, să controleze centura cu care încuiase.

În momentul acela, semnale luminoase albastre pâlpâiră prin aerul înserării, dând naştere unui joc de lumini pe zăpada grădinii din spate, ca nişte reflectoare pe ringul de dans al unei discoteci.

Sosise poliţia.

Fără sirene, doar cu sistemele de avertizare puse în funcţie şi cu capacitatea de luptă a unei jumătăţi de armată.

Trei maşini de serviciu, o maşină pentru echipaj şi din ea coborâră patru oameni în uniforme negre de intervenţie.

Urcau în fugă, de la intrare spre grădină, spre ea, după un poliţist în costum civil, care o luase înainte, neînarmat şi îmbrăcat mult prea subţire, în costum, cu pantofi de piele şi fără să aibă măcar un pardesiu peste haină.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă el odată ajuns lângă Emma şi, pentru o clipă, nu-i veni să creadă că era el.

— Mulţumesc, zise ea, izbucnind în lacrimi, în timp ce se ridică de pe bancă şi se repezi în braţele lui Philipp.

Capitolul 38

În închipuirea Emmei, oamenii cu măşti negre erau postaţi unul în spatele celuilalt, în faţa uşii de la magazie.

Patru bărbaţi, toţi cu armele scoase.

Cel mai scund dintre ei, îndesat, tip *bodybuilder* (atât cât puteai să-ţi dai seama prin uniformă), stătea probabil în faţă şi tăiase cu un cuţit de luptă centura care ţinea uşa. Avea mâna pe clanţă, ca să le deschidă uşa celorlalţi trei.

Lateral faţă de magazie, de unde nu putea fi văzut prin geamul uşii, era Philipp. Ce noroc că plecase mai devreme înapoi la Berlin! Îşi făcuse griji după ce Jorgo îi povestise că la ultima convorbire Emma închisese pur şi simplu. În plus, ea nu mai fusese de găsit nicicum. Când o sunase pe mobil, pe care Palandt îl ţinea în mână chiar atunci, voia s-o anunţe că urma să ajungă acasă în zece minute.

Acum era acolo şi aştepta de la cel care conducea operaţiunea comanda să fie atacată magazia.

Cum se ştia din filme, oamenii de la urmă aveau să intre strigând şi cu piedica trasă la arme. Şi lanternele lor, montate pe ţevile pistoalelor, sigur luminau orice cotlon.

Doamne, Dumnezeule, îl auzi Emma în gând pe Philipp, la vederea containerului răsturnat, în care era cadavrul. Sau văzându-l pe Palandt zăcând într-o baltă de sânge; probabil că Salim îi spărsese capul. Dar astea nu erau decât nişte presupuneri.

Emma vedea, auzea şi simţea toate astea doar în lumea închipuirilor ei. Şedea pe bancheta unei ambulanţe parcate în faţa copertinei pentru maşini din faţa casei lui Palandt, la 40 de metri de ceea ce se întâmpla.

— Asta trebuie cusută, zise un tânăr, sanitar de ambulanţă sau medic (Emma nu fusese atentă când se prezentase), care semăna foarte bine cu un Günther Jauch[7] la tinereţe: înalt, subţire, cu părul semănând cu ţepii unui arici şi urechile uşor depărtate de cap.

Îi curăţase faţa de sânge şi îi îngrijea rana cu spray

[7] Jurnalist, moderator şi producător de televiziune german.

dezinfectant şi cu un pansament de culoarea pielii. La urmă, când era gata, ea auzi în grădină nişte strigăte de luptă agresive, fără cuvinte.

— Începe, o lămuri el, dar şi asta era cu siguranţă doar o presupunere.

O poliţistă de la patrulă avea grijă ca nimeni să nu poată intra pe teren. Oricum, cât putea Emma să-şi dea seama, uitându-se prin portierele deschise, curioşii încă nu îndrăzniseră să iasă; poate fiindcă mulţimea de vehicule de intervenţie cu lumini intermitente care bloca aleea Teufelssee intimida vecinii. Dar poate şi fiindcă ningea şi mai tare ca înainte şi abia se putea vedea ceva.

Stătea în ambulanţă, de cam cinci minute, singură cu Salim, fiindcă sanitarul Jauch trebuia să scrie un raport în cabina şoferului; şi atunci apăru iarăşi Philipp.

— Nimic! zise el, băgând capul pe uşă.

— Nimic?

Se ridică de pe banchetă.

— Bucăţi de cadavru, da, e adevărat. Dar nici urmă de vecin.

— Ce tot spui?

Era imposibil.

Philipp se întoarse spre Salim.

— Şi dumneavoastră l-aţi doborât pe domnul Palandt şi l-aţi legat?

— Nu l-am legat. Dar era fără cunoştinţă, răspunse curierul scuturând din cap.

— Domnule Stein?

O agentă apăru în spatele lui Philipp şi îi spuse că şeful operaţiunii voia să-i vorbească de urgenţă.

— Rămâi unde eşti, zise el, dar bineînţeles că Emma nu mai răbda să rămână pe banchetă.

Îl urmă câţiva paşi, până când agenta i se puse în cale şi Emma fu nevoită să ridice glasul.

— Vă rog să mă lăsaţi să trec!

Trebuie să văd. Magazia goală.

Numai faptul că şi Salim îl văzuse o împiedica să se îndoiască total de judecata ei.

— Vreau la soţul meu. Sunt martor!

Philipp se întoarse spre ea. Tocmai era pe cale să strige „Emma!” pe tonul cu care părinţii îşi pun la punct copiii

obraznici, apoi ridică din umeri şi, la un semn imperceptibil, poliţista o lăsă pe Emma să treacă.

— Poate chiar poţi să ne ajuţi, zise el, dar vântul care stârnea ici şi colo vârtejuri de zăpadă înghiţi jumătate de propoziţie.

Philipp intră în magazia a cărei uşă era acum deschisă şi unde cineva găsise starterul pentru lumină.

În afară de el, acolo se mai afla un poliţist, probabil şeful intervenţiei. Îşi trăsese masca peste nas şi îi aştepta pe nou-veniţi cu o expresie de parcă ar fi vrut să spună: *Uitaţi-vă aici, fricoşilor! Stau cu cizmele în mijlocul zemii de cadavru, dar nu-mi pasă de duhoare.*

— Ar trebui să vedeţi asta, îi ceru el lui Philipp.

— Aici mai sunt nişte fragmente de corp omenesc.

Philipp se întoarse spre Emma.

— Mai bine rămâi aici, afară, o sfătui el.

Ca şi cum n-aş fi lăsat şi aşa destule urme în magazie, *dar ce mai contează, uite că rămân în prag.*

Mirosul de descompunere era mai uşor de suportat acolo.

Din uşă, privi cum soţul ei păşea peste pulpa tăiată, străduindu-se să nu calce în balta de putreziciune de lângă containerul răsturnat, în care se afla ce mai rămăsese din cadavrul femeii dezbrăcate.

Ca nişte deşeuri de carne presate.

Cu toată repulsia, Emma nu se putu abţine să nu studieze trupul femeii care trecuse prin ceva de care ea fusese cruţată.

Aş putea să zac acolo în locul tău, îşi spuse ea şi simţi compasiune faţă de fiinţa aceea necunoscută, al cărei nume avea să fie foarte curând pe prima pagină a tuturor ziarelor. Împreună cu cel al Emmei, de care presa se va interesa acum cu siguranţă.

— Ah, fir-ar al naibii, înjură Philipp în fundul magaziei, în colţul din dreapta.

Aruncase o privire în lada al cărei capac era într-o poziţie care nu-i permitea Emmei să vadă conţinutul. Dacă soţul ei era verde la faţă, însemna că priveliştea ce i se oferea trebuie să fi fost şi mai greţoasă decât aceea a cadavrului de femeie de acolo, din faţă.

Cu glas schimbat, Philipp îl întrebă pe cel care conducea operaţiunea:

— Mai sunt şi alte lăzi pe-aici?

— Spaţiu de stocare şi pentru alte cadavre?
Poliţistul scutură din cap.
— Şi nici altceva unde s-ar putea ascunde nebunul. Am cercetat tot.
Emmei îi tremurau picioarele. Un déjà vu inevitabil.
O încăpere cu o taină.
— Nu e nimeni aici.
E imposibil.
— A lucrat la circ, se auzi Emma spunând.
Şters, aproape în şoaptă.
— Poftim?
Cei doi bărbaţi se întoarseră spre ea.
— Specialitatea lui era numărul cu geamantanul.
Philipp o privea ca şi cum, brusc, ar fi început să vorbească într-o limbă străină.
— Ce vrei să ne spui cu asta?
Că se poate face atât de mic încât să încapă într-un bagaj de mână.
— E îmbrăcat? întrebă ea cu teamă, însă ştia deja răspunsul.
Fireşte. Altă explicaţie nu exista.
— Ce vrei să zici?
— Cadavrul, la naiba. Din ladă.
Aproape striga.
— *E îmbrăcat?*
Fiindcă numai aşa avea sens.
N-au găsit alte bucăţi de cadavru.
Ci pe Daddy Longbein.
Palandt, care se făcuse mic şi care avea să sară din ladă în orice moment...
— Nu, la naiba, zise Philipp foarte calm şi cuvintele lui atingeau ca un ac balonul celor mai mari temeri ale ei.
— Sunt membre tranşate. Un tors. Un cap. Un picior întreg. Fără haine. Pline de viermi!
Şi apoi spuse ceva care schimbă absolut tot.
— Dar aici zac nişte haine, *lângă* ladă.
Şeful operaţiunii se apleacă şi ridică o haină cu ţeava pistolului.
O haină de ploaie, neagră, cu nasturi galbeni.
Deci Palandt s-a dezbrăcat! De ce?
În clipa aceea, Emma încă nu rezolvase enigma.
Şi nici când privirea îi căzu pentru a zecea oară pe containerul

de gunoi purtând eticheta cu logo de la BSR; cea cu un morcov care trebuia să ţină locul lui „I” din BIO.

Abia când se lăsă în genunchi lângă containerul răsturnat şi reuşi să facă abstracţie de duhoare se angrenară şi zimţii înţelegerii, fiindcă făcu singurul lucru logic şi nu se mai concentră decât asupra respiraţiei.

Nu a ei.

Ci a cadavrului.

Căruia i se mişcă întâi coşul pieptului. Şi apoi tot trupul gol.

Cu o viteză de care era în stare doar un bărbat numit Daddy Longbein pe vremuri şi care acum, în ciuda bolii lui, ţâşni ca fulgerul din ascunzătoarea lui din container.

— Trăieşte, mai avu Emma timp să spună, apoi se dezlănţui iadul.

Capitolul 39

Trei săptămâni mai târziu

— 17 lovituri.

Konrad lăsă raportul comisiei de investigare a crimei deschis, pe genunchi. Ca să înţeleagă mai bine declaraţia Emmei, adusese dosarul de pe birou, după ce îi întinsese un pahar cu apă.

— Trei în ochi. Cele mai multe în gât şi în laringe, doar două în zona frunţii şi o lovitură, ultima, în urechea stângă.

Emma ridică din umeri.

— Legitimă apărare.

— Hm.

Konrad se uita în dosar ca într-un meniu de restaurant în care nu reuşea să găsească ce îi plăcea.

— Legitimă apărare?

— Da.

— Emma, el nu mai era apt de luptă încă de la prima lovitură. Cu aceea i-ai secţionat carotida.

— Şi totuşi...

— Şi totuşi ai intrat într-o beţie a sângelui. Cu cuţitul de tăiat mochetă ai...

Ridică ochii din documente şi se încruntă. La ăsta cum ai ajuns?

Până atunci, Emma se uitase neclintit pe fereastră, ca să urmărească pătura joasă de nori de peste Wannsee din care nu mai ningea, pentru moment, şi a cărei culoare, negru-cenuşie, părea să oglindească starea ei de spirit. Dar acum îl privi pe Konrad direct în ochi. Vorbeau deja de trei ore bune, însă, spre deosebire de ea, el nu dădea nici cele mai mici semne de oboseală. Şi se pare că avea şi o vezică de beton. Ea ar fi vrut să se ducă la baie să se uşureze, dar nu găsea putere nici măcar pentru aşa ceva.

În ultimele săptămâni, învăţase amarnic să înţeleagă cât trebuiau să sufere depresivii, a căror boală era adesea confundată de necunoscători cu o tristeţe intensă. În realitate,

te aflai într-o groapă sufletească atât de adâncă încât nu mai reuşeai nici măcar să-ţi tragi peste cap proverbiala pătură. O explicaţie pentru numărul mare de sinucideri – când depresivii luau pentru prima oară medicamente care le atenuau simptomele de slăbiciune. Ele nu le dădeau înapoi curajul de a trăi, ci forţa de-a pune capăt vieţii, în sfârşit.

— Cutterul mai era pe jos, răspunse ea la întrebarea lui Konrad. Cu el încercase să mă omoare cu puţin înainte, îţi aminteşti, nu?

— Da. Dar, scuză-mă că-ţi spun, juridic vorbind, atacul acela se încheiase de mult. Fusese cu un sfert de oră în urmă. Chiar şi rana ta era deja îngrijită.

— Şi când a sărit plin de sânge din containerul cu cadavrul? Cum se poate estima aşa ceva „juridic vorbind”? Emma descrise prin aer nişte ghilimele.

— Ca fugă.

Konrad îşi duse degetele cu unghii îngrijite la gură şi îşi atinse buzele cu arătătoarele de la ambele mâini.

— Fugă?

— Era dezbrăcat şi neînarmat. El nu reprezenta o primejdie. Cel puţin aşa va privi procurorul situaţia, mai ales că tu aveai de partea ta un poliţist înarmat.

— Care n-a tras!

— Pentru că nu putea. Tu şi Palandt eraţi ca un ghem pe pardoseală. Riscul de a te nimeri era mult prea mare. În afară de asta, în momentul acela, pericolul nu pornea de la el, ci de la tine…

— Ha! pufni Emma. E absurd. Un om bolnav taie o femeie în bucăţi şi o îndeasă într-un container de gunoi, se dezbracă, mută bucăţile de cadavru într-un cufăr, pentru ca apoi s-o facă chiar el pe-a cadavrul. La urmă, individul ăla, care înainte mă lovise cu piciorul, cu pumnii, mă urmărise şi mă scalpase pe jumătate, sare din ascunzătoarea lui şi acum *eu* stau pe banca acuzării?

Răspunsul lui Konrad fu laconic şi de aceea de două ori mai dureros:

— 17 lovituri, spuse el. Parcă erai nebună. Cei doi bărbaţi, al tău şi şeful operaţiunii, au reuşit cu mare greutate să te desprindă de Palandt. Chiar şi pe ei i-ai rănit, atât de violent loveai în jur cu cuţitul.

— Fiindcă mă pierdusem cu firea de frică.

— Un exces de legitimă apărare. Nu e foarte rar, dar, din păcate, nu e nici o justificare. Eventual o scuză, care – acum desenă Konrad nişte ghilimele prin aer –, „juridic vorbind”, e, din păcate, un argument mai slab din partea apărării decât o situaţie de extremă urgenţă reală.

Emma simţi în spatele ochilor crescând o presiune care anticipa lacrimile ce stăteau să izbucnească.

— Chiar sunt la mare strâmtoare, nu-i aşa?

Konrad nu-i făcu hatârul să scuture din cap.

— Ah, dar cum aş fi putut să-mi închipui ce-aveau să însemne toate astea cu adevărat?

Ochii o dureau tot mai tare. Îşi şterse nişte lacrimi invizibile de pe faţă. Încă nu începuse să plângă.

Încă.

— Te-ai înşelat. Şi e omeneşte, Emma. În situaţia asta, mulţi dintre noi am fi tras concluzii greşite şi l-am fi luat pe Palandt drept un răufăcător.

Konrad închise dosarul şi se aplecă în faţă.

— Însă el nu-ţi voia răul. Cel puţin, la început. Şi din cauza asta este atât de dificil să te apere cineva.

Nu putea să facă faţă privirii lui pătrunzătoare. Şi nici să se uite la flăcările din şemineul cu gaz, care iarăşi crescuseră şi a căror căldură păreau să-i ardă faţa. Dar poate că era doar stânjeneala pricinuită de recunoaşterea faptului.

— Ce s-a întâmplat mai departe? întrebă Konrad calm.

Omul care, în toată lumea asta, ştia să asculte cel mai bine, avea iarăşi faţa imobilă a jucătorului de poker.

— Vrei să spui, cum am aflat că mă înşelasem în privinţa lui Palandt?

Emma oftă, întinse mâna după paharul cu apă şi îşi înmuie buzele.

— Măcar dacă din tot ce s-a întâmplat în seara aceea asta ar fi rămas greşeala mea cea mai gravă. Mai aruncă o privire lacului şi închise ochii.

Îi era mai uşor să povestească despre cele mai întunecate ore ale ei, când nu îngăduia luminii şi lumii de afară să ajungă până la ea.

Capitolul 40

Cu trei săptămâni mai devreme

Emma ştia că era acasă, în patul ei. Ştia şi că, după luptele din magazia lui Palandt, se cufundase într-un somn stăpânit de febre, istovită trupeşte şi sufleteşte la gândul că ucisese un om.

Deci ştia că visa, dar asta nu îmbunătăţea lucrurile.

Emma stătea ghemuită în baia hotelului şi privea în sus, la mesajul de pe oglindă.

CARĂ-TE!
SAU ÎŢI FAC EU RĂU.

Se auzi o bătaie în uşă, dar nu era rusoaica, ci ea însăşi. Arăta ca un om care suferea de sindromul iradierii acute, cu zone fără păr, cu cruste întrerupte de câteva şuviţe şi smocuri, care îi rămăseseră pe cap ca nişte buruieni uitate, gata să fie smulse.

Dar nu ce era (sângele închegat pe frunte şi obraz, bluza încheiată greşit, nările înfundate cu mucus), ci ceea ce lipsea era cel mai rău: expresia de pe faţa ei. Viaţa din ochi.

Fusese stinsă în întunericul camerei de hotel. Rămăseseră doar zumzetul maşinii de tuns, în urechi, şi presiunea, pe braţ. În locul unde era împunsătura, care acum zvâcnea ca un dinte, la scurt timp după ce e tratat cu freza.

Trânti uşa cu numărul 1904. Alergă desculţă la ascensoare. Însă când se deschisese liftul, nu putu să urce. Un container de gunoi ocupa aproape toată cabina. Un monstru cu capac cafeniu, cu o etichetă autocolantă pe partea din faţă pe care scria „Emma”, cu un mănunchi de morcovi care formau cel de-al doilea M.

Emma auzea, *nu, simţea!* un zgomot răzbătând din interiorul containerului, ca şi cum ar fi venit de la sute de metri adâncime. O fântână a groazei din ale cărei străfunduri ceva îşi croia drum spre afară, ceva ce – odată eliberat – n-ar mai putea fi prins niciodată.

— Bestie blestemată, urla Anton Palandt. A trebuit s-o fac. N-

am avut de ales. Doar n-am bani. Cum de nu pricepe nimeni? De ce nu puteţi să mă lăsaţi în pace, pur şi simplu?

Emma se apropie. Se uită în container şi într-adevăr era un puţ în care se afla Palandt. Cu ochi ficşi, din care ieşeau târându-se nişte viermi. Doar buzele i se mişcau.

— Doar n-am bani! urla el din adânc şi când cadavrul acela gol, mânjit cu sânge, puţind a descompunere şi putrefacţie îi sări în faţă, Emma se trezi.

Inima ameninţa să-i plesnească în piept. Totul pulsa în ea: pleoapa dreaptă, carotida, rana de la baza părului.

Îşi pipăi pansamentul, bucuroasă că era acolo. Îi acoperea mare parte din cap, deci şi părul, care, dacă ar fi fost atins acum, i-ar fi stârnit o senzaţie de vomă.

Şi pentru aşa ceva primise nişte medicamente.

Ibuprofen împotriva durerilor, Vomex pentru greaţă, Pantoprazol pentru ca stomacul ei să n-o ia razna de la aşa un cocktailul.

Marginile tăieturii putuseră fi prinse la loc. Singurul lucru care trebuia cusut de urgenţă acum era viaţa ei sfâşiată în multe bucăţi, măcar de când îl ucisese pe Frizer.

Frizerul. Frizerul. Frizerul.

Indiferent de câte ori îi repeta numele, rămânea un om. Un om. Un om.

Am ucis un om.

Emma se privi şi nu s-ar fi mirat dacă mâna i-ar fi fost legată de cadrul patului cu nişte cătuşe.

Philipp reuşise să obţină aprobarea ca, după o primă declaraţie, mai curând scurtă, în camera de zi, să poată să se ducă în pat. În dimineaţa următoare, audierea n-avea să se încheie la fel de repede.

Şi probabil că va fi şi mai puţin cordială, după raportul medicului legist.

Habar n-avea de câte ori lovise, dar ştia că de prea multe ori ca să mai şi poată număra. Şi că voise nu doar să se apere, ci şi să ducă totul până la capăt.

În clipa aceea, în magazie, l-ar fi ucis nu doar pe Palandt, ci şi pe toţi cei care voiau s-o împiedice să îndepărteze primejdia pentru totdeauna din lume.

Răzbunare.

Nu exista alt sentiment care să ţi se pară mai necesar când ţi

se făcea o nedreptate. Şi nici vreunul care să te facă să te simţi mai vinovat, după ce-l împlineai.

Emma căută pipăind întrerupătorul lămpii şi dădu peste o cană cu ceai pe care Philipp i-o pusese grijuliu lângă pat şi al cărei conţinut se răcise între timp. Era cu puţin înainte de zece şi jumătate. Dormise mai mult de o oră.

— Doar n-am bani, şopti ea, scuturând din cap, în timp ce îşi potrivea o pernă la spate, ca să stea mai dreaptă în pat.

Cum de tocmai cuvintele astea erau cele pe care le adusese cu sine din coşmar?

Emma nu credea în interpretarea viselor ca mijloc de tratament psihoterapeutic. Nu tot ce trăiai în vis avea vreo însemnătate peste zi. Numai că aceste cuvinte nici privite la lumină nu prea aveau sens.

De ce le rostise Palandt?

Chiar dacă analiza de profil făcută de Philipp nu coincidea cu realitatea în unele puncte, de pildă în ceea ce privea bunăstarea, existau totuşi nişte repere universale, aproape incontestabile, care îl defineau pe un făptaş care acţiona din instinct. Resortul era mai puţin pofta decât dorinţa de putere, motorul era dirijat de impulsuri, iar banii jucau rareori sau niciodată un rol în cazul unui criminal în serie.

Şi totuşi, Palandt rostise aceste cuvinte când se afla într-o situaţie de criză şi de agitaţie extremă. Într-un moment în care nu mai acţiona sub imperiul gândirii, ci al instinctelor, ca un animal în capcană care luptă cu disperare pentru viaţa lui.

Şi într-o asemenea clipă aceea el îşi tematizează problemele financiare?

În toată sperietura aceea, nici ea nu se gândise nici măcar o secundă la cardul ei blocat şi la faptul că trebuia să-l roage urgent pe Philipp să-i crediteze contul.

Şi apoi, mai era ceva cât se poate de ciudat: Palandt era cât se poate de bolnav, fără doar şi poate, şi era sâcâit de nişte străini. Chiar dacă se dovedise a fi surprinzător de puternic din când în când. Lucrurile astea nu se prea potriveau. Să fi fost Frizerul într-o stare fizică atât de proastă încât nu reuşea să-şi ţină şantajiştii departe, în schimb putea să violeze şi să omoare femei?

Emma dădu pătura deoparte.

Cineva îi pusese nişte pantaloni de pijama de mătase,

probabil Philipp, înainte s-o ducă la culcare. Purta nişte şosete-sport foarte practice acum, fiindcă nu trebuia să-şi caute mai întâi papucii de casă, când se ducea jos să vorbească cu Philipp despre teama care o preocupa – şi anume că primejdia în ceea ce-l privea pe Frizer nu era încă înlăturată.

Mai verifică o dată dacă pansamentul era la locul lui. Respiră cu mâna la gură să vadă dacă respiraţia îi mirosea la fel de rău cum era gustul pe care îl simţea în gură şi văzu lumina roşie.

O diodă mică, direct pe *display-ul* telefonului fix, lângă încărcător.

Îi arăta că aparatul avea să fie încărcat în scurt timp.

Doar n-am bani. Nu mă duc la închisoare, niciodată, îl auzi ea pe Palandt strigând în amintire. Apoi îi veni în minte cadavrul din container, tot o nepotrivire.

Celelalte victime ale Frizerului fuseseră părăsite la locul faptei.

Gândindu-se la asta, îi veni o idee.

Emma luă telefonul de pe noptieră, dezactivă opţiunea de recunoaştere a numerelor, sperând că Philipp nu modificase memoria telefonului în ultima vreme.

Capitolul 41

— Lechtenbrinck?

Glasul lui Hans-Ulrich era inconfundabil. Nazal, ca şi cum ar fi fost răcit şi prea subţire pentru un profesor de şaizeci de ani.

Emma l-ar fi recunoscut pe şeful departamentului de medicină legală de la Charité după un singur cuvânt.

În schimb, ea încercă să-şi prefacă glasul în aşa fel încât profesorul Lechtenbrinck să nu-şi dea seama cu cine vorbea la telefon în realitate, chiar dacă era puţin probabil să-şi mai amintească de ea. Vorbiseră doar foarte rar.

— Sunt comisar Tanja Schmidt de la criminalistică, se prezentă Emma cu numele funcţionarei care o interogase mai devreme, în camera de zi.

Îi numi departamentul responsabil pentru investigaţii în cazul Stein/Palandt.

— În seara asta vi s-a trimis pe masă Anton Palandt, victima unei fapte de violenţă din Westend.

— De unde aveţi numărul ăsta? întrebă Lechtenbrinck enervat.

— E în computer, minţi Emma.

În realitate era salvat la apelare rapidă, la tasta 9 a telefonului ei. Philipp şi Lechtenbrinck avuseseră mai mult timp de-a face unul cu celălalt, în cazul ucigaşului-puzzle, când, mai multe luni în şir, un criminal în serie pusese în pungi de plastic bucăţi din cadavrul unei victime şi le lăsase în locuri publice. În ultima săptămână, cu puţin înainte de prinderea făptaşului, vorbiseră aproape zilnic la telefon şi, astfel, o strânsă legătură profesională devenise o amiciţie fără pretenţii, fapt pentru care numărul privat al lui Lechtenbrinck încă se mai afla în memoria telefonului.

— Aste e o neruşinare, se revoltă legistul. Acest număr e doar pentru cazuri de extremă urgenţă şi rezervat doar câtorva persoane. Pretind să fie şters imediat.

— Voi avea grijă, promise Emma. Dar acum, dacă tot am sunat...

— M-aţi sunat în mijlocul autopsiei.

Nici nu se poate mai bine!

— Auziţi, chiar nu vreau să vă deranjez. Problema e că îndată o vom interoga pentru a doua oară pe făptaşă, Emma Stein, şi ne-ar fi extrem de util să ştim care este cauza decesului femeii din container.

— Pfff...

Chiar şi după felul în care expirase, ştia că-l răzbise. Medicilor legişti nu le plăcea deloc că în cărţi şi în filme apăreau ca nişte tipi cu toane, care apăreau când deja era prea târziu. Considerau că munca lor e prea puţin apreciată. Şi nu erau doar nişte tăietori de cadavre, ci adesea îndeplineau o funcţie-cheie tocmai la audierea martorilor şi a suspecţilor. Odată, Lechtenbrinck putuse să dovedească făptaşul fiind în legătura telefonică, din sala de disecţii, cu investigatorii din camera de interogatoriu. Când ucigaşul a încercat să prezinte moartea victimei drept un accident tragic, Lechtenbrinck a fost în măsură să ofere dovezi contrare, aproape paralel cu audierea, pe baza cercetării leziunilor. Renumitul expert nu dorea nici azi să scape prilejul de a influenţa decisiv o investigaţie.

— Deci, cauza decesului e relativ nespectaculoasă. Raportul nu este încă încheiat, dar pariez că e vorba de multiplă cedare de organe, în urma unei ischemii cauzate de vârstă.

— Vreţi să... *mă păcăliţi*? fu Emma cât pe ce să exclame şi, de emoţie, uită să-şi prefacă glasul la următoarea întrebare.

— Moarte din cauze naturale? Femeii i-au fost tăiate membrele.

— Post mortem. Seamănă a fraudă socială clasică.

Emma se întreba dacă nu cumva pe Lechtenbrinck îl lovise damblaua. Sau pe ea, fiindcă vorbele lui n-aveau niciun sens, numai dacă nu cumva voia să-şi râdă de ea.

— O fraudă clasică în care defraudatorul se bagă într-un container de gunoi, fără gambe?

— Sigur că nu defraudatorul. Acela e Anton Palandt.

Lechtenbrinck respira iarăşi sonor, însă rolul învăţatului cu experienţă, care putea s-o înveţe ceva pe o poliţistă naivă, părea să-l distreze tot mai mult.

— Atenţie, doamnă Schmidt. N-am văzut locul faptei, dar pariez zece la unu că făptaşul nostru trăieşte în condiţii foarte modeste. Probabil că într-o zi a venit acasă la mama lui, a găsit-o moartă în pat...

— Mama lui? îl întrerupse Emma pe Lechtenbrinck care acum continuă cu vizibilă iritare.

— Nu v-am spus? Cadavrul din containerul de gunoi este, cu foarte mare probabilitate, sigur aproape, mama lui Palandt, aşteptăm confirmarea de la analiza definitivă a danturii, dar în orice caz are peste optzeci de ani.

Apoi continuă să-şi explice teoria, pe care Emma o urmări ca şi cum ar fi fost într-un clopot de scufundare: înfundat, fără auz.

— Oricum, după un moment de durere, fiul şi-a spus: „La naiba, doar am acces la contul mamei. Cine zice că trebuie să chem poliţia numai fiindcă a murit?” Aşa că se hotărăşte s-o lase în viaţă pe mama lui, pentru autorităţi, ca să-i încaseze pensia.

Doar n-am bani!

— Vecinilor le povesteşte ceva despre o şedere mai îndelungată în străinătate, o cură sau ceva asemănător, dar, să fim sinceri, la Berlin oricum nu se miră nimeni când o persoană în vârstă nu mai e văzută. Numai duhoarea atrage atenţia cândva şi de aceea făptaşul se îngrijeşte de o înmormântare într-un container pentru deşeuri biodegradabile. Îndeasă pur şi simplu rămăşiţele pământeşti în lada lui de gunoi, ceea ce e o porcărie, fiindcă, de regulă cadavrele nu încap acolo fără amputări. Apoi lasă containerul în beci sau în magazie, mai adaugă nisip de litieră pentru pisici sau stropeşte cu tone de odorizant Febreze. E clasic.

Deci coşmarul meu m-a pus pe urme bune, îşi zise Emma.

Palandt nu era Frizerul şi ea omorâse nu un criminal în serie, ci probabil un şarlatan iute la mânie care nu făcuse nimic mai rău decât să tulbure odihna veşnică a mamei lui din lipsă de bani.

Şi, aşa, primejdia nu e nici pe departe înlăturată!

Emma nu ştia cum reuşise să nu urle acest ultim gând în receptor. Presupunea că mulţumise şi îşi luase la revedere, dar nu-şi mai amintea niciun alt cuvânt care să fi fost rostit. Sleită de puteri, se lăsă din nou în pernele ei.

Am omorât un om!

Nu pe Frizer!

Palandt n-avea nicio legătură cu el.

Peruca lui, medicamentele, pachetul... În paranoia ei potrivise faptele după cum crezuse ea şi asta îl costase viaţa pe un

nevinovat.

Emma închise ochii şi în minte îi veni sângele care se scursese din trupul lui Palandt. După ce ea îl lovise iarăşi şi iar cu cuţitul.

Asta îi aminti de balta pe care fusese nevoită s-o şteargă în camera de zi în ziua aceea.

Samson!

De când se trezise, nu se mai gândise la el. Îngrijorată şi sperând că măcar lui îi mergea mai bine, formă numărul prin care putea să-şi asculte mesageria vocală, prin reţeaua fixă. Mobilul ei fusese confiscat de poliţie, ca dovadă.

— Aveţi trei mesaje noi, anunţă glasul ca de robot al computerului.

Într-adevăr primul era de la doctorul Planck, care o asigura pe Emma că Samson depăşise punctul critic. *Slavă Domnului*! Mai spunea că trebuia să aştepte rezultatele finale până luni, înainte să-l poată lua înapoi şi întreba care era situaţia cu plata.

Următorul era Philipp, care, cu un glas îngrijorat, o anunţa că va ajunge la ea în câteva minute.

Şi, în cele din urmă, mai auzi un glas care suna atât de agitat, încât Emma nu-l recunoscu în primul moment, asta şi fiindcă Jorgo vorbea aproape în şoaptă.

— Emma? Îmi pare rău pentru mai devreme. Adică pentru că te-am minţit. Bineînţeles că ţi-am dat biletul.

Biletul!

Încă ceva ce Emma uitase pentru moment, în toată agitaţia aceea. Telefonul piui fiindcă i se descărcase acumulatorul. Ar fi trebuit să-l pună la încărcat, dar n-ar mai fi putut să telefoneze; de aceea, Emma decise să meargă jos, unde spera că al doilea telefon era deja încărcat.

Coborî din pat.

— Soţul tău are un *spy-program* pe telefon, îl auzi ea pe Jorgo. Preia automat orice apel care vine.

Un spy-program. *Ce naiba mai înseamnă şi asta?*

Se mai auziră trei piuituri înainte să ajungă la uşa dormitorului.

Oricum, acumulatorul mai rezistă vreme de câteva propoziţii:

— Nu voiam ca soţul tău să afle de bilet, când ne ascultă convorbirea mai târziu. De asta te rog să mă suni pe mobilul meu. Te rog. E important. Am descoperit ceva. Philipp nu vrea

să-ţi spună, dar eu cred că ar trebui să ştii. La hotel, la Le Zen...

Biiip.

Legătura murise şi ecranul telefonului era la fel de întunecat ca şi holul de la parter.

Ema îşi pipăi drumul până la întrerupător, în timp ce ultimele cuvinte ale lui Jorgo îi răsunau lent în cap.

Am descoperit ceva...

Se duse mai întâi în bucătărie, dar al doilea telefon nu era pus în încărcător.

Philipp nu vrea să-ţi spună...

În drum spre camera de zi, glasul lui Jorgo amuţi, dar i se păru că aude din nou bâzâitul maşinii de tuns, numai că de data asta nu mai era un sunet lung, persistent, ci un fel de zgomot bâlbâit, cu întreruperi.

La hotel, la Le Zen...

Ca un burghiu.

O insectă.

Emma se apropie de biroul ei, pe care desfăcuse pachetul lui Palandt în după-amiaza aceea. Nu găsi nici acolo telefonul fix, în schimb descoperi sursa bâzâitului: mobilul lui Philipp.

Cu fiecare sunet de apel, se învârtea pe loc în ritmul vibraţiilor. Numele apelantului clipea prevestitor de rele.

Emma se răsuci, însă senzaţia neclară că soţul ei avea să apară brusc în spatele ei nu se confirmă.

Luă, şovăind, telefonul şi apăsă pe tasta cu un receptor verde, ca să preia apelul.

— Ce aţi descoperit la hotel, Jorgo? întrebă ea cu teamă.

— Ajută-mă! strigă glasul de la celălalt capăt al firului.

Capitolul 42

Recunoscu glasul imediat, chiar dacă încă niciodată nu-i sunase atât de îndepărtat şi de străin.

Înfundat, înăbuşit, însoţit de zgomote gâlgâitoare.

— Sylvia? făcu ea şi, în loc de răspuns, prietena ei începu să plângă cu sughiţuri. Ce s-a întâmplat? Întrebă Emma. Eşti rănită? Cum pot să te ajut?

Şi de ce suni de pe telefonul lui Jorgo?

— Eu... eu mor, îngână Sylvia.

În glasul ei se simţeau încă panica şi frica de moarte, dar forţa primului ei strigăt dispăruse.

— Nu, auzi? N-ai să mori. Aduc ajutoare, totul va fi bine.

— Nu. Niciodată... niciodată... bine!

Emma chiar putea să audă cum Sylvia se îndepărta tot mai mult şi mai mult. Cu cât strângea mai tare receptorul la ureche, cu atât mai stins se auzea glasul ei.

Cu ochii minţii, îşi vedea prietena cu un cutter înfipt în gât, zăcând într-o baltă de sânge, care ţâşnise şuvoi când tuşise. Acum Sylvia nu mai zicea nimic, tuşea doar şi horcăia, oricât de mult ar fi rugat-o Emma să-i spună ce, pentru Dumnezeu! Se întâmplase.

— Unde eşti?

Acum striga şi Emma, fiindcă întrebarea li se adresa amândurora: Sylviei şi lui Philipp, de al cărui ajutor ar fi avut nevoie urgent.

Cu telefonul la ureche, Emma trecu în fugă prin camera de zi. Văzu cheile lui Philipp pe comodă, haina la cuier, deci nu era afară. Iar de sus venea ea; în plus, îşi lăsase în camera de zi mobilul fără care nu ieşea din casă niciodată – *face asta numai când...*

— Sylvia, mai eşti acolo? spuse Emma în telefon, din care se întoarse un val de tăcere rece.

...când se duce la el în laborator...

Emma privi uşa veche care ducea jos. De pe casa scărilor spre subsol pătrundea lumină pe hol, prin spaţiul rămas între pardoseală şi blatul uşii.

...unde telefonul lui nu are semnal!

— Sylvia, rămâi la telefon. Nu pot să te iau cu mine la subsol, auzi? Se întrerupe legătura, dar mă întorc repede, mă auzi? Să nu închizi!

Nicio reacţie.

Emma se întrebă dacă n-ar fi mai bine să închidă şi să sune la 112, dar dacă prietena ei nu era acasă? Atunci legătura telefonică era probabil singura posibilitate de a fi localizată.

Puse telefonul pe comodă, smulse uşa spre subsol şi urlă în timp ce cobora treptele de beton:

— Philipp! Repede! Trebuie să mă ajuţi! Philipp? Subsolul avea tavanul atât de jos, încât vânzătorul consimţise să mai scadă din preţ când văzuse că până şi Emma era nevoită să coboare capul, când vizitase casa.

După mutare, îmbrăcaseră tavanul scării cu lemn şi de aceea acum era şi mai puţin spaţiu.

Aplecată, Emma se grăbi pe trepte în jos spre „laborator”, la care ducea scara, după o curbă strânsă spre dreapta.

Iniţial, spaţiul fusese gândit ca debara pentru mătură, aspirator şi mop, dar Philipp înlocuise perdeaua veche de in cu o uşă pliantă şi în spatele ei îşi făcuse un mic birou. În el se afla o masă de lucru minusculă, cu un laptop conectat la Internet, două etajere de metal supra-încărcate cu literatură de specialitate şi o grămadă de cutii de plastic puse unele peste altele, în care se găseau lupe, pensete, microscoape şi alte ustensile. Cu ele cerceta fotografii, analiza semnături sau alte probe care îi erau necesare la alcătuirea profilelor.

Aici, jos, în „vizuina” lui, despărţit de restul lumii, Philipp se putea concentra cel mai bine. De cele mai multe ori, în timp ce lucra, asculta la căşti o muzică care ar fi făcut-o pe Emma să-şi piardă auzul în câteva secunde, dar care pe el îl liniştea: Rammstein, Oomph, Eisbrecher.

De aceea nu era deloc de mirare că nu răspundea chemărilor ei şi că se sperie de moarte când Emma deschise brusc uşa pliantă şi îi smulse căştile de pe urechi.

— Ce naiba...

— Philipp... eu...

Emma se holba la mâinile lui îmbrăcate cu mănuşi de latex cenuşii.

Sunete înfundate de tobă, venind din căşti, pătrundeau în

cămăruţă însoţindu-i respiraţia sacadată.

Emma se căznea să tragă aer în piept, dar nu din cauza celor câteva trepte şi a scurtului sprint şi nici de grijă pentru Sylvia. Motivul era altul: nu reuşea să găsească o explicaţie inofensivă pentru ceea ce se afla în faţa lui Philipp.

Cutterul.

Mănuşile.

Pachetul!

Se mirase unde îi dispăruseră papucii de casă. Cutia, cât cele pentru pantofi, în care era comanda făcută de ea online, nişte papuci care puteau fi băgaţi în cuptorul cu microunde. Alimentele livrate fuseseră puse de Philipp în frigider, iar lentilele ei de contact erau în baie.

Dar pachetul uşor, învelit în hârtie de ambalaj obişnuită? Era aici. Direct sub lampa de citit a lui Philipp, lângă laptop, pe masa minusculă.

Hârtia, tăiată.

Clapele, desfăcute.

Conţinutul, parţial împrăştiat sub suportul cu lupă, parţial lăsat încă în cutia vătuită.

Niciun fel de papuci de casă pentru microunde.

Era evident că Emma se înşelase, la fel cum omisese să se uite îndeaproape la numele destinatarului.

Fiindcă şuviţele de păr groase, brunete, lungi, autentice, care fuseseră trimise cu acel pachet, nu fuseseră pentru ea.

Ci pentru Philipp.

Capitolul 43

— Ce-i asta? întrebă Emma.

Mintea ei căuta o explicaţie logică, dar, înainte de toate, inofensivă.

— Ai astea de la Frizer?

Sigur. Făptaşul a luat legătura cu el. El îşi face treaba şi cercetează trofeele.

— Ce vrei să zici? întrebă Philip, care se ridicase de pe scaun.

— Ei, părul, spuse Emma şi un cerc de gheaţă i se strânse în jurul inimii când îl văzu pe Philipp deschizând un sertar al mesei de scris şi făcând dispărută şuviţa închisă la culoare.

— Care păr? întrebă el. Nu ştiu despre ce vorbeşti, draga mea.

Spunând asta, întoarse laptopul în aşa fel încât ea să poată vedea ecranul.

— Ce... cum... când...?

Se auzea bâlbâindu-se. Întrebările ei monosilabice se schimbau în ritmul cu care se derulau imaginile pe monitor, într-un fel de *slideshow.*

Fotografii de femei.

De femei *frumoase.*

Fete-escortă. Fotografiate pe ascuns în faţa unor felurite uşi. *Uşi de la camere de hotel,* care le erau deschise de un bărbat, mereu acelaşi, în vreme ce prostituatele se schimbau.

— Tu? întrebă Emma, străduindu-se în continuare să nege ceea ce era evident. Tu te-ai întâlnit cu femeile astea?

Cu escortele? Cu victimele?

— Atunci *tu* le-ai omorât?

— Emma, te simţi bine? întrebă Philipp cu o expresie care o făcu să creadă că îşi juca uimirea şi în timpul ăsta apăsă pe tasta pentru spaţiu.

Astfel, apăru o nouă imagine, care înfăţişa altă victimă.

Când se recunoscu, Emma scoase un ţipăt.

Cu un mic geamantan în mână, chiar în faţa unei uşi întunecate, pe care tocmai o deschidea. Înregistrarea era cam întunecată, ca toate celelalte, dar numărul de pe uşa cu furnir de nuc se vedea bine: 1904.

— Tu ai fost! îi strigă Emma lui Philipp în faţă. Tu eşti Frizerul!

Oare cum am putut să mă înşel aşa?

Să mă *las* înşelată aşa?

Derutată de pachetul pentru vecinul necunoscut, nu dăduse atenţie celui de-al doilea pachet.

Şi nici duşmanului din propria casă.

Emma se rătăcise în labirintul gândurilor ei paranoide şi distrusese oameni nevinovaţi.

— Ticălos ce eşti!

Soţul ei zâmbi şi spuse cu un glas profund îngrijorat, care nu se potrivea deloc rânjetului său diabolic.

— Emma, te rog, linişteşte-te. Ţi-ai pierdut minţile.

În acelaşi timp, apăsă din nou o tastă a laptopului şi ecranul se făcu negru.

— Ce ai de gând? strigă Emma.

Nu ştia ce să facă. Zăpăceala şi groaza o paralizau pentru moment. Vrei să mă înnebuneşti?

— Ce vrei să zici? Mă tem că iar vezi lucruri care nu există, draga mea.

Da. Aşa e. Nu ştiu de ce, dar îmi hrăneşte paranoia fără întrerupere.

Emma privi în jur, căutând instinctiv un obiect cu care să se fi putut apăra, în caz că Philipp ar fi vrut s-o atace. Descoperi o cameră de filmat pe tavanul subsolului, montată în aşa fel încât Emma să fie în imagine tot timpul, dar soţul ei să nu se vadă în înregistrare.

— Mă filmezi? îl întrebă cutremurată pe Philipp.

— Iubito, doar tu m-ai rugat să securizez subsolul, răspunse el cu ipocrizie. De teama răufăcătorilor.

— N-am zis niciodată ceva de camere de filmat, urlă ea.

Şi încă mult înainte să înţeleagă care ar fi putut să fie motivele lui Philipp, îi veni altă idee îngrozitoare: *Sylvia.*

Ea n-a sunat de pe mobilul lui Jorgos!

Ci de pe telefonul ei.

Măcar în punctul ăsta îi era clar ce fel de joc jucase Philipp tot timpul.

A făcut la fel ca atunci, cu fosta!

Pur şi simplu salvase numărul Sylviei sub alt nume.

Şi ce fel de bărbat făcea aşa ceva?

Unul care are ceva de ascuns.

O relaţie.

Ca să nu bată la ochi când suna iubita de mai multe ori pe zi, când trimitea SMS-uri sau lăsa mesaje în absenţă.

Stomacul Emmei se strânse.

Bineînţeles, foarte abil.

Jorgo era partenerul lui Philipp, era logic sau măcar explicabil să-l caute deseori, dacă nevestica naivă se uita pe display şi punea întrebări.

Ce abil şi perfid.

La el, Sylvia se numea Jorgo, iar Sylvia îi zicea Peter.

Şi ea are părul lung, minunat. Ca şi mine.

La fel ca toate celelalte victime ale Frizerului.

— Dar de ce a fost nevoie să le ucizi pe toate? întrebă Emma răguşit.

Părea să se sufoce de la cele aflate.

— Târfele. Amorurile Tale. Chiar şi Sylvia? Ea de ce a trebuit să moară?

Ca şi cum numele femeii pe care ea o considerase cândva cea mai bună prietenă ar fi fost parola, zâmbetul diabolic se stinse pe fata lui Philipp şi el se arătă serios îngrijorat pentru prima oară.

— Ce-i cu Sylvie? întrebă el, ca şi cum chiar n-ar fi ştiut că, luptând cu moartea, ea încercase să-l sune.

Poate că motivul a fost acel scurt moment de slăbiciune pe care credea că-l zărise în ochii lui sau faptul că folosise un nume de alint pentru ultimul lui amor – cert e că în Emma s-a dezlănţuit o furie agresivă, de neoprit.

Dar poate că numai curajul dat de deznădejde o smulse din paralizie.

Capitolul 44

— Emma, opreşte-te! strigă Philipp, dar ea n-avea de gând să se predea fără să fugă.

Împinse braţul cu care voia s-o apuce, se întoarse şi o luă la goană pe scări în sus cât putea de repede, dar oricum nu suficient de repede.

Philipp n-avu nicio problemă s-o prindă de picior şi s-o ţină pe loc. Era mai înalt, mai puternic şi mai iute decât ea. Şi nu avea la cap o rană care pulsa pe sub pansament ca o insectă vie şi care radia valuri de durere la fiecare mişcare.

Emma se împiedică şi se lovi cu palmele de marginea de beton a treptei.

Se întoarse pe spate şi trase cu piciorul, cum făcuse cu Palandt cu puţine ceasuri în urmă. Numai că acum purta şosete şi fără cizme n-avea şanse să-i provoace vreo durere lui Philipp, darămite să scape de el.

— Emma, strigă soţul ei, ţinând-o acum de ambele glezne.

Muchiile treptelor îi intrau în spate, cu toate acestea continua să dea din picioare ca o apucată.

Până când Philipp urlă „Potoleşte-te!”, se repezi înainte şi lovi.

Tare. Mai tare decât dimineaţă, când îi dăduse o palmă ca s-o facă să-şi vină în fire.

Capul i se izbi de betonul treptei şi Emma văzu lumini colorate. Când deschise iar ochii, i se păru că-l priveşte pe Philipp printr-un caleidoscop făcut ţăndări.

Vedea că buza îi sângera, înseamnă că probabil îl nimerise cu piciorul.

Nu destul.

Mica rană nu reuşise decât să-l înfurie, ca pe un animal rănit în vintre, şi mai mult îi dăduse putere decât i-o luase.

Ea, în schimb, nu mai ştia cum să i se opună. Până şi degetele lui încleştate pe încheieturile mâinilor deveniseră insuportabile.

Dorea să înceteze.

Să se termine, în sfârşit.

Durerile. Violenţa.

Minciunile!

Pasivitatea ei bruscă îi dădu lui Philipp noi forţe. Se căţără şi se lăsă peste ea cu toată greutatea, ca un bărbat înnebunit de iubire peste soţia doritoare, din care vrea să se înfrupte direct pe scara către subsol, numai că el nu voia dragoste, *ci contrariul.*

— Ajutor! strigă Emma, dar nu ştia către cine.

În sinea ei striga mai tare decât în realitatea prost luminată de pe scările spre subsol.

Închise ochii şi aşa dispărură lambriurile simple de pe pereţii laterali, ghiveciul de plastic de sub balustradă, cutia cu siguranţe de la intrare, pe care o vedea doar dacă dădea capul pe spate, şi uşa spre „laboratorul" lui Philipp, de la picioarele scării.

Şi, fireşte, Philipp dispăru. Din păcate, numai imaginea lui. Cuvintele lui nu voiau să plece.

— Totul va fi bine, îl auzi spunând.

Înfricoşător de prietenos. Îi simţea mirosul respiraţiei, simţi cum o mână (probabil dreapta) i se strecura pe sub cap, simţi cum o atinse pe frunte (probabil cu dosul palmei stângi) – şi ar fi fost mai bine să nu fi făcut asta.

Senzaţia de latex pe faţă, mirosul specific de cauciuc şi talc îi străpunseră inima ca un cuţit care se răsucea şi se răsucea, şi iar se răsucea cu fiecare mişcare.

Emma deschise pleoapele, îl văzu pe Philipp zâmbind, aşa cum probabil că zâmbise în întunericul camerei de hotel. Capul lui se apropie şi ea se gândi că ar putea să-l lovească în faţă cu al ei. Însă iarăşi nu i-ar ajunge forţa ca să-l doară serios şi doar l-ar înfuria şi mai tare.

Începu să plângă, îl auzi scoţând nişte sunete susurate, de liniştire, care o făcură să se gândească la un şarpe. În următorul moment, îl izbi cu genunchiul între picioare.

Philipp gemu, slăbi strânsoarea şi îi dădu posibilitatea să-l pocnească în maxilarul inferior cu tăişul palmei.

El ţipă, se întoarse pe-o parte, îşi duse mâna la gură şi scuipă sânge. Îl lovise atât de tare, încât probabil că îi scosese un dinte. Sau îşi muşcase limba atât de tare încât sângera.

Între timp, îi dăduse drumul cu totul, nu mai simţea nicio presiune, nici pe trup, nici la încheieturile mâinilor sau la glezne.

În sfârşit, se ridică, urcă în goană, dar iarăşi fu prea înceată. Philipp iarăşi o apucase, de data asta de laba piciorului, şi o

trăgea înapoi. Spre el.

În prăpastie.

Emma căuta balustrada pe pipăite, vrând să se ţină de ceva, alunecă şi se lovi cu mâna de o muchie tare, pe care o cuprinse din reflex.

Însă muchia nu era prinsă de perete, chiar dacă se simţea ca un mâner, deşi pe scările spre subsol n-avea ce să caute un mâner, *decât dacă...*

...aparţinea unui stingător.

Poticnindu-se, Emma îşi dădu seama că avea o şansă. În timp ce trupul ei era preocupat să-şi regăsească centrul de greutate, ea ridică stingătorul, se răsuci pe călcâie, se clătină, încercă să cadă în faţă, spre Philipp. Însă gravitaţia n-o ascultă şi căzu din nou cu spatele pe trepte.

În cădere îi fu imposibil să arunce stingătorul în Philipp, care iar se afla deasupra ei.

Îl mai văzu doar ridicând mâna, apoi totul deveni alb. Subsolul, pereţii, scara, Philipp, ea însăşi. Într-o secundă, totul fu învăluit de un praf, ca într-o furtună de nisip.

Emma auzi un şuierat, apăsă şi mai tare cu mâna dreaptă, era clar că ea deţinea controlul asupra prafului şi a şuieratului şi, pentru o fracţiune de secundă, în ceaţa aceea se făcu o gaură.

În gaură era Philipp.

Acoperit de conţinutul stingătorului cu care ea îl stropea. Cu spuma aceea pe care încerca să şi-o şteargă de la ochi, Philipp arăta ca o fantomă cu gura mânjită de sânge.

— Eeeeeemmaaaaa, îl auzi ea strigând.

Împiedicându-se, reuşise să se prindă de balustradă. Acum se punea iar în mişcare. Încet şi cu precauţie. Se apropia pas cu pas.

Şi, chinuitor de încet, treaptă cu treaptă, Emma se târî pe burtă pe scară în sus.

Aproape că ajunsese la ultima treaptă când el o apucă din spate de picior. O trăgea înapoi.

Emma căuta pe pipăite ceva de care să se poată ţine, dar reuşi doar să răstoarne coşul de rufe, al cărui conţinut se vărsă peste ea.

Îi veni în minte zeama de la cadavrul din magazia lui Palandt, simţea mirosul de descompunere care intrase în rufele murdare. Jeanşi, bluză, lenjerie de corp. Toate hainele de care o

dezbrăcase Philipp şi pe care sigur le îndesase în coş. Nimic ce-ar putea s-o ajute acum, *cum oare să mă apăr cu un halat?*

Halat!

Gândul o străfulgeră odată cu durerea din cap, care se stârni când fu trasă o înapoi şi maxilarul i se izbi de lemnul treptei.

Philipp îşi ieşise cu totul din fire, continua să urle ceva ce aducea cu numele ei, dar sunând şi a durere, chin şi moarte.

Dar Emma nu renunţă. Stând pe burtă, se prinse de halat.

Scotoci în buzunarul drept.

La naiba.

Buzunarul stâng.

Şi, în sfârşit, îl ţinea în mână.

În secunda în care Philipp o apucă de solduri ca s-o întoarcă cu faţa în sus, degetele ei cuprinseră mânerul de plastic.

Emma se supuse forţei soţului ei, o folosi pentru propriul avânt, ridică mâna.

Cea în care era lama însângerată.

Din pachetul lui Palandt.

Şi, repezindu-se, despică gâtlejul lui Philipp cu scalpelul.

Capitolul 45

Trei săptămâni mai târziu

Ciudat că nu plângea.

În orele de singurătate de la psihiatrie, numai gândul la Philipp ajungea să-i aducă lacrimi în ochi, iar acum, în faţa lui Konrad, când cuprinsese în cuvinte faptele ei îngrozitoare şi spusese totul fără cruţare, pentru prima oară, rezervorul de lacrimi părea să fi secat. E drept că simţea presiunea aceea surdă, dătătoare de dureri de cap, de dinapoia ochilor, însă obrajii îi rămâneau uscaţi.

— Am ajuns la capăt, spuse ea şi amândoi ştiau că nu se referea doar la mărturie.

Doi bărbaţi, amândoi morţi în aceeaşi zi, de mâna ei. Numai din cauza unui pachet pentru un vecin. Dacă nu l-ar fi acceptat, nu şi-ar fi pierdut mobilul în casa lui Palandt. Şi dacă n-ar fi desfăcut pachetul, n-ar fi avut scalpelul.

— Nu ţi-ai dat seama?

Konrad stătea în faţa raftului cu operele lui Schopenhauer şi o privea de acolo. Ţinea în mână un dosar subţire, de carton, şi Emma n-ar fi putut să spună cum ajunsese acolo. Nu sesizase nici când Konrad se ridicase în picioare şi străbătuse încăperea. De când rostise ultimul cuvânt, trecuseră cu siguranţă două minute în care se uitase ţintă în jos, la pata de ceai de pe covorul rotund şi îi comparase contururile cu cele ale Noii Zeelande.

Simţea furnicături în mână, limba îi era amorţită, semne tipice de sevraj. Curând trebuia să-şi ia din nou pastilele, dar nu îndrăznea să-i mai ceară lui Konrad un pahar cu apă şi pentru că presiunea din vezică devenise între timp aproape de nesuportat.

— Ce să nu-mi fi dat seama? întrebă ea cu oarecare întârziere. Era obosită şi viteza ei de reacţie semăna cu aceea a unei femei băute.

— Că propriul tău soţ a fost cel care te-a violat, Emma. Chiar crezi că n-ai fi observat?

În afară de faptul că acum o tutuia, în vorbele lui Konrad nu

exista niciun fel de familiaritate. Cu numai câteva cuvinte reuşise iarăşi să schimbe locul în care se afla. Nu mai şedea pe canapea, ci pe banca acuzaţilor.

Unde îmi şi este locul.

— Aveam în mine o substanţă paralizantă, care îmi distorsiona simţurile, încercă Emma să răspundă la întrebarea pe care şi-o pusese şi ea întruna.

Konrad nu se mulţumi cu răspunsul.

— Propriul tău soţ s-a materializat din nimic în camera ta de hotel, ca David Copperfield, doar ca să facă ceva ce ar fi putut să obţină de la tine mult mai uşor, o zi mai târziu, între cei patru pereţi de acasă? Şi de bunăvoie?

— Ştii foarte bine că pe un violator nu sexul îl interesează, ci exercitarea puterii.

— Şi totuşi tu l-ai atins şi l-ai simţit de mii de ori şi numai de data asta n-ai avut nici cea mai vagă bănuială?

— Ştiu ce crezi, Konrad. M-ai mai spus-o înainte, pe şleau. Cine minte o dată, nu mai este crezut, n-am dreptate?

Konrad îi aruncă o privire tristă, dar n-o contrazise.

— Numai că te înşeli, zise Emma. Da, am minţit când am susţinut prosteşte că eu eram femeia din filmarea cu testul Rosenhan. Dar aici situaţia e cu totul alta.

— De ce?

— Totuşi în laboratorul lui Philipp s-a găsit păr de la toate victimele. De la toate!

— Numai de-al tău nu!

Konrad deschise dosarul şi scoase din el patru fotografii mari, alb-negru.

— Ce-ţi spun fetele astea?

Înşiră fotografiile pe masa de sticlă.

Emma întoarse privirea de la femeile acelea. N-avea nevoie să le vadă ochii mari, pometţii înalţi şi mai ales părul des, bogat, ca să le recunoască. În fotografii râdeau, îşi ţuguiau buzele în semn de sărut sau se uitau la aparat obraznic şi răutăcios. În realitate, nu mai aveau prilejul s-o facă.

— Victimele, spuse Emma.

— Exact, sunt escortele pe care le-a ucis Frizerul.

Konrad se uita atent la ea cu o privire greu de descifrat.

— Femeile astea au foarte mult în comun cu tine, Emma. Li s-au făcut lucruri îngrozitoare. Au un păr minunat şi chiar

seamănă puţin cu tine. Într-adevăr, când un bărbat preferă femei de categoria asta, nespecialiştii ar vorbi despre un tipar clar în alegerea victimelor. Dar dacă tu mi-ai spus adevărul în punctele esenţiale, înseamnă că totuşi există o deosebire uriaşă între tine şi creaturile astea vrednice de milă; şi prin asta nu înţeleg faptul că ele nu mai sunt în viaţă.

...dacă tu mi-ai spus adevărul în punctele esenţiale...

Emma se simţea mai sleită de puteri decât atunci când luase pastila de diazepam.

— Despre ce vorbeşti?

— Femeilor ăstora li s-a tăiat părul şi au fost ucise, dar...

Konrad atinse fotografiile una după alta, apoi puse un semn de exclamare după fiecare cuvânt rostit.

— Dar! Femeile! Astea! Nu! Au! Fost! Violate!

Linişte. Nu absolută, fiindcă fâsâitul continuu al aerisirii de la şemineul cu gaz umplea biroul, însă tăcerea care a urmat izbucnirii lui Konrad era totuşi apăsătoare.

Emma dădu să spună ceva. Simţea că în ea zăceau, adânc îngropate, cuvintele pe care ar fi trebuit să le îmbine într-o frază cu înţeles, logică, dar nu reuşi să spună mai mult decât „Minţi”.

— *Eu* mint? întrebă Konrad. N-a existat niciun aspect medical care să indice o penetrare violentă. La niciuna dintre victime.

— Dar la ştiri...

Konrad îi tăie vorba.

— Lasă ştirile. Cel dintâi ziar care a tipărit informaţia falsă cu litere de douăzeci de centimetri pe coală dublă – ziarul acela a minţit ca să-şi sporească tirajul. Şi toate celelalte – alerte de ştiri, tweet-uri, postări şi ştiri pe Internet, puse la grămadă, pe care oricum nu le mai verifica nimeni şi cărora le dădea crezare tot mai multă lume cu cât neadevărul era trâmbiţat mai tare – *ele* au răspândit minciuna. Au urmat revistele serioase, săptămânalele şi emisiunile de televiziune. Şi ele au minţit, dar la rugămintea celor care făceau investigaţiile.

— Dar... dar de ce?

— De ce sunt informaţiile ascunse publicului?

Răspunsul veni tot de la el.

— Doar nu trebuie să-ţi explic eu ţie ce probleme are poliţia cu nişte ţicniţi cu tulburări psihice, care, în cazul unor situaţii spectaculoase, se laudă cu infracţiunile altora, răspunse tot el.

Cu mincinoşii patologici.

— De aceea nu se răspândeşte în media explicit ce se ştie despre făptaşi. Pentru a se putea verifica veridicitatea mărturiilor.

Konrad făcu o pauză, ca să dea mai multă greutate cuvintelor sale.

— În mod normal, prin metoda asta sunt scoşi din discuţie profitorii. Mai rar, falsele victime.

Se ridică. Se plimba prin biroul lui ca într-o sală de judecată, cu braţele încrucişate la spate.

— Ai idee câte femei care şi-au tăiat singure părul au sunat pe linia directă ca să dea informaţii referitoare la caz? Femei care ziceau că fuseseră violate, dar că reuşiseră să scape?

— Eu nu-s aşa, spuse Emma şi făcu greşeala să-şi treacă degetele prin păr, aşa cum făcuse ani în şir, când era nervoasă.

— Am vorbit cu procurorul. Ştii ce crede el? Că ai vrut să-l legi de tine din cauza problemelor tale financiare. Că voia să te părăsească şi că de aceea te-ai prefăcut că ai fi însărcinată. Dar fiindcă o asemenea minciună nu poate fi făcută să reziste o veşnicie, ai fi născocit un viol pentru ca astfel să justifici pierderea copilului. Că totodată voiai să fii compătimită din cauza traumei psihice suferite. Dar că, atunci când ai observat că toate astea nu funcţionează, ca să-l ţii lângă tine, l-ai ucis ca să rămâi singura lui moştenitoare.

— Konrad, tu… cum… cum poţi să consideri că eu… vreau să zic. Eu ştiu ce s-a întâmplat. Doar nu-s nebună.

— Nu?

Nu?

Chiar a întrebat aşa ceva?

Konrad făcu câţiva paşi spre ea, acum era din nou atât de aproape încât n-ar fi trebuit decât să ridice mâna ca să-i mângâie barba îngrijită.

— Lasă-mă, spuse ea când simţi că voia s-o atingă. Du-te! protestă ea, dar nu energic, mai curând de formă.

Şi nici nu-l lovi când o luă de mână.

— Ai fost abuzată sufleteşte, şopti el blând. Dar nu trupeşte!

— Ba da, am fost...

Închise ochii.

— Am fost violată şi acum te rog să încetezi cu şmecheria asta a ta *advocatus diaboli,* altfel...

— *Emma!*

Konrad striga atât de tare încât ea începu să tremure.

— Deschide ochii şi ascultă-mă. Aici nu-i vorba de vreo tactică procedurală. Nu-ţi vorbesc ca avocat, ci ca prieten.

Trase adânc aer în piept.

— Soţul tău te-a abuzat. Însă doar sufleteşte. Nu şi trupeşte. Şi nici pe celelalte victime.

Emma gemu.

Nu, nu, aşa ceva nu e posibil.

— N-a fost Philipp Frizerul?

— Nu.

În ochii lui Konrad nu se citea decât o siguranţă plină de tristeţe. Emma se întoarse cu spatele. Nu putea să suporte privirea aceea care părea că vrea s-o facă să înţeleagă că într-o singură zi ea omorâse doi oameni nevinovaţi, pe Palandt şi pe soţul ei.

Capitolul 46

— Şi atunci cine a fost?

Emma avea mâncărimi pe tot trupul. Ar fi vrut să se scarpine pe braţe, pe picioare şi pe burtă. Mai bine, chiar, ar fi preferat să se despoaie de toată pielea în care nu mai voia să fie.

— Cine a omorât femeile dacă nu Philipp? repetă ea întrebarea.

— Gândeşte, Emma, zise Konrad ridicându-se şi luând fotografiile femeilor omorâte de pe măsuţă.

Le ţinea în mână ca pe un evantai.

— Toate victimele astea, priveşte-le şi ai să vezi legătura dintre ele.

Privirile i se îndreptară în silă spre fotografii.

Da, seamănă cu mine. Au un păr cum am avut şi eu cândva.

— Se încadrează în tiparul victimelor făcut de Philipp.

— Exact, Emma, aprobă Konrad. Însă spre deosebire de tine, ele sunt prostituate. Târfe de lux. Soţul tău te-a înşelat. Cu fiecare dintre ele.

Scutură evantaiul de fotografii pe care îl ţinea în mână.

— Şi această încălcare a fidelităţii este motivul. Ea ne arată calea spre ucigaş.

Emmei i se opri aerul în gât. Reuşi să respire din nou, tuşind chinuit.

— Ce-ai spus?

— Gândeşte-te, Emma. Cine era atât de apropiat de Philipp încât să-i poată afla poveştile de aşternut? Cine era atât de rănit şi totodată atât de inteligent încât să ticluiască un plan de răzbunare a cărui ţintă era să ia femeilor care se culcau cu Philipp tocmai ce stârnea dorinţa lui?

Părul lor.

— Eşti nebun, protestă Emma. Probabil că ţi-ai pierdut minţile cu totul. Chiar crezi că toate femeile astea…

— Rivalele tale!

…au fost omorâte de mine? Nu reuşea s-o spună cu glas tare.

— Pune-te în situaţia lui, Emma. Philipp ştie că Frizerul are în vedere femei cu care el avea relaţii sexuale. Îşi râde de el,

trimiţându-i acasă pachete cu trofeele lui ca şi cum ar fi vrut să-i spună: *Uită-te ce am făcut cu femeile cu care te culci.* Dacă soţul tău ar fi dat pe faţă totul şi ar fi arătat investigatorilor dovezile, s-ar fi ştiut că te înşală. Asta nu voia. Aşa că se vede nevoit să se ocupe singur. Cercetează dovezile în laboratorul lui, face investigaţii pe cont propriu, fără să ştie că Frizerul se află în cercul lui apropiat. Deşi ştie că n-a fost niciun viol, face greşeala şi caută un bărbat. Asta când şi-un copil ştie cine foloseşte ca armă otrava cu care au fost ucise prostituatele. *Sexul slab. Femeile.*

Emma îşi încrucişa braţele sub cap. Cicatricea pe care i-o datora lui Palandt zvâcnea şi o mânca, dar rezistă pornirii de a se scărpina pe frunte.

— Şi atunci, de ce mi-a arătat fotografiile din subsol? Şi s-a prefăcut că nu exista niciun fel de păr? A încercat să mă înnebunească?

Konrad încuviinţă.

— Trebuie să recunosc că asta m-a preocupat cel mai mult când am pregătit discuţia noastră. Şi nu va fi uşor să convingem tribunalul că, pentru scopurile lui, Philipp s-a folosit de starea ta psihică deosebită.

— Pentru care scopuri?

— Estimez că voia să te declare iresponsabilă.

— Să mă pună sub curatelă?

— Formulat în limbaj uzual.

— Dar n-are niciun sens, îl contrazise Emma. Philipp avea bani, nu eu.

— Tocmai de aceea, replică Konrad. Soţul tău avea averea şi, în lipsa unui contract prenupţial, ar fi pierdut jumătate, în cazul unui divorţ. Nu şi dacă, în calitate de tutore al tău, ar fi avut iarăşi drepturi totale, în vreme ce ţie ţi se aplicau reglementările specifice unui spital de psihiatrie.

Motivul. Infidelitatea îl scosese la lumină.

Şi totuşi…

— OK, ai spus că nu Philipp a fost cel care omora femeile. Că nici măcar nu le viola, ci doar se culca cu ele. Că aşadar altcineva, Frizerul, le-a tăiat părul şi i-a trimis lui Philipp trofeele, ca să-i arate că ştia de infidelitatea lui faţă de mine. Şi mai susţii că Philipp, la rândul lui, s-a folosit de şantajul acesta psihic ca să mă distrugă pe mine.

Konrad încuviinţă.

— Cam aşa.

— Şi tu crezi că Frizerul…

Emma lăsă cuvintele să plutească în aer şi Konrad continuă în locul ei.

— Cred că numai o persoană extrem de geloasă este în stare de asemenea faptă. Cineva care vrea să-l aibă pe Philipp doar pentru ea şi nu poate să suporte gândul să-l împartă cu altcineva.

— Nu ştiam nimic despre infidelitatea lui Philipp, îi spuse ea lui Konrad. Nu le cunoşteam pe prostituatele astea. Aşa că nu eu le-am omorât.

— Tu? întrebă Konrad perplex. Cu un glas blând, vinovat, spuse: vai, îmi pare rău Emma. Ai crezut tot timpul că vorbesc despre *tine*?

Capitolul 47

Totul începu să se învârtă în jurul Emmei.

Konrad nu crede că eu sunt făptaşul? Nu despre mine vorbea? Dar... dar despre cine, atunci?

Se gândi la întrebările pe care vechiul ei prieten i le pusese la început.

Cine era apropiat de Philipp? Cine era destul de inteligent încât să ticluiască un plan de răzbunare specific femeilor? Şi cine, în afară de propria soţie, suferea cel mai mult din cauza sexului cu fete-escortă?

— Relaţia pe care o avea! exclamă Emma şi în momentul în care îşi dădu seama îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Corect, confirmă Konrad, care îşi recâştigase siguranţa de sine.

— Nu o târfă, ci femeia care era importantă pentru el. Care îi era apropiată fiindcă o vedea adesea.

Emma simţi înfiorându-i-se pielea de pe braţe.

— Sylvia? şopti ea.

Konrad încuviinţă.

Emma râse isteric, îi făcu semn că nu era în toate minţile, apoi îşi acoperi din nou faţa cu mâinile.

— Nuuu, strigă ea. E absurd. Imposibil. A murit în timp ce...

— ... în timp ce erai cu Philipp jos, în subsol. Corect. Ea l-a iubit, Emma. Atât de mult încât nu-i ierta escapadele. Tu singură ai descoperit: nu exista niciun Peter. Bărbatul cu care voia ea să aibă copii se numea Philipp.

Un sunet sinusoidal, care tindea să acopere orice zgomot din încăpere, mai ales glasul lui Konrad, i se instală în ureche.

— Ea îl iubea pe Philipp şi ura femeile cu care umbla el. Târfe nedemne, care meritau să moară.

— Dar pe mine, pe mine de ce m-a lăsat în viaţă?

N-avea niciun sens.

— Nu era nevoie să te omoare, dragă. El se putea despărţi de tine. Foarte probabil, i-a promis Sylviei că te va părăsi pentru ea. Că va dori să aibă copii cu ea. Din noaptea aceea nu l-ai mai atins pe Philipp niciodată. Îmi pare foarte rău s-o spun, dar mă

tem că în ochii ei tu nu mai erai o concurenţă. Spre deosebire de prostituate. Sylvia dorea să împiedice orice contact sexual al lui Philipp cu alte femei. Tot de aceea i-a trimis şi trofeele ei. Ca să-i arate: *Ştiu cu cine umbli. Toate care se vor culca cu tine vor muri.*

Emma se simţea ca şi cum ar fi fost în cădere, fără să cadă la pământ.

De aceea reacţionase Philipp atât de ciudat când pomenise numele Sylviei în subsol. Îl întrebase de ce trebuise s-o omoare şi pe ea, în timp ce el nici nu bănuia că ea se lupta cu moartea.

Konrad se apropie din nou de canapea şi se aşeză lângă ea.

Îi atinse obrazul cu blândeţe.

— Un moralist ar zice că soţul tău are pe conştiinţă toate femeile astea, dar nu el le-a ucis. Nici Sylviei nu i-a făcut nimic. Când a încercat să-l sune pe Philipp pe mobil şi ai răspuns tu, ea înghiţise deja o supradoză de somnifere.

— Apelul era un strigăt de ajutor? întrebă Emma.

Îşi retrase mâna pe care i-o luase Konrad şi se uită spre şemineu. Flăcările de gaz aveau licăriri violet şi albastre şi arătau ca nişte hematoame rămase după nişte răni care n-aveau să se mai vindece vreodată.

— Dar de ce a venit la mine în ziua aceea? De ce a ţipat la mine că i-aş fi schimbat pastilele ca s-o împiedic să rămână însărcinată?

Konrad oftă.

— Era nebună, Emma. N-ai cum să măsori comportamentul unui criminal în serie folosindu-te de unităţi de măsură normale. Dar întrebarea ta conţine şi răspunsul pe care îl cauţi.

— Nu înţeleg.

— De fapt, e uşor de înţeles: nu tu, ci Philipp a schimbat hormonul de sarcină cu anticoncepţionalul.

Zang!

Încă o informaţie care o nimerise cu forţa unei ghilotine.

— Fiindcă nu voia ca ea să rămână însărcinată, şopti Emma îngrozită.

— Exact asta trebuie să fi priceput Sylvia, la un moment dat, după vizita la tine, dragă. Şi astfel a ştiut că Philipp nu voia să aibă copii cu ea. S-a temut că, în ciuda promisiunilor lui, el nu te va părăsi niciodată, un argument fiind şi faptul că din cauza ta îşi întrerupsese şi participarea la seminarul din weekend.

În faţa ochilor Emmei, lumea îşi pierdu contururile în spatele unei perdele de lacrimi.

— Poate că aşa este, reuşi ea să spună, plângând cu sughiţuri. Dar povestea asta are o eroare uriaşă. E posibil să fiu paranoică şi să fi reacţionat excesiv în cazul lui Philipp. Însă cauza e tot ce mi-a făcut Frizerul în camera de hotel. Şi acolo n-a fost Sylvia.

— Adică?

Acum fu rândul ei să urle fiecare cuvânt cu semne de exclamare.

— *Pentru! Că! Am! Fost! Violată!*

Tremura toată.

— Am simţit. O femeie simte aşa ceva.

Konrad părea să fi prins iarăşi rădăcini în pardoseala biroului său. Calm, fără să-şi schimbe expresia, întrebă:

— Eşti foarte sigură, Emma?

— Da. Sută la sută sigură.

Se întoarse spre fereastră şi râse forţat.

— Am o fantezie înfloritoare, asta se poate. Uneori scornesc poveşti, da. Dar în privinţa asta sunt sigură! A fost un bărbat. În mine. De aceea am pierdut copilul.

Şi azi mai simt cum...

I se tăie respiraţia. În faţa ochilor aerul începu să pâlpâie şi câmpul vizual se acoperi cu nişte văluri, ca şi cum s-ar fi uitat prea mult la soare, şi nu la peisajul de iarnă din Zehlendorf, prin fereastra din spatele biroului lui Konrad.

— Ce-i cu tine? întrebă Konrad.

Glasul lui suna mai curând interesat decât îngrijorat.

— Lumina, zise Emma şi arătă spre Wannsee.

N-ar trebui să fie mult mai întuneric?

— De cât timp sunt aici, la tine, în... în...

Din nou nu reuşi să-şi ducă vorba până la capăt şi, de data asta, cauza era bărbatul de pe promenada lacului. Şi câinele mare pe care îl ducea în lesă. Care îşi deschisese botul, ca şi cum ar fi vrut să prindă cu limba fulgii de zăpadă.

— Sunt aici la tine, în birou? murmură Emma, cuprinsă de senzaţia ireală, cu totul iraţională, că ar fi nimerit într-o buclă a timpului.

Privea nu acelaşi, ci exact acelaşi decor ca la începutul şedinţei. Se ridică. Cu greutate, dar de data asta găsi puterea să

se ţină pe picioare.

— Ce se întâmplă aici? întrebă ea şi se duse la fereastră.

În spatele ei, Konrad începu să vorbească cu cineva, deşi era singur în încăpere.

— E momentul, zise el ferm. Repet, e momentul.

Ea auzi nişte paşi apropiindu-se dinspre culoar. În acelaşi timp, pe măsură ce se apropia de fereastră, nările ei prinseră iarăşi un miros de vopsea proaspătă şi de alte materiale de renovare. Şi în clipa în care uşile s-au deschis în spatele ei şi ea era pe cale să atingă sticla cu vârful degetelor, lacul dispăru. Şi, odată cu el, bărbatul care se plimba, zăpada, dogul, promenada – tot, pur şi simplu. Nici măcar fereastra nu mai exista.

Doar o gaură neagră în perete.

— Doamnă doctor Stein? auzi ea un glas bărbătesc, care nu era al lui Konrad şi pe care îl ignoră.

— Doar ştiu cine sunt, spuse ea şi începu să plângă când auzi pârâitul electrostatic al ecranului de televizor cu înaltă definiţie, de care îşi lipi fruntea.

— Nu vă fie frică, doamnă Stein, spuse bărbatul, însă când se întoarse spre el şi-l văzu pe psihiatrul care o trata, îmbrăcat în halat alb, însoţit de două infirmiere, stând lângă Konrad, exact asta simţi: frica – ocupându-i fiecare celulă din corp şi dându-i senzaţia că se încuiba acolo pe vecie.

Emma fu cuprinsă de ameţeală, genunchii îi cedară, i se făcu negru în faţa ochilor şi căută un sprijin pe care nu-l găsi.

Capitolul 48

În spatele decorului
Clinica Park

— Excelent! V-aţi făcut treaba excelent!

Doctor Martin Roth arătă spre ecranul de pe masa cu rotile din fata lor, căruia îi redusese sonorul. Pe el se vedea încăperea-decor în care Emma era îngrijită de două asistente. Îşi revenise după o scurtă stare de inconştientă şi acum stătea pe canapea, cu picioarele îndoite. Dacă n-ar fi ştiut, Konrad chiar ar fi crezut că pe monitorul de supraveghere îşi vede propriul birou de la Wannsee. Era incredibil cât de bine reuşiseră tâmplării şi constructorii să realizeze imitaţia.

Să nu mai vorbim de tehnicieni!

Se îndoise până în ultima clipă, dar ei avuseseră dreptate: imaginea de pe televizoarele UHD[8] chiar nu mai putea fi deosebită de realitate.

În timpul experimentului, până şi el se surprinsese de mai multe ori uitându-se gânditor pe „fereastră”, până când îşi amintea că „priveliştea” din biroul lui era doar un film UHD, care, mulţumită unei noi tehnici de redare, era prelucrat în aşa fel încât unghiul se modifica în funcţie de locul în care se afla privitorul.

— Fireşte că nu putem fi siguri, dar sunt mari şanse să fi obţinut azi un succes în tratamentul Emmei Stein.

Pe lângă cuvinte, doctorul Roth părea că vrea să-l încurajeze pe Konrad cu un zâmbet larg. Istovit, avocatul nu dădu mare atenţie laudei psihiatrului.

Timp de patru ore în capăt, o ascultase şi o interogase pe Emma, încercând să respecte indicaţiile medicului. Poate că nu se observa – Konrad nu-şi permitea să arate vreo slăbiciune în public –, dar chiar îi vâjâia capul după şedinţa aceea maraton şi nu-i stătea deloc gândul la vreo discuţie de analiză cu medicul şef, care arăta mult prea tânăr, dar al cărui renume era oricum legendar în cercurile specialiştilor. Se spunea că, în urmă cu

[8] *Ultra High Definition* (engl.).

zece ani, doctorul Martin Roth reuşise să trateze un pacient suferind de schizofrenie cu ajutorul propriilor lui halucinaţii, punând astfel piatra de temelie a notorietăţii lui. Uneori, pentru binele pacientului, urma căi terapeutice neobişnuite.

Ca şi azi.

Ca să obţină breşa dorită în cazul Emma Stein, doctorul Roth reconstituise biroul de avocat al lui Konrad la scară 1:1, în mica sală de sport a clinicii, unde îşi desfăşurau psihoterapeuţii exerciţiile Reha[9].

Efortul fusese necesar fiindcă nu reuşiseră să obţină un acord judecătoresc pentru o audiere în afara clinicii şi pentru că, pe de altă parte, Emma refuza orice fel de contact în clinică.

— Acum am nevoie în primul rând de o bere, zise Konrad şi îşi trase un scaun pliant. Aici, chiar în spatele pereţilor falşi, care, priviţi de pe partea unde era Emma, dădeau iluzia perfectă a biroului său din Zehlendorf, totul arăta ca pe un şantier.

Nişte stâlpi nefinisaţi împiedicau plăcile de rumeguş presat să cadă. Cablurile microfoanelor şi ale camerelor video miniaturale (aproape toate ascunse în etajeră) se întindeau ca nişte pânze de păianjen pe linoleumul sălii de sport.

Multe aminteau aici de un studio de filmări. Pe o masă de camping erau sucuri, covrigi şi sandvişuri ambalate. Catering pentru spectacolul Konrad & Emma menit să asigure confortul doctorului Roth, în timp ce îşi urmărea de acolo pacienta.

— O bere rece şi o ţigară de foi, îşi completă Konrad dorinţa.

— Le meritaţi pe amândouă, confirmă Roth şi scoase un aparat de emisie-recepţie din geanta prinsă de cureaua pantalonilor albi. Aici, în Clinica Park, fumatul şi consumul de alcool sunt strict interzise, dar cred că, în calitate de şef, am voie să fac o excepţie.

Apăsă pe o tastă şi transmise comanda – probabil asistentei lui, cea cu picioare strâmbe, cu care Konrad vorbise adesea la telefon în ultimele zile, pentru a lua ultimele decizii. Doamna aceea era personificarea plictisului şi a încetinelii. Dacă procura berea şi ţigara cu viteza cu care organizase mutarea şi transportul mobilei de la birou la clinică, însemna că avea să tragă primul fum cel mai devreme a doua zi dimineaţă şi să bea prima înghiţitură săptămâna următoare.

— Aşa, comanda soseşte în cinci minute.

---

[9] *Rehabilitation* (engl.).

Hm. Cine să creadă?

După ce îşi mai făcu rapid nişte însemnări pe un *clipboard,* Roth luă şi el un scaun pliant pe care se aşeză, chiar în faţa lui Konrad, cu spatele la monitor.

— Deja credeam că s-a terminat tot când a răsturnat Emma ceaşca cu cafea/ceai şi a vrut să spele pata, spuse el zâmbind.

Konrad îi dădu dreptate.

— Cât pe ce să se fi dus la baia care nu exista.

Detaliul acesta din reconstituirea biroului nu fusese realizabil din motive tehnico-sanitare. Imitarea unei toalete da, dar un W.C. care să funcţioneze şi să aibă apă? Spaţiul de acolo nu îngăduia o astfel de instalaţie. Dacă Emma ar fi tras de uşa care ducea spre o baie inexistentă, ar fi sărit în aer toată potemkiniada cu biroul lui de avocatură. Planul prevăzuse şi aşa ceva ca să-i deschidă Emmei ochii asupra situaţiei în care se afla, dar nu prea devreme, ci cât mai aproape de finalul şedinţei, ca punct culminant dramatic.

— Cum vă simţiţi acum? întrebă doctor Roth accentuând cuvântul *acum,* fiindcă iniţial Konrad se împotrivise vehement excentricelor metode de tratament ale psihiatrului.

— Tot nu mă simt bine la gândul că am fost nevoit s-o mint pe Emma şi s-o atrag într-o lume aparentă. Însă nu pot să nu recunosc că neobişnuita dumneavoastră idee a obţinut rezultatul dorit.

Roth încuviinţă.

Faptul că Emma refuza să fie vizitată la clinică îi pusese pe cei care o ajutau în faţa unei probleme aproape de nerezolvat. Nu exista nicio declaraţie a ei; nimic pe care să se poată construi o bună apărare. În schimb, procuratura era în posesia unei înregistrări video care o arăta pe Emma în subsolul propriei case, tăindu-i gâtul soţului ei, după ce îi aruncase în faţă tot felul de învinovăţiri încâlcite, parţial îngăimate.

Şi nici Roth nu avansase cu tratamentul lui până în clipa când îi veni ideea cum să doboare două muşte dintr-o lovitură şi s-o determine pe Emma să accepte o declaraţie şi o conversaţie terapeutică în acelaşi timp. După părerea lui, Emma era un om care se deschidea arareori în faţa cuiva şi cele mai multe şanse le avea prietenul ei dinspre tată.

Numai că nu era destul atât. Pentru o declaraţie care să corespundă adevărului, ea avea nevoie şi de un mediu familiar.

— *Deci, dacă pacientul nu poate veni la munte, trebuie mutat muntele,* îi spusese medicul lui Konrad, cu zece zile înainte, într-o după-amiază de vineri rece şi umedă, când Emma se afla în tratamentul lui de nici două săptămâni.

Konrad îşi aducea bine aminte că, auzindu-l pe doctorul Roth dezvoltându-şi planul, voise să-i recomande şi lui verifice starea mentală.

— *Pornim de la ideea că doamna Stein vi se va confesa. Îi va fi foarte greu să-i servească o minciună omului cel mai apropiat. Şi nicidecum într-un spaţiu în care s-a simţit întotdeauna protejată. Multe lucruri nu ni le putem explica azi: dacă doamna Stein chiar a fost atacată într-o cameră de hotel sau dacă s-a rănit ea însăşi într-un alt loc. Sau cum s-a ajuns mai exact la acele morţi. A fost intenţie sau neglijenţă? Dacă dumneavoastră, profesore Luft, în calitate de avocat, veţi purta o conversaţie pe care noi s-o putem urmări, ne veţi oferi un inestimabil prilej să analizăm declaraţia Emmei Stein din punct de vedere psihiatric.*

Konrad râsese şi se uitase în jur să vadă dacă nu era vreo cameră ascunsă, similară celor cu care fuseseră urmăriţi el şi Emma în ultimele ore.

— *Vreţi să reconstituiţi în întregime biroul meu? Glumiţi!*

— *Nici într-un caz şi, dacă veţi căuta informaţii referitoare la mine, veţi constata că uneori o iau pe căi neconvenţionale ca să...*

— *Un moment, stop*! îl întrerupsese Konrad şi îşi sprijinise coatele pe birou, privindu-l pe Roth de sus în jos.

— *Îmi propuneţi cu toată seriozitatea să abuzez de buna-credinţă a clientei mele? Să încalc secretul profesional?*

Roth scuturase energic din cap.

— *Suntem legaţi de un destin comun. Clienta dumneavoastră e pacienta mea. Asta înseamnă: secretul profesional în cazul avocatului coincide cu obligaţia de confidenţialitate a medicului. Emma Stein este învinuită de uciderea lui Anton Palandt şi a soţului ei, Philipp. Totodată, ea pare să sufere de paranoia severă, poate chiar de mitomanie.*

— *Şi cu ajutorul meu...*

— *Putem să doborâm două muşte în acelaşi timp. Aflăm ce s-a întâmplat într-adevăr şi găsim, eventual, nu doar o posibilitate de apărare, ci şi una de tratament. Dar ambele ar funcţiona numai cu ajutorul dumneavoastră. E o „condiţie indispensabilă”.*

Există un termen juridic, nu-i aşa?

— *„Conditio sine qua non”,* confirmase Konrad.

— *Convorbirea dintre clientă şi apărătorul ei ar deveni totodată o analiză psihoterapeutică. Ea foloseşte în acelaşi timp la aflarea adevărului şi la vindecare. Şi nimic din toate astea nu va putea să ajungă la urechi străine şi s-o incrimineze pe Emma. Doar noi doi vom avea acces la înregistrări. Nu există cameramani. Ci doar camere fixe.*

Acesta a fost discursul care îl convinsese până la urmă pe Konrad, chiar dacă mai ceruse un răgaz de gândire în timpul weekendului. Însă, de fapt, îi era clar că-şi va da consimţământul în clipa în care, chiar înainte de încheierea convorbirii, îl întrebase pe doctorul Roth:

— *Vreţi, aşadar, să mutaţi tot biroul meu?*

— *Doar mobila,* răspunsese calm psihiatrul, ca şi cum ar fi fost vorba de un serviciu foarte normal pe care să şi-l asume asigurarea de sănătate. *Restul biroului îl vom imita noi.*

Astfel, cu promisiunea de a-şi revedea cel mai vechi şi mai apropiat prieten, care ar putea reuşi s-o scape de pedeapsa cu închisoarea, Emma fusese sedată în camera ei şi, la trezire, îşi închipuise că se afla în biroul de avocatură, după un aparent transport.

Dar chiar meritase tot efortul ăsta? se întreba Konrad.

Auzi nişte bătăi înfundate, ceea ce îl miră, fiindcă uşa de acces la sala de sport lângă care şedeau era de sticlă. Şi de partea cealaltă nu era nimeni.

— Ce a fost asta? întrebă Konrad când zgomotele se repetară, numai că de data asta semănau mai curând cu nişte lovituri de picior. Se întoarse spre monitor.

Emma.

Nu mai era nici pe patul de spital, nici pe canapea, ci stătea în mijlocul încăperii şi bătea cu piciorul drept în podea. O asistentă cam neajutorată încercă să o prindă de braţ, dar Emma o îndepărtă fără nicio dificultate.

— Sunet, porunci Konrad cu glasul de comandă mult exersat în sala de judecată, şi medicul şef luă telecomanda de pe masa monitorului.

Glasul Emmei deveni mai sonor.

— Alo, Konrad? strigă ea de mai multe ori, învârtindu-se pe loc. Fireşte că înţelesese că fusese filmată şi ascultată, dar încă

n-avea idee unde se aflau microfoanele şi camerele video.

— Konrad, mă auzi?

— Da, răspunse el, deşi Roth îi explicase dimineaţă că izolaţia fonică din spatele decorului funcţiona atât de bine încât puteai să trânteşti o farfurie pe pardoseală fără ca dincolo, în încăpere, să se audă ceva.

— Konrad? făcu Emma şi lacrimi mari îi şiroiau pe obraz.

Glasul ei se auzea sfâşietor în difuzoarele mici.

— Te rog, întoarce-te, Konrad. Trebuie să-ţi mărturisesc ceva!

Capitolul 49

Priveliştea era frumoasă, văzută din rezerva Emmei. Nu la fel de mondenă ca din biroul lui, dar măcar nu arăta ca scoasă din conservă, îşi spuse Konrad.

Dacă Emma ar sta lângă el, la fereastră, ar putea să vadă o mică familie de iepuri ţopăind peste spaţiul verde al parcării şi sărind din conul de lumină al lămpii pântecoase de exterior în întuneric, pentru ca la scurt timp după aceea să lase iarăşi urme vizibile în pulberea albă.

Ar putea să vadă şi vechiul lui Saab cu care o dusese uneori la facultate, pe vremuri, dar pentru asta Emma ar fi trebuit să se scoale şi în clipa aceea era prea slăbită pentru aşa ceva. Maşina, acoperită cu un strat gros de zăpadă, era în mica parcare rezervată de fapt pentru medicii şefi. Roth îi oferise locul lui.

— Ai cercetat tot? se auzi glasul Emmei din pat.

Era mai lat şi mai confortabil decât cel cu care fusese adusă în camera-decor, cu câteva ore înainte.

— Da, confirmă Konrad.

La rugămintea ei, controlase toată încăperea de camere ascunse şi microfoane şi făcuse asta foarte temeinic, chiar dacă Roth îl asigurase că aici, sus, în secţie, nu era cablat nimeni şi nimic. Că n-ar fi îndrăznit o asemenea încălcare a intimităţii pacientei lui.

— Îmi pare rău, zise Konrad scrâşnit, şi era adevărat.

Mai târziu sigur avea să arate bine în manuale, când se va scrie despre doctorul Roth cum a tratat o presupusă mincinoasă printr-o minciună. Dar asta nu schimba cu nimic faptul că el, Konrad, abuzase de buna-credinţă a celei mai bune prietene şi a protejatei lui.

— Nu, *mie* îmi pare rău, îl contrazise Emma cu glas stins.

Părea absentă, pielea din jurul ochilor îi uscată şi ridată, ca şi cum n-ar fi băut nimic multă vreme.

— Poate că e mai bine să continuăm discuţia mâine. Pari sleită, draga mea.

— Nu.

Lovi uşor cu mâna cuvertura.

— Vino, te rog. Cât mai aproape.

Se desprinse de pervazul ferestrei şi din doi paşi fu lângă ea. Îşi dorea mult să fie aproape de ea. Acum, când nu mai era nevoit să mimeze păstrarea distanţei profesionale, Emma nu mai era o clientă, ci mica şi draga lui protejată.

Ea vorbea în şoaptă, iar el împinse puţin noptiera ca să se poată aşeza pe saltea.

— Voiam să-ţi vorbesc aici, sus. În celula mea.

— În rezerva ta de spital, vrei să spui.

Ea zâmbi ca şi cum ar fi auzit o glumă.

Roth acceptase imediat ca Emma să fie dusă înapoi în rezerva ei. Decorul biroului de avocatură îşi făcuse datoria. Demascând televizoarele UHD ca ferestre false, Emma descoperise că un om poate să-şi piară capacitatea de a deosebi ficţiunea de realitate. Konrad nu putea să estimeze utilitatea acestei conştientizări din punct de vedere psihiatric, însă împărtăşea părerea şefului clinicii că era mai bine pentru Emma în patul ei de spital decât jos, în sala de sport.

— N-am vrut să-ţi spun acolo jos. Nu în faţa atâtor camere de filmat. Şi microfoane.

Konrad încuviinţă din cap.

O luă de mână. Era uscată şi uşoară ca o coală de hârtie.

— Nu trebuie să ne audă nimeni, spuse ea, vorbind ca şi cum ar fi avut un cartof fierbinte în gură.

Limba îi era grea. Roth îi mai dăduse un calmant care părea să-şi facă treptat efectul, după aceea plecase, zicând că avea să aştepte pe hol.

— Odihneşte-te, începu Konrad şi îi strânse mâna cu tandreţe.

— Ceea ce am de spus e doar pentru tine, îi răspunse ea.

Konrad simţi o împunsătură în inimă, ca întotdeauna când îşi dădea seama că unui om apropiat lui îi mergea rău şi nu ştia cum ar putea să-l ajute. Pe câmpul de luptă al paragrafelor de legi avea mereu la el armele potrivite. Când era vorba de probleme private, era adesea derutat. Mai ales când era vorba de Emma.

— Ce ai pe suflet? o întrebă.

— Ştii, încet-încet chiar nu mai sunt sigură că am fost în hotelul acela.

El îi surâse cu blândeţe.

— E bine Emma. Şi e bine că o spui. Şi, crede-mă, nimeni nu-ţi

face vreun reproş. Vom face tot ce ne stă în puteri să te vindecăm.

— Nu există vindecare în psihoterapie, îl contrazise ea.

— Însă ajutor, da.

— Nu-l vreau.

— Nu? Atunci ce vrei?

— Să mor!

Capitolul 50

Konrad reacţiona puternic.

Mâna i se crispa dureros pe a Emmei şi, după tremurul buzei, ea îşi dădu seama că lupta să-şi păstreze cumpătul.

— Glumeşti.

— Nu, vorbesc serios.

— Dar de ce?

— Din multe motive. Prin paranoia mea, i-am ucis pe Palandt şi pe Philipp. Şi am împiedicat salvarea Sylviei.

— Toate fără intenţie, o contrazise Konrad energic. Fără nicio vină.

Emma scutură din cap, avea ochii roşii, dar limpezi. Nu mai plângea.

— Philipp... zise ea. Fără Philipp, viaţa mea n-are rost. L-am iubit. Indiferent cât de nemernic era. Fără el nu valorez nimic.

— Fără escrocul ăsta eşti cu atât mai valoroasă, zise Konrad cu un glas surprinzător de sonor. Dacă e cineva vinovat de toată nenorocirea ta, atunci acela este soţul tău adulter şi înfumurat. E suficient de rău că te-a înşelat şi te-a neglijat pe când trăia, acum te împinge în abisul deznădejdii şi după moarte.

Konrad slăbi strânsoarea şi intensitatea glasului, ceea ce îl costa un efort evident.

— N-ai nicio vină, Emma. A fost legitimă apărare.

Ea oftă.

— Chiar de-ar fi să-i convingi de asta pe judecători, eu tot nu vreau să mai trăiesc. Nu aşa. Trebuie să înţelegi, Konrad. Sunt psihiatru. Cunosc cele mai întunecate prăpăstii ale sufletului. N-aş suporta să privesc în ele. Şi acum mă aflu eu însămi în cel mai adânc punct.

— Emma...

— Ssst... ascultă-mă, te rog, Konrad. Nu ştiu ce să mai cred. Eram atât de sigură că fusesem violată. Şi acum? Asta nu-i viaţă, când nu mai eşti în stare să deosebeşti între închipuire şi realitate. Aşa o viaţă nu-i pentru mine. Trebuie să-i pun capăt. Dar nu reuşesc fără ajutorul tău. Precis ştii tu pe cineva care poate să-mi facă rost de substanţa pe care am să ţi-o scriu.

— Chiar eşti...

— Nebună. Foarte exact.

— Nu. Nu asta am vrut să spun.

Konrad scutură din cap. Niciodată nu-l mai văzuse atât de trist şi de neajutorat.

— Ba, e adevărat. E nebunia mea.

— Doar o fantezie vie, draga mea. Şi stres. Mult stres.

— Aşa ceva mai au şi altele şi tot nu halucinează despre violuri în camere de hotel imaginare.

— Lor le lipseşte imaginaţia ta, Emma. Uite. În seara aceea avuseseşi o conferinţă dificilă, colegii ţi-au fost ostili făţiş, a trebuit să te aperi. E cât se poate de firesc să-ţi fi pierdut controlul într-o stare psihică de excepţie. Presupun că ai văzut la televizor o relatare despre Frizer şi, luată de fantezia ta debordantă, ai ajuns să-ţi închipui că eşti una dintre victimele lui. Va dura mult timp, dar împreună cu doctorul Roth îi vom da de capăt.

— Nu vreau.

Konrad o strânse din nou de mână ca şi cum ar fi fost o pompă cu care putea să-i insufle o nouă poftă de viaţă.

— Emma, gândeşte-te. Ai mai fost ajutată o dată. Atunci, în copilărie, când fantezia ta iar făcea tumbe.

Arthur.

Cuprinsă de o neaşteptată melancolie, Emmei îi veni în minte prietenul imaginar din copilărie, de care se temuse atât de mult la început. Multe erau tulburi în amintirea ei. Doar casca de motociclist şi seringa din mâna lui Arthur o mai urmăriseră ani buni, după terapie, care – după toate aparenţele – tot nu fusese chiar o reuşită.

Emmei i se închiseră ochii şi acum nu mai lupta cu oboseala care trăgea după ea alte frânturi de amintiri prevestitoare de vise.

Cuvintele tatălui: *Cară-te imediat. Sau îţi fac eu rău.*

Glasul din dulap: *Asta* a spus?

Ţipetele mamei ei când a pierdut copilul, în luna a patra.

Pilula de după.

Glasul cu care urlase la Sylvia: *Am fost tunsă şi violată. Era un bărbat la mine în cameră...*

— *Da, la fel ca Arthur din dulapul tău*...

Emma deschise ochii. Lupta să iasă iar la suprafaţă din ceata

sedativului.

— Ce-i cu tine? întrebă Konrad, care continua să o ţină de mână.

— De unde îi ştia ea numele?

Limba îi cântărea câteva kilograme. Abia putea s-o mai mişte.

— Poftim?

— Arthur. De unde îi ştia Sylvia numele?

— Vorbeşti acum de fantomă?

Privi faţa derutată a lui Konrad.

— Vezi, nici măcar ţie nu ţi-am spus numele. Azi l-ai auzit pentru prima oară, când ţi-am povestit despre cearta mea cu Sylvia. Când a venit ea acasă la mine şi mi-a reproşat că nu voiam să aibă copii şi atunci a zis ceva că aş fi minţit şi înainte, în copilărie. Când mi l-am născocit pe *Arthur.* Dar eu am cunoscut-o pe Sylvia abia după ce făcusem terapia. Nu i-am povestit niciodată despre el.

Konrad ridică din umeri.

— Avea o aventură cu Philipp, mormăi el. Probabil că de la el ştia.

Ea clipi repede.

— Ascultă aici. Nici Philipp nu ştia. Am păstrat numele lui Arthur doar pentru mine. După şedinţele de terapie din tinereţe, n-am vrut să-l mai rostesc cu glas tare, era o superstiţie. Credeam că dacă nu-l spun, Arthur nu se va mai întoarce niciodată, înţelegi?

Atunci l-am spus numai părinţilor şi psihiatrului meu. Deci, de unde ştia Sylvia numele?

Emma tremura. Pentru o fracţiune de secundă ştiu răspunsul. Şi răspunsul acela era un indicator care ducea spre un adevăr atât de teribil, de îngrozitor, încât ar fi preferat să fugă urlând din rezervă.

Însă apoi răspunsul dispăru odată cu puterea ei de a mai lupta să nu-şi piardă cunoştinţa.

Şi tot ce o însoţi pe Emma în prăbuşirea într-un somn adânc era un sentiment de frică, mult mai rău decât cel din ziua aceea în care primise pachetul.

Capitolul 51

Doctorul Roth se bucura. Experimentul pe care îl finanţase în mare parte din propriul buzunar era un succes deplin.

Aproape că regreta că nu putea să-l continue, însă era nevoie urgentă de sala de Reha blocată de el, iar la alte succese cu acelaşi decor nu se mai putea aştepta.

— Atunci, asta a fost? întrebă Konrad, urmărind cu mare atenţie doi transportatori de mobilă scoţând canapeaua lui din încăpere.

După convorbirea cu Emma, avocatul dorise să iasă, să respire în voie şi o vreme fusese la plimbare în parc. Acum părea să-şi fi revenit.

— S-a încheiat şarada?

Avocatul era nevoit să vorbească puţin mai tare fiindcă în faţa şi în spatele lor zbârnâiau şurubelniţe electrice, care scoteau şuruburile din pereţi. Aerul era încărcat de mirosul aşchiilor de lemn proaspete. Un miros pe care Roth îl iubea din copilărie. Frecventase o şcoală cu profil artistic. Activităţile de tâmplărie făceau parte din programul obligatoriu, poate că aşa se explica înclinaţia lui pentru metode creative.

— Da, cred că asta a fost tot, răspunse Roth, numai dacă doamna Stein nu v-a mai încredinţat ceva ce ar putea fi important pentru munca mea.

— Secretul avocatului, spuse Konrad, întorcându-i zâmbetul, dar apoi dădu din mână. Nu, serios. Era cu totul răvăşită. A pomenit de gânduri suicidare, în privinţa asta trebuie s-o ţineţi neapărat sub observaţie.

— Nicio grijă, suntem pregătiţi.

Roth se scărpină în cap, unde se vedea un început de chelie.

— Din păcate, reacţia asta era de aşteptat.

— De ce?

— Am zdruncinat în profunzime lumea doamnei Stein.

Roth arătă spre etajera cu cărţi unde erau operele complete ale lui Schopenhauer. Una dintre camerele video rămăsese înfiptă în cotorul volumului *Lumea ca voinţă şi reprezentare.*

— Şi, în momentul ăsta, ea nu vede nicio posibilitate de a o

pune din nou în ordine.

— Hei, hei! Vă rog, cu grijă!

Konrad se scuză pentru o clipă şi se duse la unul dintre transportatori, care încerca să tragă covorul rotund de sub masa de la canapea.

— Ăsta trebuie dus la curăţătorie, nu la gunoi.

— E un Enso? întrebă Roth, care îl urmase.

Konrad se uită la el admirativ.

— Vă pricepeţi la simbolistica Zen?

— Puţin, zâmbi Roth şi arătă spre marginea neagră a covorului alb. În pictura Zen, un Enso, deci cercul, este desenat dintr-o singură trăsătură de penson, una continuă. Doar cine este liniştit şi echilibrat lăuntric poate să picteze un Enso perfect, aşa consideră artiştii Zen. Ei spun că în realizarea unui asemenea cerc se poate recunoaşte cu uşurinţă starea psihică a celui care pictează.

— Jos pălăria, râse Konrad.

Între timp, muncitorul dispăruse cu măsuţa sub braţ. Şi ceilalţi hamali scoteau afară nişte obiecte, astfel că Roth şi Konrad rămaseră singuri pentru moment.

— Nu ştiam că în dumneavoastră s-ar ascunde un potenţial filosof.

Roth încuviinţă din cap, părând absent. Degetele lui mai apucară o dată firele covorului Enso, apoi se ridică. Îşi plimbă privirea pentru o ultimă oară prin încăperea-decor, înainte să-l întrebe pe Konrad, ca din întâmplare:

— Nu puteaţi să vă desprindeţi de ea, nu-i aşa?

— Poftim?

— Simţeaţi nevoia s-o aveţi în apropiere. Lângă dumneavoastră.

— Despre ce vorbiţi? întrebă Konrad uşor indispus.

În loc de răspuns, Roth privi scamele din mână, care se desprinseseră din covor. Aveau nişte vinişoare cafenii şi păreau neobişnuit de subţiri. Aproape ca nişte fire de păr.

— În laboratorul lui Philipp s-au găsit trofeele de la toate victimele. Doar de la Emma nu, spuse psihiatrul şi-l privi pe Konrad în ochi.

Avocatul păli şi într-o clipă păru cu ani mai bătrân. Fundamentul siguranţei de sine, pe care stătuse tot timpul atât de ferm, se preschimbase brusc într-o trapă.

— Ce naiba vreţi să spuneţi?

Roth îi răspunse cu altă întrebare:

— Nu vă miră toată cheltuiala asta, profesore Luft? Psihiatrul desfăcu braţele, purtându-se ca şi cum ar fi văzut totul pentru prima oară.

— Un birou-decor complet instalat, televizoare UHD, camere video ascunse şi microfoane. Şi toate astea numai ca să eliberăm de halucinaţii o pacientă paranoidă?

— Ce joc se face aici? întrebă Konrad fără intonaţie. Privirea îi rătăcea neajutorată peste decoruri, în căutarea unei căi de scăpare.

Şi înainte s-o fi putut găsi, Roth repezi asupra lui ghilotina adevărului:

— Nu pe Emma am pus-o sub observaţie, ci pe dumneavoastră!

Capitolul 52

Emma plutea pe fundul unui lac negru ca petrolul, simţind că-i era greaţă. Dar valurile care îi tulburau simţul echilibrului, erau purtate de o melodie ciudată. De un glas, pe jumătate şoptit, pe jumătate surâzător. Glasul unui nebun.

Glasul lui Konrad.

Te iubesc, Emma.

Cuprinsă de un uriaş val de greaţă, Emma deschise ochii şi vărsă direct lângă pat.

Încă era confuză, vedea lumea ca printr-o sticlă mată, dar ştia cine era (o femeie violată), unde era (în Clinica Park) şi ce îi încredinţase Konrad.

— Nu te teme, am eu grijă de tine, îi spusese ţinând-o de mână, când şi-o închipuise într-o stare de inconştienţă completă, în vreme ce ea era doar la suprafaţa somnului.

— Te protejez, aşa cum am făcut-o întotdeauna.

Ea tot plutea, îndepărtându-se. Şi glasul lui o tot adusese înapoi.

Acum, când vărsase medicamentele, înainte să i se fi răspândit pe de-a-ntregul în trup, Konrad dispăruse de mult timp din rezerva ei.

Dar glasul lui îi stăruia în minte. Acea îngânare monotonă, înfiorătoare, şoptită a amintirii.

— Sunt îngerul tău păzitor, Emma. În ultimele luni, am avut grijă de tine, aşa cum fac deja de-o veşnicie. Înţelegi? Pe târfe le-am omorât pentru tine. Ţi-am restabilit onoarea.

Abia acum, delirul din cuvintele lui căpăta pe deplin înţeles pentru Emma. Nu mai era decât infinit de ostenită. Însă forţa medicamentelor psihotrope nu mai reuşea s-o tragă foarte adânc în zona mlăştinoasă a conştienţei ei.

— Te-am dorit din prima secundă în care te-am văzut. Erai mult prea mică, aveai trei ani când ai venit prima oară la mine în birou, cu tatăl tău. Era amenajat aproape la fel ca acum. Chiar şi covorul era deja acolo. Mereu ţi-a plăcut să te joci pe „O”, dar sigur nu-ţi mai aduci aminte, erai încă atât de mică.

De aceea m-am simţit acolo ca acasă, de la început.

Emma încercase să deschidă ochii încă din clipa aceea, dar nu reuşise.

— Am observat imediat că tatăl tău nu se poartă bine. Mereu îi căutai apropierea şi el era mereu grosolan şi rece. Eu, în schimb, n-aveam voie să-mi arăt sentimentele. Trebuia să mă ascund ca să te văd.

În dulapul meu!

— Te-am urmărit, am avut grijă de tine, te-am păzit şi apărat. Am fost tatăl pe care nu l-ai avut niciodată.

Konrad nu e doar Frizerul.

El fost şi Arthur!

De aceea îi ştia Sylvia numele. Nu de la Philipp l-a aflat, ci de la bărbatul care şi-l însuşise, îşi aminti Emma propriile gânduri, mult încetinite, care fuseseră întrerupte mereu de şoaptele lui Konrad.

Se contactaseră, *bineînţeles.* Konrad sigur o vizitase pe Sylvie, când Emmei îi mergea atât de rău. Ca să vorbească cu ea despre cum ar putea fi ajutată. Ca de la cel mai bun prieten, la cea mai bună prietenă.

— Toată viaţa ta am avut grijă de tine, draga mea. Ca şi atunci când te necăjea fostul tău prieten, Benedict, îţi mai aduci aminte? Atât de des mi-am ţinut mâna protectoare deasupra ta – n-ai aflat nimic din toate astea. Mai târziu, când erai deja suficient de mare, m-am arătat. Dar îmi era teamă că ai putea să-ţi dai seama de adevăratele mele sentimente şi că ai rupe legătura cu un bărbat mult mai în vârstă decât tine.

Dar eşti homosexual, nu?

— Am susţinut doar că aş fi homosexual. Ţi-am servit o minciună care îmi asigura apropierea de tine, dar care, din păcate, ne şi despărţea. Ah, cât am mai tânjit după tine! Toţi anii ăştia!

Până în noaptea de la hotel!

— Voiam să părăseşti Le Zen şi să te duci acasă, iubito. Înapoi la soţul tău, care tocmai era în pat cu o târfă. Ca să-l prinzi în flagrant. Dar ai rămas. Chiar dacă te-am speriat cu scrisul de pe oglindă, n-ai vrut să pleci. Aşa că ţi-am tăiat părul pentru ca Philipp să nu te mai dorească. Ca să nu se mai culce cu tine, cum face întotdeauna când vii acasă.

Aici Emma îşi amintea că-l auzise dregându-şi glasul, cum

făcuse în noaptea de la hotel.

— Nu te-am violat, numai că, atunci când te-am văzut întinsă în faţa mea, atât de paşnică…

Emmei îi veni din nou să verse. Dădu pătura deoparte şi, încercând să se ridice, căzu lângă pat.

— Nu! urlă ea la glasul adevărului care prinsese rădăcini în mintea ei.

— Ştiu, a fost o greşeală, îl auzi pe Konrad spunând. Dar nici eu nu mai puteam să aştept, Emma. După toţi anii ăştia de abstinenţă, era cât se poate de firesc, doar ştii. Şi a fost frumos. Minunat. S-a petrecut foarte lin. Un act de iubire.

Emma simţi un junghi sfâşietor în vintre. Căzu în genunchi şi mai vărsă o dată.

Când din stomac n-a vrut să mai iasă nimic, a dispărut şi glasul din cap ca şi cum, odată cu ultimul strop de fiere din trupul ei, l-ar fi scuipat şi pe Konrad.

Se ridică horcăind, ţinându-se de pervazul ferestrei şi se uită afară.

Aproape că se aştepta să-l vadă pe Konrad în parc făcându-i zâmbitor semn cu mâna, dar nu era decât un peisaj de iarnă, nins. Urme de iepuri prin zăpadă. O lampă care împrăştia o lumină blândă.

Şi maşina.

Vechiul Saab, acoperit de zăpadă, stătea în parcarea clinicii, acolo unde doar medicii şefi aveau voie să-şi pună maşinile.

Emma se uită la uşă, îşi şterse o urmă de salivă de pe buza de sus cu mâneca de la cămaşa de noapte şi luă o hotărâre.

Capitolul 53

Avocatul, cândva atât de energic, se împiedica nesigur pe picioare, prin imitaţia biroului său de avocatură.

Încă nu-i spusese nimic doctorului Roth. Şi nu reuşea să-l privească în ochi pe psihiatru.

Se opri tremurând, cu faţa spre peretele cu fereastră din care televizorul fusese deja demontat şi unde doar o adâncitură făcută din plăci de rumeguş presat mai amintea de instalaţie.

Konrad se întoarse, dădu se sprijine de marginea biroului, alunecă şi reuşi cu greu să se lase pe-un scaun.

— Aţi ţesut părul Emmei în covorul Enso, spuse Roth.

Fără reproş. Fără nici cea mai vagă umbră de poftă de senzaţional în glas. Ca psihiatru, întâlnise la oameni anomalii comportamentale cu mult mai înspăimântătoare.

— E... e... îi reveni glasul, bâlbâit, lui Konrad. Există o explicaţie pentru asta.

— Sunt sigur că da, răspunse Roth. Totul se va lămuri. Chiar şi problema cu numărul camerei. A fost 1903 sau 1905?

— Poftim?

— La care dintre cele două camere de trecere din Le Zen aţi schimbat plăcuţa de pe uşă cu numărul 1904?

Roth observă picături de sudoare pe fruntea lui Konrad. Se făcuse alb ca varul. Pielea lui avea o lucire de ceară.

— Ştiu, nimănui nu-i place când altcineva îi descoperă trucurile, zise Roth. Chiar dacă a fost o idee foarte bună să rezervaţi ambele camere pentru o familie cu patru persoane, printr-un portal pentru hoteluri, din străinătate. Fiindcă în Le Zen, ca şi în majoritatea hotelurilor berlineze, e nevoie doar de cartea de credit la *check-in*; vă mai trebuia cineva care să preia cheia pentru dumneavoastră.

Roth îşi încreţi fruntea.

— Aici e punctul în care nu ne-am lămurit încă în ce fel aţi procedat. Credem că mama aceea cu trei copii chiar există; poate o fostă clientă care a venit în Germania la invitaţia dumneavoastră. Care oricum a plecat ceva mai devreme, conform planului, şi aşa aţi avut cale liberă pentru pregătirile

dumneavoastră în ziua în care a venit Emma. Puteaţi să montaţi în linişte portretul lui Ai Weiwei, şi anume chiar peste uşa de legătură, cea fără cadru, astfel încât Emma n-a observat trecerea spre cealaltă cameră. Acolo aţi aşteptat până când s-a dus la culcare. N-a fost nevoie nici măcar să vă ascundeţi în dulap, ca pe vremuri. Roth schiţă un zâmbet şters. Apropo, îmi place numele Arthur. Şi eu sunt un fan al lui Arthur Schopenhauer.

Konrad tresări când uşa falsă de birou se deschise cu un scârţâit sonor. Un poliţist brunet, cu trăsături greceşti intră cu multă siguranţă de sine.

— Profesore Konrad Luft, sunteţi arestat, spuse el.

Jorgo Kapsalos se opri la doi metri de birou, cu mâna pe patul pistolului de serviciu, purtat la şold. Nu cred că e nevoie să vă informez asupra dreptului dumneavoastră de a nu face declaraţii.

Konrad ridică ochii şi îl privi ca pe un extraterestru pe Jorgo, poliţistul acela înalt, cu umeri laţi.

— Cum? croncăni el.

Lui Roth, care rămăsese lângă canapea, i se păru că vede un zâmbet pe buzele lui Jorgo, dar poate că era doar o impresie, din cauza luminii mate a lămpii de birou.

Fostul partener al soţului Emmei n-avea nimic dintr-un sadic. Moartea lui Philipp Stein îl afectase foarte mult pe Jorgo, fiindcă se învinovăţea că nu-şi dăduse seama de mai multă vreme ce se întâmpla. Însă Roth nu credea că Jorgo era acum mânat de răzbunare. Oricum, era explicabil să simtă satisfacţia că putea să-l aresteze pe Frizer.

— Cum aţi ajuns dumneavoastră la mine?

Jorgo scutură din cap şi mâna i se îndreptă spre cătuşele de la centură.

— Avem destul timp să discutăm toate astea la secţie, când vă înregistrăm declaraţia.

Konrad încuviinţă din cap. Se dădea bătut.

— Incredibil, zise el şi privirea i se plimba uluită prin biroul-decor, în care crezuse că o ajuta pe Emma, când, de fapt, el fusese în centrul atenţiei tot timpul. M-au dus de nas, murmură avocatul.

Se uită spre ieşire. Niciunul dintre cărătorii de mobilă nu se întorsese la decoruri. Respectau indicaţiile primite de la Jorgo.

— Nu Emma trebuia să se simtă în siguranţă, ci eu însumi, aici, în mediul familiar mie.

Chiar şi în momentul celei mai mari înfrângeri, judecata lui Konrad funcţiona fără cusur.

— Iar pentru percheziţionarea biroului meu n-aţi fi primit niciodată un ordin de percheziţie. Aţi ticluit totul perfect. Respect.

Konrad se sprijini sleit de birou şi aici Roth ar fi trebuit să-şi dea seama. Mai ales când îl auzi expirând sonor şi braţele îi dispărură sub masă.

Konrad era afectat. Sensibil. Poate chiar atât de tare încât n-avea să-şi mai revină niciodată după lovitură. Dar schimbarea se petrecuse prea repede, mai ales când era vorba despre un om care toată viaţa se antrenase să-şi controleze corpul şi simţurile.

Am făcut o greşeală, îşi zise Roth şi auzi un ecou al gândurilor lui prin alt glas, uşor întârziat, chiar din gura lui Konrad, care spunea:

— Dar aţi făcut o greşeală.

O clipă mai târziu, pistolul pe care avocatul îl scosese din compartimentul secret al biroului său era în poziţie de tragere. Konrad îl ţintea pe doctorul Roth exact între ochi.

Capitolul 54

— Biroul meu. Compartimentul meu secret. Asigurarea mea de viaţă, zise Konrad. De fapt, prevăzut pentru clienţii furioşi ale căror procese le-am pierdut. Privite astfel, lucrurile chiar sunt în ordine.

Avocatul râse trist şi strânse şi mai tare pistolul.

— Trag, ameninţă el, şi Roth ştia că vorbea serios. Voi apăsa pe trăgaci şi atunci nu veţi mai avea nevoie de transportatori de mobilă, ci de oameni care să cureţe locul faptei, specializaţi în îndepărtarea petelor de creier.

— OK, OK.

Roth se apropie, cu mâinile ridicate. Asta era specialitatea lui. Oameni răniţi psihic, în situaţii emoţionale de excepţie.

— Ce vreţi? întrebă el.

— Răspunsuri, spuse Konrad uimitor de calm, îndreptându-şi acum arma spre pieptul lui Jorgos.

Doar o venă care îi zvâcnea pe gât trăda starea de agitaţie în care se afla.

— Cum de m-aţi bănuit?

Printr-un scurt schimb de priviri cu Roth, Jorgo se asigură că putea să răspundă serios la întrebare şi spuse:

— Nu aveam ADN, n-aveam niciun fel de dovezi la îndemână. În cazul Frizerului bâjbâiam în întuneric. Conform profilului făcut chiar de Philipp, ştiam că trebuie să fie „un domn mai în vârstă, cu gusturi mai conservatoare, cu educaţie superioară şi cu un accentuat simţ al ordinii”.

Konrad încuviinţă şi, făcând un semn cu mâna liberă, îi ceru lui Jorgo să continue.

— O cunosc pe Emma de ani buni. Nu puteam să-mi închipui că e o profitoare cu mintea tulburată, care voia doar să trezească atenţia soţului. Şi cu atât mai puţin că a devenit violentă fără vreun motiv.

— Sigur că nu, confirmă Konrad. Mai curând Philipp.

Jorgo încuviinţă.

— Dar nici partenerul meu nu era un om pe care să-l cred în stare de violenţă fizică faţă de femei.

— Psihică, în schimb, se auzi verdictul lui Konrad, iar Jorgo şovăi puţin, apoi se asigură iarăşi că era îngăduit să continue.

Fie descifra corect privirile lui Roth, fie era instruit, ca poliţist, că era mai bine să le spui adevărul celor pe cale să comită o faptă violentă.

— Philipp se purta suspect şi tot mai des îşi exprima faţă de mine îndoielile în privinţa stării mentale a soţiei lui. Şi, când am cercetat împreună Le Zen, mi s-a părut că mai curând căuta să dovedească paranoia ei decât contrariul. Şi n-a vrut nicidecum ca Emma să afle de existenţa uşii de legătură, deşi aşa ceva ar fi însemnat balsam pentru sufletul ei chinuit. I-a ascuns şi că am găsit urme de lipici pe perete, probabil de la fotografia cu care aţi camuflat uşa.

Jorgo ridică din umeri.

— De aici încolo a fost pur şi simplu logic să radiografiem zona privată a Emmei. Şi, ce să vezi, profilul se potrivea ca şi cum Philipp v-ar fi avut în faţa ochilor când l-a făcut.

Konrad se prinse cu mâna de gât. Îl fixa din nou pe Roth, atât cu privirea cât şi cu ţeava armei.

— Şi dumneavoastră? Aţi fost eminenţa cenuşie din spatele acestor lucruri, nu-i aşa?

— Ei bine, aş spune mai curând că m-a ajutat întâmplarea. Am participat şi eu la acel congres la care doamna Stein a vorbit despre experimentele Rosenhan. Cu siguranţă că nu v-aţi dat seama, dar drumurile ni s-au încrucişat la garderobă. Mai târziu, când poliţia m-a implicat, mi-am adus aminte de întâlnirea noastră. Presupun că nu eraţi acolo din interese medicale, ci pentru a schimba cardul de cameră din mapa Emmei?

Konrad încuviinţă din cap şi apoi spuse:

— Nu asta a fost întrebarea. Voiam să ştiu dacă strategia cu capcana asta intră în contul dumneavoastră.

Roth şovăi. Pe de-o parte, Konrad sigur ar fi observat dacă îl minţea. Pe de altă parte, medicul şef nu putea fi sincer fără să-l jignească pe avocat.

După ce poliţia îi solicitase oficial sprijinul, în calitate de expert renumit, în ultimele săptămâni se ocupase amănunţit de profilul psihologic al avocatului. Studiase toate filmările de seminar şi înregistrările de la apariţiile publice ale lui Konrad pe care le găsise în reţea. Analizase înfăţişarea lui aproape pedantă, apariţiile lui mereu bine controlate, care vizau

succesul maxim, şi bănuise curând că cea mai mare slăbiciune a lui Konrad era totodată şi cea mai bună şansă pentru investigatorii de la poliţie: vanitatea lui narcisistă.

— Ca să vă dovedim vinovăţia, a fost nevoie să vă aducem într-o situaţie în care să vă simţiţi puternic, zise el. Trebuia să credeţi că aveţi toate firele în mână şi că deţineţi rolul principal într-o înscenare, la fel cum faceţi de altfel şi în faţa tribunalului. Nu eram chiar foarte sigur că veţi fi de acord cu ideea mea de realizare a unei copii a biroului. Având în vedere că şi dumneavoastră v-aţi străduit atât de mult cu camera de hotel, pentru ca doamna Stein să nu fie luată în serios de poliţie.

— Înseamnă că în toate astea n-a fost niciodată vorba de Emma?

Konrad clipi. Avea ochii umezi, dar nu ca şi cum s-ar fi compătimit pe sine. Chiar şi în acel moment extrem, părea să fie îngrijorat mai mult de binele Emmei.

— O, ba da, bineînţeles că a fost vorba şi despre doamna Stein, îl lămuri Roth. Reconstituind biroul dumneavoastră, puteam prinde dintr-o sigură lovitură cele două muşte proverbiale. Emma refuza orice fel de comunicare după îngrozitoarele evenimente. Înscenarea a determinat-o să se deschidă, în sfârşit. Şi să vă demaşte ca ucigaş.

Privirea lui Konrad se înăspri. Pentru o clipă avu din nou înfăţişarea unui avocat care supune martorul părţii adverse la un interogatoriu încrucişat.

— De unde ştiaţi? De unde aţi ştiut că eu voi lua covorul?

Roth clătină uşor din cap.

— N-am ştiut. Sincer să fiu, până în clipa în care aţi vrut s-o împiedicaţi pe Emma să cureţe pata, nu mi-a trecut deloc prin minte că s-ar putea să fie vorba de o dovadă. Apoi am văzut într-un prim-plan cum vi se măreau pupilele. O secundă mai târziu, săriserăţi deja de la locul dumneavoastră, aproape instinctiv. Nu voiaţi nicicum ca Emma să atingă covorul. Domnul Kapsalos şi cu mine ne-am întrebat: de ce? De aceea ne-am uitat mai îndeaproape şi am descoperit firele de păr pe care Emma, curăţând, probabil că le-ar fi rupt.

Konrad ciocăni admirativ în masă, aşa cum fac studenţii, când apreciază un profesor.

Jorgo îşi coborî încet mâna spre tocul pistolului, ceea ce nu-i scăpă lui Konrad.

— Nu-i o idee bună, spuse el laconic şi încheieturile degetelor i se albiră când strânse şi mai tare patul pistolului pe care acum îl ţinea îndreptat spre inima poliţistului.

În secunda aceea, în spatele lui Roth se auzi un scârţâit. Se întoarse, ca şi Jorgo, spre uşa „biroului” prin care nu ajungeai în holul cabinetului de avocatură, ci doar la cabinele de schimb. Se deschidea.

Atât de lent, de parcă persoana care o împingea din exterior era nevoită să se împotrivească unui vânt puternic. Sau ca şi cum n-ar fi avut putere.

— Emma, strigă Konrad tare, vrând parcă s-o avertizeze, dar deja era prea târziu.

Ea era deja în prag, cu păr scurt, fără ciorapi în papucii albi, purtând cămaşa de noapte de spital legată la spate.

— Ce... *cauţi tu aici?* voise el probabil să întrebe, dar cuvintele i se pierdură în agitaţia care a urmat împuşcăturii.

Konrad privea uluit la arma din mâna lui. După toate aparenţele, se mira de ce se întâmplase. Coborî braţul şi, în aceeaşi secundă, fu doborât de Jorgo. Poliţistul sărise peste masă cu pistolul tras.

Roth n-avea ochi pentru lupta inegală în care avocatul era pus la podea, fără împotrivire, şi mâinile îi erau răsucite la spate.

O vedea doar pe Emma.

Cum se îndrepta spre el clătinându-se.

Pe parchetul proaspăt pus curgea sânge. Un şuvoi care se vărsa ca o cascadă roşie, cleioasă. Peste fotoliul de piele, în locul în care ar fi trebuit să fie masa joasă şi unde acum nu mai era decât covorul Enso, pe care ea se prăbuşi, în cele din urmă.

Capitolul 55

Patru săptămâni mai târziu

— Numărul trei, zise femeia cu obraji scobiţi şi pieptănătură bărbătească, ce avea misiunea de a primi vizitatorii la bariera de securitate.

Era înaltă, corpolentă, avea dinţii şi degetele, care ar fi putut să cuprindă o minge de baschet, pătate de nicotină. Însă era prietenoasă – aproape o minune, când erai nevoit să munceşti zi de zi în aripa de înaltă securitate dintr-o închisoare pentru cei cu tulburări psihice.

— Aveţi cinci minute.

Funcţionara arătă spre locul cu numărul indicat pus deasupra geamului care despărţea lumea liberă de cei aflaţi în arest.

Konrad era deja acolo.

Alb ca varul, numai piele şi os. Barba îi fusese îndepărtată, dar asta îl făcea să pară şi mai bătrân. Văzându-l, nu puţini se gândeau la moarte şi la felul în care ea îşi punea amprenta pe unii oameni încă în timp ce trăiau.

Un miros vag de descompunere plutea în sala vorbitorului, dar fireşte că era doar o închipuire, o tulburare olfactivă, fiindcă pieptul lui Konrad se ridică şi cobora, iar aripile nasului îi tremurau aproape la fel de tare ca şi mâna pătată de vârstă în care ţinea receptorul. Oricum, nici pe departe cu aceeaşi forţă cu care ţinuse atunci pistolul. Nu era de mirare că îngrijitorii îi numeau uneori *zombie* pe cei care trăiau acolo.

Nişte morţi vii. Liniştiţi cu medicamente, închişi pentru totdeauna.

Şi aici, în sectorul pentru vizite, unde rudele stau faţă-n faţă cu cazuri deosebit de grele, separate printr-un perete de sticlă, un om normal era la fel de înspăimântat ca atunci când îşi închipuia că pe limbă îi umblă un păianjen uriaş.

Emma luă receptorul şi se aşeză.

— Îţi mulţumesc, spuse bărbatul care tăiase părul la patru femei, ucisese trei, iar ei îi oferise cea mai cumplită noapte din viaţă. Vizita ta înseamnă foarte mult pentru mine.

— E o excepţie, zise Emma fără intonaţie. Doar de data asta, niciodată de-acum înainte.

Konrad dădu din cap ca şi cum s-ar fi aşteptat la aşa ceva.

— Dă-mi voie să ghicesc. Doctorul Roth te-a trimis. E de părere că e nevoie să tragi o linie finală, că asta ţi-ar fi de ajutor în terapie.

Emma nu se putu abţine să nu-l admire pe cel care îi fusese omul cel mai apropiat. Într-un timp foarte scurt, clinica închisorii îi răpise sănătatea, înfăţişarea impunătoare şi farmecul tineresc, dar nu şi inteligenţa.

— Mă aşteaptă afară, spuse ea adevărul. Cu Samson, care iarăşi o însoţea pretutindeni. Şi cu Jorgo, de care se pare că n-avea să mai scape vreodată.

Emma mută receptorul la cealaltă ureche şi îşi frecă cotul stâng. Pansamentul îi fusese scos de puţină vreme, se mai vedeau clar marginile cicatricilor de la operaţie.

Reuşise să iasă atunci, fiindcă rezervele din zona de securitate de la Clinica Park erau încuiate doar pe timpul nopţii. Oricum, în starea ei, avusese nevoie de peste zece minute pentru cei câţiva metri până la sala de sport.

Din cauza împuşcăturii declanşate din greşeală de arma lui Konrad, când apăruse ea pe neaşteptate în biroul-decor, Emma avea să-şi amintească toată viaţa de el, de fiecare dată când îndoia braţul. Însă, oricum, n-ar fi putut să-l uite vreodată nici dacă nu i-ar fi zdrobit încheietura.

— Îmi pare atât de rău. Niciodată n-am vrut să te rănesc, zise el cu acelaşi glas pe care îl auzise ultima oară, când era pe jumătate adormită.

La Clinica Park. Amintirea pe care i-o deşteptă intonaţia lui fu atât de puternică, încât Emma simţi din nou în gură gustul de acid gastric şi de vomă; ca atunci când îi venise să verse în rezerva ei. Doctorul Roth zicea că medicamentul îi afectase stomacul, dar Emma ştia mai bine. Glasul lui Konrad fusese cel care o împiedicase să-şi piardă cunoştinţa cu totul. Şi conţinutul mărturisirii lui fusese motivul pentru care stomacul ei se răsturnase şi o trezise iarăşi, până la urmă.

— Din ce motiv? îl auzi ea pe Konrad şi îşi încreţi fruntea.

— Poftim?

— Care este motivul real care te aduce aici? Eşti un om îndărătnic, Emma, asta am admirat mereu la tine. Forţa ta, încă

de copil. N-ai fi consimţit să vii la mine la comandă, dacă n-ai avea ceva pe inimă.

Emma trase aer în piept şi simţi din nou respect pentru Konrad. Nu-şi pierduse darul de a citi în ea ca într-o carte deschisă.

— De fapt, e lipsit de importanţă după toate câte s-au întâmplat. Dar întrebarea asta... mă chinuie.

Konrad ridică din sprâncene.

— Ce întrebare?

— Philipp! Cum de l-ai lăsat în viaţă?

Îşi ciupea nervoasă degetul mare. Unghiile erau din nou date cu lac transparent şi erau îngrijit tăiate. Se dăduse cu parfum şi se epilase. Semne exterioare de însănătoşire psihică. Dar înăuntrul ei se simţea brusc ca şi cum ar fi început o răceală puternică. Avea senzaţia că i se contractau muşchii feţei şi o dureau urechile, poate pentru că nu voiau să audă răspunsul lui Konrad.

— Vreau să spun, ai ucis toate femeile acelea, dar nu şi pe cel pe care l-ai urât cel mai mult. El era adulter, nu? N-ar fi fost mai simplu să-l înlături din cale?

Konrad scutură din cap cu tristeţe.

— Iubito, chiar nu înţelegi? Voiam să te feresc de dureri, dar nu voiam să-ţi provoc eu unele. Trebuie să mă crezi, Emma, te-am iubit mereu. Dar n-am acţionat niciodată egoist, nici atunci când am avut grijă să rămâi singură la părinţi.

Brusc, capul lui Konrad purta o cască de motociclist şi în mână nu mai avea un receptor, ci o seringă cu ac lung, care scânteia argintiu în lumina lunii.

Bagă-te liniştită în pat, Emma, auzi ea glasul lui Arthur. *Mă întorc îndată.*

Emma clipi şi imaginea stârnită de amintiri dispăru.

— Ce era în seringă? întrebă ea de după geam.

— O substanţă care să provoace avortul, recunoscu el fără ocol. Am injectat-o în sticla cu apă pe care o avea mama ta lângă pat. Te rog să nu mă dispreţuieşti. Cum puteam să îngădui să mai aducă pe lume un copil care să sufere probabil aceleaşi lovituri sufleteşti pe care ţi le aplica tatăl tău? Un om care vrea să-i facă rău fiicei lui numai fiindcă îi este frică?

— Eşti bolnav, spuse Emma şi continuă: tu ai fost! Tu ai schimbat pastilele Sylviei.

— Ca să-l împiedic pe Philipp să te rănească şi mai mult, făcându-i ei un copil.

Degetele Emmei se crispară pe receptor.

— Tu i-ai povestit despre Arthur, ca să-mi subminezi şi mai mult credibilitatea. Iar mai târziu, i-ai spus că Philipp ar fi fost vinovatul ca să-şi facă ceva rău.

— Voiam doar ca Sylvia să-şi ia mâna de pe el. Chiar n-am avut de unde să ştiu c-o să se sinucidă.

— Şi totuşi, o ai pe conştiinţă. Eşti total bolnav psihic, ştii asta?

— Da, recunoscu Konrad. Şi totuşi, n-am fost niciodată egoist, înţelegi? Singurul lucru de care îmi păsa era să-ţi meargă ţie bine. Chiar dacă asta însemna că trebuie să fii cu Philipp. Cu proletarul, cu netrebnicul ăla de doi bani.

Pentru o secundă, păru că vrea să scuipe pe geamul despărţitor.

— Ticălosul te-a lăsat singură în nenorocirea ta. Am fost nevoit atunci să mă strecor în casă. Te-am supravegheat. Am luat chiar şi pachetul de pe biroul tău şi l-am ascuns câteva ceasuri în magazia din grădină, pentru ca Philipp să-şi dea seama cât de răvăşită eşti. Şi că nu poate să te lase singură în weekend! Nu în starea în care te aflai! Dar porcul tot a plecat. Nesimţitor, fără scrupule.

— Te-ai ascuns? întrebă Emma.

De câte ori m-ai urmărit pe ascuns în toţi anii ăştia?

Emma ştia că ăsta era încă un gând înfiorător, ca şi cel referitor la părul ei, pe care Konrad îl ţesuse în covorul Enso. Un gând care, cu foarte mult noroc, ar fi putut să pălească, dar care n-avea să-şi piardă niciodată grozăvia.

— În magazie. În subsol. Când a avut loc discuţia voastră, eram în cămara din bucătărie, despărţit de voi doar de o uşă subţire, confirmă Konrad.

— Ca şi atunci, în spatele uşii de trecere în Le Zen, se răsti Emma.

Ochii lui Konrad se umeziră.

— Ah, micuţo, bineînţeles că acum mă dispreţuieşti.

Buza de jos îi tremura. Un firişor de salivă i se prelinse din gură şi el nu făcu niciun gest ca să-l şteargă.

— Voiam să înceteze să te mai rănească. Părul i l-am trimis doar ca să ştie care sunt consecinţele când te înşală. Şi, în

schimb, porcul le-a folosit ca să te chinuie şi mai mult. Îmi pare atât de rău!

— De ce anume îţi pare rău? întrebă Emma.

Îşi propusese să fie mânioasă pe el. Pe drum, până acolo, parcursese felul în care aveau să se desfăşoare discuţia şi finalul ei. În gând, se văzuse sărind în picioare şi lovind geamul despărţitor cu receptorul, fără întrerupere, mult timp şi tare, până când crăpa, iar ea putea să sară la Konrad şi să-i taie beregata cu un ciob.

Dar acum, când şedea în faţa ei ca un copil căruia i se luase jucăria preferată, simţea doar că are în ea un mare gol încărcat cu milă.

— Nu-ţi pare rău că ai omorât toate femeile acelea? întrebă ea şi văzu o lacrimă rostogolindu-se. Nici că m-ai urmărit toată viaţa?

El scutură din cap plângând.

— Şi nu-ţi pare rău că m-ai drogat, şi m-ai violat, şi m-ai scos din hotel? Şi că aşa ai făcut din mine o epavă paranoidă, care a înjunghiat oameni nevinovaţi?

— Nu, răspunse el printre sughiţuri. Îmi pare rău că nu ţi-am mărturisit iubirea mea cu mult mai mult timp înainte. Atunci, poate că am fi avut o şansă împreună.

Emma închise ochii, îşi trecu dosul palmei peste pleoape şi puse receptorul în furcă.

Bineînţeles, îşi zise ea. E bolnav. *Cine ar putea să înţeleagă mai bine decât mine?*

Deschise ochii şi-i aruncă lui Konrad o ultimă privire.

Şi, cu toate că nu învăţase niciodată şi nici nu încercase vreodată în viaţa ei, reuşi să citească pe buzele lui Konrad ce îi spunea, de după geam:

— Din dragoste, Emma. Am făcut totul din dragoste.

▯

Cele mai mari crime se petrec din dragoste.

Viktor Larenz

Zece ani, Fitzek

La zece ani eram în clasa a V-a B de la şcoala Wald şi eram atât de îndrăgit pe cât poţi să fii când trebuie să porţi hainele fratelui cu şapte ani mai mare şi eşti în urmă cu un deceniu chiar şi în privinţa frizurii (mama-made).

Imaginaţi-vă un băiat posac, cu nas lat, tunsoare „castron”, pantaloni scurţi de piele şi o servietă de aluminiu, care preferă să-şi petreacă majoritatea timpului liber în biblioteca şcolii. Da, exact: eram clasicul şoarece de bibliotecă pe care nimeni nu-l dorea în echipă la Völkerball[10], decât eventual drept „carne de tun”.

Ei, da, şi apoi a venit Ender.

Repetent de două ori, turc din Germania, cel mai mare derbedeu al şcolii. Când a intrat în clasă, am crezut că venise un părinte să-şi ia copilul mai devreme. Însă apoi, cel mai *cool* dintre *cool* a fost aşezat chiar lângă mine.

Diriginta se gândise probabil că silitorul (adică eu) ar putea să aibă o bună influenţă asupra cazului-problemă (adică Ender). Fireşte că a fost exact invers. Ender mi-a schimbat viaţa; în special fiindcă mă plăcea, ceea ce putea să fi fost din cauză că îl ajutam la teme. Şi, credeţi-mă, asta se întâmpla fără niciun fel de constrângere şi fără să fi fost nevoit să-i cedez în schimb încălţările de sport. Dimpotrivă, ca să mă scape de bărcile mele oribile, mi-a adus, de la magazinul de articole sportive al tatălui său, primele mele ghete Adidas, care puteau fi colorate după dorinţă.

Şi faptul că el, popularul, a devenit prietenul meu a avut efect asupra turmei de colegi care până atunci nu voiau nici măcar să mă ignore.

Ender m-a învăţat multe lucruri utile de care, ca elev de gimnaziu, ai neapărată nevoie: de pildă, cum să fumezi o ţigară de foi (proastă idee să încerci aşa ceva în spatele şcolii, în timp ce profesorul de sport trece pe acolo făcându-şi alergările). Mai târziu, a adus de acasă, pe ascuns, casetele tatălui său cu filme nerecomandate minorilor *(Rollerball, Class of 1984, The Evil Dead, Dawn of the Dead* şi, fireşte, *Escape from New York* cu

---

[10] Joc de echipă, cu mingea, cu un număr variabil de jucători.

Kurt Russel). Acum, probabil că bănuiţi de unde provine pasiunea mea pentru thriller. Pe scurt: sunt multe pentru care trebuie să-i fiu recunoscător lui Ender şi, bătrâne, e frumos să fim prieteni şi azi, peste atâţia ani! Bineînţeles că te vizitez şi duminica viitoare la penitenciar (glumă).

Aşa, acum am de sărbătorit pentru a doua oară o aniversare de zece ani. Şi pot să afirm pe bună dreptate că ultimii ani au fost printre cei mai intenşi şi mai fericiţi din viaţa mea.

Adesea sunt întrebat ce s-a schimbat în viaţa mea de când sunt autor. Răspunsul meu standard este: nu multe. Conduc tot un Ferrari şi dorm în continuare în vila mea cu 20 de camere din Grunewald. (Pe Facebook ar trebui să adaug acum un *smiley* ca să lămuresc că şi asta este o glumă. Cel mai bine, unul cu lacrimi în ochi. La naiba, mi-ar plăcea să ştiu când am râs pentru ultima oară la fel ca acest smiley-cu-lacrimi, folosit inflaţionar, dar mă abat.)

În ultima decadă, viaţa mea s-a schimbat într-adevăr în chip dramatic, mai ales pentru că mi-a fost îngăduit să cunosc nenumăraţi oameni grozavi, pe care, fără activitatea mea de scriitor, nu i-aş fi întâlnit niciodată. În primul rând pe dumneavoastră!

Recunosc: în 2006, când am făcut publică adresa mea de e-mail, la debut, în prima mea carte, *Terapia*; eram cu foarte naiv. Contam pe o mână de mesaje. Poate vreo douăsprezece, în care cititorii să mă facă atent la greşeli ortografice, să mă critice sau să spună câteva cuvinte de laudă. Dar am greşit mult.

Au fost scrisori ca acestea, care îmi arătau de ce scrisul este cea mai frumoasă meserie din lume.

Bună ziua!

Cu aproximativ doi ani în urmă, când am citit Terapia, *eram pe cale să închei clasa a X-a. N-aveam idee ce să fac cu viitorul meu, pur şi simplu pluteam. Era un sentiment îngrozitor, pentru că fiecare îşi planifica drumul în viaţă, iar eu pur şi simplu nu ştiam ce să fac. După ce am citit* Terapia, *mi-a venit ideea ca un fulger… Între timp, îmi dau bacalaureatul şi probabil că într-un an voi începe studiile de psihologie. Şi asta doar mulţumită dumneavoastră şi* Terapiei. *Palpitanta dumneavoastră carte, cu fascinantele incursiuni în psihicul omenesc, mi-a arătat ce doresc să fac cu adevărat. Aşadar, cărţile dumneavoastră mi-au*

schimbat întreaga viaţă în adevăratul sens al cuvântului şi pentru asta aş dori să vă mulţumesc!

Dragi salutări, Simone B.

Mică observaţie: să nu înţelegem greşit. Tânăra cititoare se înşală. Evoluţia pozitivă din viaţa ei nu mi-o datorează mie, ci exclusiv ei înseşi. Eu am avut doar norocul să-mi fie îngăduit s-o însoţesc puţin pe calea aceasta. La fel ca pe Britta S.:

Dragă Sebastian,

În anul 2013, fiul meu, care avea atunci doi ani, a trecut pe lângă moarte. Stăteam ore în şir la spital, lângă patul lui şi îl lăsam singur doar când mă dădeau afară asistentele. Într-una dintre „pauzele" mele am umblat prin oraş şi, într-o librărie, am dat peste una dintre cărţile tale. Întoarsă la spital, mulţumită romanului tău Aşchii, *am putut într-adevăr, din când în când, să fac abstracţie de agitaţia şi de piuiturile de la terapie intensivă şi să mă gândesc la cu totul altceva.*

Până azi, am primit peste 40.000 de mesaje. Nu toate sunt atât de emoţionante, dar multe conţin povesti foarte personale. Şi, după „zece ani, Fitzek" (pentru unii critici sinonim cu „pedeapsă maximă"), doresc să împărtăşesc cu dumneavoastră câteva dintre aceste scrisori.

Ca să se potrivească cu cei zece ani, am selectat zece scrisori, zece cititoare şi cititori care – reprezentându-i pe mulţi alţii –, dau un răspuns personal la întrebarea referitoare la călătoria vieţii lor, în care mi-a fost îngăduit să-i însoţesc.

Multe mailuri au ajuns la mine după aprilie 2016, când mi-am povestit planul în reţelele de socializare. Şi, în ultima vreme, nimic n-a fost mai dificil decât să aleg din mulţimea de mesaje demne să fie citate. Le-am mai scurtat ici şi colo şi, uneori la rugămintea celor implicaţi sau acolo unde mi s-a părut potrivit, am anonimizat nume şi locuri.

Încă o mică, dar importantă observaţie: toate scrisorile care urmează îmi sunt adresate personal. Şi totuşi, atunci când am făcut selecţia, s-a strecurat în mine gândul că ele nu-mi sunt adresate doar mie. Ci fiecărui autor preferat.

Sunt convins că multe dintre colege şi mulţi dintre colegi primesc reacţii similare. Sau ar primi, dacă ar căuta să aibă

contact cu cititorii. De aceea, pot să le recomand tuturor celor care publică o carte: daţi-vă adresa de contact. Şi răspundeţi!

Oameni buni, dacă n-o faceţi... Citiţi voi înşivă ce pierdeţi:

Dragă domnule Fitzek,

Trebuie să vă mulţumesc. Cu exact opt săptămâni în urmă v-am citit ultimul thriller, în decurs de trei zile, şi asta m-a ferit de căderi nervoase şi mi-a potolit dorinţa de a-i sări cuiva de beregată. Fiindcă exact cu opt săptămâni în urmă eram în sala de naşteri ca s-o aduc pe lume pe fiica mea. Ceea ce sună atât de frumos şi de simplu s-a dovedit foarte repede a fi ceva foarte neplăcut şi enervant. Nu vreau să intru în detalii, fiindcă experienţa îmi spune că nu mulţi bărbaţi vor să ştie aşa ceva. Pe scurt: ai dureri, trebuie să zaci ore în şir mai mult sau mai puţin nemişcată şi, din când în când, să umbli (ceea ce în chip de balenă cu picioare de elefant nu-i chiar excitant). Timp de trei zile, fără rezultate notabile. O femeie în durerile facerii poate să pară agresivă. Credeţi-mă: o femeie care se pregăteşte să nască devine o armă mortală. Dar, slavă Domnului, aveam la mine cartea dumneavoastră, pe care soţul meu şi cu mine o citeam cu rândul, în timpul fazelor de stat lungită. Asemenea tuturor celorlalte cărţi ale dumneavoastră, şi asta a mers ca unsă graţie tensiunii, încât reuşeai să uiţi de trecerea timpului. În schimb, fiica noastră nu voia să vină uşor, aşa că, până la urmă, am aterizat în sala de operaţii. Dar asta e altă poveste. Important e că am citit o carte grozavă şi că avem cea mai grozavă fiică din lume. Moaşelor li s-a părut cam ciudat că citeam în sala de naşteri o carte despre răpirea unui copil şi câteva au emis teoria că din cauza asta bebeluşul nostru n-avea chef să vină pe lume. Deci, dacă în scurt timp veţi fi contactat de vreo autoritate federală ca să vă ceară să imprimaţi în viitor vreun avertisment pe cărţile dumneavoastră, noi suntem de vină! ☺

Dragi salutări, Andrea S.

PS: Puteţi să nu vă grăbiţi cu următoarea carte. În următoarele patru până la şase luni nu voi ajunge să citesc, din păcate.

Dragă domnule Fitzek,

Înainte de toate: înghit cărţi de 60 de ani. Pe vremuri, mi-am

petrecut mult timp cu Böll. Din tonele de cărţi, el e unul dintre aleşii de ale căror cărţi nu m-am despărţit.

De când sunt bolnav incurabil de cancer şi trupul mă părăseşte treptat, lectura continuă totuşi. Mormanele de pe noptieră au dispărut. De dragul soţiei, mi-am cumpărat un Reader. Acum am timp să mă uit şi la televizor, când nivelul de morfină îmi permite. Ce porcărie imbecilizantă! Îmi mai programez doar emisiuni autentice (Arte, 3Sat şi documentare bune, de pe alte canale), care corespund stării mele de spirit de acum, în special de satiră, umor şi artă dramatică germană de calitate à la Schlachthof, Franken, Ladies Night. Toate astea şi de asemenea Kurt Krömer.

Acolo v-am văzut şi subito v-am căutat pe Google. Mi-am luat cărţile pe Reader şi, cu două ore în urmă, am încheiat Noah.

Ce aţi scris aici aproape că-mi blochează tastatura iPad. Nicio carte nu m-a impresionat aşa. Amprentele spirituale ale pasului dumneavoastră apăsat îmi cutreieră sufletul. Sunt bucuros că am mai putut să citesc aşa ceva şi vă mulţumesc din inimă!

Din nefericire, acum sunt şi mai trist, când vorbesc cu nepoata mea aflată la pubertate. Credem că suntem nişte oameni preocupaţi de mediul înconjurător, ecologişti în profunzime. Şi cu toate astea, urma lăsată de o talpă de-a noastră ajunge de la Zürich la Hamburg.

Am comandat o „adevărată” carte, Noah *pentru un prieten de şcoală. Înainte el era şeful de la McKinsey Elveţia şi făcea misionariat în favoarea creşterii economice! Poate îi vine pe gât.*

Vremuri frumoase dumneavoastră şi familiei!

F.E., Zürich

Salut, Sebastian,

Mă numesc Janine, am 28 de ani şi lucrez ca florăreasă. Fiului meu de aproape zece luni îi place cel mai mult să-l ia pe Fitzek de pe noptiera mamei.

N-am avut parte în viaţă de experienţe nefericite peste care Fitzek să mă fi ajutat să trec; n-am trăit lucruri rele, ca să mă regăsesc apoi în cărţile tale, prin tine mi-am descoperit pur şi simplu dragostea pentru lectură.

(Atenţie, rezumat! Ignoraţi acest mail dacă nu cunoaşteţi încă

Zdrobitorul de suflete şi doriţi să-l citiţi.)

Dragă Sebastian,

În toamna anului 2010 am hotărât să mă supun unui tratament în secţia de psihiatrie a unui mare spital fiindcă aveam tulburări anxioase, cu care n-am putut să mă descurc de una singură. Privind retrospectiv, asta a fost cea mai bună decizie posibilă – am mintea din nou sănătoasă şi eliberată. Am reuşit să-mi controlez problema fără medicamente, doar prin conversaţii şi exerciţii mentale.

Într-una din seri nu puteam să dorm şi am scotocit raftul de cărţi din camera comună. Am găsit Zdrobitorul de suflete *al unui anume Sebastian Fitzek, care la data aceea nu-mi era deloc cunoscut. Am înghiţit cartea în două nopţi şi mi-am spus: personalul de-aici chiar e nostim, lasă la dispoziţia unui grup de nevrotici cu tulburări obsesiv-compulsive, unor schizofrenici şi pacienţi cu burn-out tocmai un thriller, a cărui acţiune se petrece la balamuc. Şi, în plus, chiar terapeuta este adevărata nebună!*

Oricum, am recomandat cartea cu multă căldură şi celorlalţi pacienţi şi mulţi au îndrăgit-o la fel de mult ca şi mine. Doar că apoi n-am mai avut chiar toată încrederea în terapeuţii noştri.

Cele şase săptămâni s-au încheiat în cele din urmă, iar eu am primit o „temă pentru acasă” deosebită. Trebuia să scriu care erau ţelurile mele imediate, pentru următorii ani. Ale mele erau: să fac un copil şi să scriu eu însămi un roman poliţist. Mi-am spus: ce poate Fitzek pot şi eu – la urma urmei, cunosc lucrurile din interior... 😊

Între timp – cinci ani şi jumătate mai târziu – am trei copii şi am publicat două romane poliţiste la o mică editură. Acţiunea primului se petrece, fireşte, la balamuc, la fel şi a celui de-al doilea, parţial.

Dragi salutări, Elizabeth B.

Salut, domnule Fitzek,

Aş dori să vă povestesc ceva.

Cu trei luni în urmă am staţionat la Kabul. M-am întâlnit cu un soldat englez şi ghiciţi ce carte citea? Bineînţeles că una dintre ale dumneavoastră. Mi s-a părut ciudat – sau, mai curând,

fascinant, că citea tocmai Amoc. *Dacă te gândeşti că teoretic noi purtam un război. Ar fi putut să citească şi* Harry Potter *sau* Playboy. *Ce ştiu eu?*

Am vorbit cu el şi mi-a spus că avea la el toate cărţile pe care le scriseserăţi. Chiar pe toate.

Spunea că era ceva magic în cărţile dumneavoastră. Trebuie să mai adaug că nu sunt un mare cititor şi, în fond, nici un om care să creadă în magie. Cu toate astea m-a convins să vă citesc şi eu cărţile.

Aş vrea să vă mulţumesc. Pentru faptul că noaptea la ora două scriu e-mailuri unor oameni cu totul necunoscuţi şi pentru că aţi uşurat viaţa soldatului englez în această situaţie psihică de excepţie.

Cu speranţa că vă petreceţi noaptea dormind.

Salutări prieteneşti, Z.V.

Dragă domnule Fitzek,

Niciodată n-am citit prea mult. Desigur, din când în când mi se mai rătăcea câte o lectură în geantă, mai ales în concediu, adesea din cauza şcolii. Într-o zi ploioasă de toamnă, mi-a căzut în mână Zdrobitorul de suflete. *Am început să citesc dimineaţa; seara deja mă îndreptam febril spre ultimele rânduri. Înghiţisem o carte într-o singură zi! Poate că pentru mulţi entuziasmaţi de lectură aşa ceva e un lucru de la sine înţeles, dar pentru mine era o premieră.*

Începând de-atunci, am citit o carte după alta, m-am interesat mai mult de literatură, am început să scriu chiar şi eu nişte poveşti şi, până la urmă, am fost studentă la germanistică. Nu, nu pentru pedagogie. Deşi mentorii de atunci, de la universitate, încercau să mă convingă că aveam s-o sfârşesc ca şofer de taxi cu studiile acelea (n-am nimic împotriva meseriei de taximetrist, dar mie nu-mi place să conduc cu viteză, pe autostradă, noaptea şi pe ploaie.)

După studii, am absolvit o practică la ziarul local. Un an mai târziu, mi-am început voluntariatul, iar azi, la 27 de ani, pot să mă numesc redactor. Cu opt ani în urmă, toate astea păreau infinit de departe. Un vis pe care niciodată nu îndrăznisem să-l visez.

Dar încă nu am ajuns la capăt: marele meu tel în viaţă este să-mi văd propria carte pe rafturile tuturor librăriilor.

Domnule Fitzek, poate că nu sunteţi răspunzător pentru realizările mele. Însă, cu ceea ce faceţi, mi-aţi dat un impuls în direcţia decisivă.

Cu afecţiune şi salutări prieteneşti, Maxi O.

Dragă Sebastian!

Era sfârşitul lui aprilie 2015 la Tena, Ecuador, şi prima mea zi liberă, de luni întregi.

Cu o zi înainte, concurasem cu maestrul ecuadorian la kickboxing, categoria semimijlocie, ca să fac rost de bani pentru o femeie bolnavă, care avea datorii foarte mari.

Ceea ce îmi dăduse de furcă mai mult decât antrenamentul zilnic de cinci ore şi dieta fără alcool, a fost organizarea enervantă a evenimentului.

De aici am învăţat că pot să mă las bătut din nou, cu plăcere, pentru o cauză bună, dar că sigur nu voi mai planifica vreun eveniment împreună cu o instituţie publică.

Lupta a putut avea loc, până la urmă, în primul rând mulţumită ajutorului dat de mulţi prieteni şi chiar am reuşit să ştergem toate datoriile femeii.

Fericit de reuşita acţiunii, am hotărât să plec la Banos – o staţiune balneară cu saloane de masaj şi băi termale, aflată la numai trei ore distanţă – ca să-i ofer puţină relaxare trupului meu căznit.

Spre seară, am vizitat un prieten din Germania, la pizzeria lui, ca să-i mulţumesc pentru sponsorizare şi, cu ocazia asta, i-am cercetat şi etajera cu cărţi, al cărei conţinut e pus la dispoziţia clienţilor pentru împrumut.

Colecţionarul de ochi *a fost titlul primei cărţi pe care am luat-o în mână. Sebastien Fitzek. Hm, încă n-am auzit de el. Dar oricum îmi place să citesc thrillere şi poate că, înainte de culcare, voi arunca o privire, în caz că nu sunt prea obosit, mi-am spus.*

Colecţionarul de ochi *m-a ţinut treaz de la ora 22:00 şi până la 03:30. N-am putut să las cartea din mână şi aşa, a doua zi, nu m-am trezit şi n-am mai ajuns la serviciu, la Internetcafé. Fără să mai stau pe gânduri, ţi-am scris un e-mail în care te rugam*

să-mi trimiţi o motivare pentru orele de muncă nefăcute şi am primit prompt un răspuns: fiindcă nu ştiai spaniolă erai nevoit să renunţi la o scrisoare adresată angajatorului meu. De atunci, ţi-am citit toate romanele, iar Colecţionarul de ochi *a rămas favoritul.*

Dragi salutări, Hannes K.

Dragă Sebastian,

Sper că îmi scuzi formula de adresare atât de personală, dar după ce ne cunoaştem de atât de mulţi ani, m-am gândit că a sosit vremea să te tutuiesc. Bineînţeles că nu ne cunoaştem în realitate, însă cărţile tale mă însoţesc deja de multă vreme: şi de data asta n-aş vrea să renunţ la a-ţi scrie câteva rânduri referitoare la ultima ta operă. Cititul acestei cărţi a fost pentru mine altfel. Am în spate un an turbulent. Nişte morţi, un accident de maşină... şi apoi, brusc, la 1 septembrie, minunatul meu fiu, Moritz, de şapte ani, n-a mai putut să se mişte cum trebuie. Avea paralizie pe partea stângă. Suspiciune de atac cerebral. S-a diagnosticat o inflamare a meningelui şi o neuroborelioză. Am petrecut aproape o lună în spital. Mi-era o frică îngrozitoare. Va reuşi? Va putea să vorbească din nou? Era extrem de curajos. N-a vărsat nicio lacrimă. Nu puteam să-mi abat gândurile, niciun film, nicio carte... Şi acum intri tu în joc. Într-o zi iarăşi foarte dificilă, a venit sora mea şi mi-a spus: am exact ceea ce îţi trebuie acum. Mi-a dat noua ta carte.

Astfel, mi-ai dăruit câteva ceasuri în care am putut să mă desprind şi asta a fost balsam pentru sufletul meu. Îţi mulţumesc pentru ele.

Pe data viitoare.

Cu drag, Tina

PS: Fiului meu îi merge bine.

Salut, domnule Fitzek,

Mă numesc Anja P., acum fac nişte cursuri de specializare şi am 21 de ani.

Sinceră să fiu, n-am de oferit o poveste palpitantă, una înduioşătoare sau fascinantă. Cărţile dumneavoastră m-au introdus pur şi simplu în lumea thrillerelor şi a psycho-

thrillerelor.

Salut Sebastian,

Ai fost prezent într-una dintre cele mai importante călătorii din viaţa mea şi a viitoarei mele soţii. Aceea a sarcinii cu fiul meu Erik.

Jumătatea mea este librăreasă şi de aceea predestinată, dar şi eu am citit mult în timpul ăsta, când ne petreceam serile pe balcon. Astfel, la recomandarea dragei mele am făcut cunoştinţă cu cărţile tale, prima fiind Noah.

Mişcările au devenit mai anevoioase, însă fantezia a fost trimisă de tine să călătorească. Asta ne-a făcut foarte bine, mai ales doamnei mele.

La 7 octombrie 2015 a venit sorocul, un om mititel a devenit centrul vieţii noastre. Ceea ce a adăugat ceva diferit ca emoţii consumului de Pasager 23.

La 7 mai 2016 ne-am căsătorit, mesele de la nuntă nu purtau numere, ci nume de autori: Carrol, Ende, Fitzek, Golding, Lindgren, Mann, Martin. Orwell.

Ideea de aţi alege numele i-a aparţinut prietenei mele Andrea, devenită curând soţia mea.

Cu salutări prieteneşti,
Daniel M.

Dragă Sebastian,

Adesea, cel mai greu este să reuşeşti să începi cum trebuie, indiferent dacă este vorba de o scrisoare, un mail, de meserie sau de viaţa adevărată. Cu ceva timp în urmă, m-aş fi descris la începutul acestor rânduri drept un om inteligent, cu simţul umorului, care are totul sub control şi care a fost înzestrat şi cu o înfăţişare fantastică. Între timp, am fost nevoit să recunosc şi să învăţ că drumul către o existenţă împlinită trebuie să respecte un principiu: fii sincer cu tine însuţi! Cel mai neplăcut adevăr e mai bun decât orice minciună.

De aceea, voi începe pur şi simplu cu prezentarea mea, aşa cum am făcut zilnic în ultimele luni: sunt Fabian, am 34 de ani, căsătorit, am un fiu de trei ani şi sunt politoxicoman, cu accent pe cocaină.

În ultimii 18 ani am băgat în mine toate drogurile, am pierdut

din vedere viaţa adevărată şi eram pe calea autodistrugerii totale. Aş putea s-o iau pe departe, dar nu despre asta este vorba în scrisoarea asta. În schimb, aş vrea să arăt cum tu, Sebastian, ai devenit o parte din viaţa mea şi cum ai contribuit să-mi pot regăsi liniştea interioară şi cum, pe de altă parte, am putut să-mi descopăr alte interese, care îmi dau posibilitatea să fiu din nou un om de care au nevoie soţia şi fiul meu. În această scrisoare rămân pur şi simplu la „tu”, sper că este în ordine. Din respect aş prefera „dumneavoastră”, totuşi am sentimentul că scriu aceste rânduri mai curând unui camarad, decât unui vreunui scriitor. Nicio grijă, nu va deveni un cântec de laudă fanatic şi nici n-am să mă transform într-un fan care îşi tatuează numele tău. Deci să fii sigur că dacă la show-ul de zece ani de la Bochum (unde voi fi de faţă) îţi zboară pe scenă nişte bikini-tanga roz, nu-s de la mine 😊.

A început în decembrie 2015, când, cu o săptămână înainte de începerea terapiei mele, soţia mea şi cu mine am umblat prin oraş şi am făcut ultimele cumpărături pentru şederea la clinică. Fiindcă nu aveam voie să iau cu mine nici telefon mobil, nici laptop sau altele asemenea, a trebuit să mă gândesc la o alternativă ca să-mi umplu timpul acolo. În momentul acela, citisem cel mult o mână de cărţi în viaţa mea – biografii ale unor ucigaşi de profesie, traficanţi de droguri şi rockeri. Am citit lecturile obligatorii pentru şcoală cel mult pe jumătate şi fac parte din categoria de oameni care mai curând sunt dotaţi cu un joy-pad *decât să arate vreun interes pentru cultură, cărţi sau istorie. Mulţumită iubitoarei femei de lângă mine, au fost aduse câteva cărţi de pe raft şi am ajuns să cumpărăm, la întâmplare,* Profil Joshua. *De ce? Nu ştiu.*

Seara am rămas acasă cu soţia şi fiul meu, fiindcă orice spaţiu liber era primejdios pentru mine şi, la vremea aceea, presiunea dependenţei mele ar fi avut câştig de cauză. A fost cea mai bună decizie pe care o luasem în ultima vreme, fiindcă aşa a început nebunia pozitivă. Am început să citesc, pentru prima oară nu era o lectură obligatorie, o istorie despre gangsteri, sau povestea înflorită a unui baron al drogurilor. Peste primele pagini am trecut doar o privire rapidă, apoi am dat foile înapoi şi am început din nou, dintr-o clipă într-alta m-am cufundat într-o lume pe care n-o cunoscusem până atunci. Am uitat de tot ce mă înconjura, n-am simţit presiunea dependenţei, a depresiilor

care să se strecoare, nu m-am gândit nicio clipă că aş fi putut să mă îmbăt în vreo cârciumă. Nu, pentru prima oară în viaţa mea eram în altă lume, aşa cum ştiam că se poate doar ameţit de droguri. Iarăşi puteam să mă concentrez la ceva pentru mai mult timp şi incredibilul consta în faptul că îmi făcea plăcere, era ca şi cum m-aş fi uitat la un film. A doua zi am luat din nou cartea în mână şi am constatat că nu-mi trecuse interesul, ci, dimpotrivă, creştea întruna. Aşa a mai mers câteva zile şi n-a mai durat mult până când am terminat de citit cartea şi eram mândru. Mândru să fi făcut ceva nou, mândru să fi terminat o carte fără să fi fost silit şi mândru să fi descoperit nouă pasiune. Deoarece încă nu începusem terapia, m-am mai dus o dată la librărie şi mi-am cumpărat Pasagerul 23 *şi* Noah. *Un coleg mi-a mai dat* Vânătorul de ochi *şi* Colecţionarul de ochi. *Aşa eram aprovizionat şi puteam să mă dedic noului meu hobby. Descoperirea noului domeniu de interes m-a ajutat să pot rezista la anumite situaţii critice, să-mi regăsesc liniştea interioară şi să devin un familist mai calm. M-a ajutat şi încă mă ajută să scap de stres, să uit de griji şi de dependenţa mea pentru un timp. Efectul secundar care rezultă de aici, faptul că fantezia, imaginaţia, vocabularul şi setea de cunoaştere sporesc continuu, că puterea de concentrare revine la ce era şi că în acest timp pot să mă deconectez este indescriptibil. Am făcut atât de multe greşeli în viaţa mea şi este aproape o minune că soţia şi copilul mai sunt cu mine şi că nu sunt urmări persistente datorate consumului de droguri. Bineînţeles că nu doar cititul m-a ajutat să găsesc drumul înapoi spre viaţă. La o asemenea schimbare contribuie mulţi factori: familia, prietenii adevăraţi, condiţiile sociale, meseria şi propriul simţ de autoconservare. Însă la o jumătate de an după experienţa cu primul Fitzek în mână, pot să afirm cu toată convingerea că un concurs de împrejurări fericite a condus la o schimbare decisivă în viaţa mea.*

Nu mai este nevoie să spun că între timp am citit toate cărţile tale. Şi acesta este şi motivul pentru care scriu această scrisoare. Nimeni nu ştie ce s-ar fi întâmplat dacă în ziua pomenită din decembrie 2015 mi-aş fi ales o altă carte. Cărţile tale mi-au asfaltat un drum pe care pot să merg şi să trăiesc. De mers trebuie în continuare să merg singur, dar cărţile tale mi-au simplificat definitiv timpul petrecut la terapie şi drumul înapoi

spre viaţă, fiindcă puteam să mă cufund continuu într-o lume care îmi îngăduia şi încă îmi îngăduie să mă rup de toate. Doar oamenii care au fost la fel de aproape de prăpastie ca mine pot să-şi dea seama ce înseamnă asta. Astfel, aş vrea doar să mulţumesc că mi-a fost îngăduit să iau parte la existenţa ta de autor şi să te încurajez să te ţii de ea măcar încă zece ani.

Aceasta a fost scurta mea călătorie la care poate că nu tu ai fost neapărat pilotul, dar cu siguranţă o parte importantă a echipajului şi în timpul căreia ai contribuit indicând direcţia din cockpit!

Acestea fiind zise, îmi iau rămas bun, la fel cum m-am prezentat, doar cu o mică, hotărâtoare schimbare: eu sunt Fabian, am 34 de ani, căsătorit, am un fiu de trei ani şi sunt politoxicoman, cu accent pe cărţile lui Fitzek ☺.

Stimate domnule Fitzek,

În primul rând, noi, clasa a XI-a B-T de la şcoala de meserii Traunstein am dori să vă mulţumim pentru cartea dumneavoastră Zdrobitorul de suflete. *Ne-a folosit ca lectură la orele de germană.*

Bineînţeles că fiecare dintre noi a avut propria părere referitor la carte, dar în general, ca lectură şcolară, a fost grozavă: nu doar pentru noi, elevii, pentru că a fost ceva diferit, o carte palpitantă, ci şi pentru profesoara noastră care, pe baza cărţii dumneavoastră a putut să ne facă să înţelegem mijloacele specifice creaţiei narative, cum ar fi redarea spaţiului şi construcţia, crearea tensiunii şi trăsăturile unui psycho-thriller, ca specie literară.

În final a trebuit să abordăm creativ opera dumneavoastră şi să devenim productivi, la rândul nostru. În cazul în care sunteţi curios de rezultatele acestei abordări a romanului dumneavoastră, să vă uitaţi în dropbox, pentru care vă trimitem linkul.

Oricum, ne-a făcut plăcere cititul, la fel şi jocul şi am mai şi învăţat ceva – aşadar, mulţumiri!

Salutări prieteneşti, clasa a XI-a B-T

PS: De altfel şi eu m-am bucurat de cartea dumneavoastră (chiar la două clase) şi, după o săptămână am avut deja o

discuţie cu părinţii din cauza scenei iniţiale de la Zdrobitorul de suflete *(spun doar: ciocan de lipit şi masă ginecologică)* 😉

A dumneavoastră Elke W. Profesoară)

(Şi, încă o dată, *Zdrobitorul de suflete* care, evident, îi chinuie nu doar pe elevi, ci şi pe studenţi...)

Salut, Sebastian,

Cărţile tale mă însoţesc deja în viaţa privată de trei ani.

Totuşi, pe lângă admiraţia mea privată, tu ai reuşit într-adevăr să mă însoţeşti şi în evoluţia mea academică. Studiez germanistica şi sociologia la Universitatea Goethe din Frankfurt şi, în semestrul de vară 2015, am scris o lucrare pe tema teoriei paratextului – şi anume despre Zdrobitorul de suflete. *Pe îndrumătorul meu, care nu auzise nici de tine, nici de cărţile tale, l-a dat gata misteriosul bilet galben ca paratext. Lucrarea cu tema* Trecerea hotarului dintre ficţiune şi realitate. Deschiderea unei creaţii ficţionale prin paratexte, după thrillerul lui Sebastian Fitzek, *Zdrobitorul de suflete a fost considerată lucrare de examen la sfârşit de modul şi mi-a adus nota 1,7. Foarte entuziasmat de (citez păstrând sensul exact) „genialitatea autorului, în ceea ce priveşte modul de acaparare a cititorilor", îndrumătorul meu a acceptat propunerea mea de a dezvolta lucrarea, transformând-o în lucrare de absolvire. De-acum înainte, mă însoţeşti până în octombrie, la lucrarea de licenţă. Ea se va ocupa fie de* Zdrobitorul de suflete *în continuare, fie îmi voi surprinde îndrumătorul cu ultima ta carte,* Profilul Joshua. *Vreau să spun, o carte ca paratext la o carte – se poate mai bine?*

Îţi mulţumesc!

Dragi salutări, Julia (24 ani)

Salut, Sebastian,

În 2010 am întâlnit un tânăr. Ne-am văzut mai des, întâmplător venea la aceleaşi petreceri – cum se mai întâmplă – şi ne-am dat întâlnire, doar noi doi. A fost cea mai rea întâlnire pe care am avut-o până atunci – atât de rea încât am sunat-o de la toaletă pe sora mea şi am rugat-o să mă sune înapoi şi să-mi explice insistent şi cu glas tare că trebuise să mă întorc imediat

acasă.

Aşa a şi fost, dar din nefericire, alesul a vrut să-l iau cu mine. Nu-s un neom şi am acceptat să fiu taxi ☺. Pentru ca pe drum tăcerea să nu fie penibilă, l-am întrebat dacă îi place să citească. A spus că da. Aşa că l-am întrebat care este autorul lui preferat. Răspunsul lui: „Sebastian Fitzek”. Am devenit atentă, nu putea să fie adevărat că tipului îi plăceau cărţile cere îmi plac şi mie. L-am întrebat care e cea mai bună carte a ta. A zis că Aşchii *ar fi cea mai bună. Eu am pledat mai curând pentru* Amoc. *Problema nu-mi dădea pace. Aşa că în timpul nopţii şi a doua zi am recitit cele două cărţi şi am scris o analiză despre care ar fi mai bună. Bineînţeles că a trebuit să ne întâlnim încă o dată ca să discutăm această „analiză”. Cărţile tale l-au salvat! Pe scurt, azi suntem căsătoriţi şi avem o fiică – cei doi şi numele Fitzek din biblioteca noastră sau în vreuna dintre librăriile mele preferate mă fac adesea să surâd.*

Salutări, Eva

Aici se încheie mica selecţie, nu reprezentativă, de e-mailuri, care iarăşi îmi dovedeşte că viaţa scrie adesea poveşti mai bizare şi mai frumoase şi uneori mai triste decât cele pe care le inventăm la masa de scris. Şi că nu există un „cititor Fitzek tipic”. Din fericire.

∵

Dacă sunteţi cumva un geniu matematic şi aţi numărat, veţi fi observat probabil că au fost mai mult de zece mailuri. Şi ar fi putut să fie peste 10.000, dacă Hans-Peter Übleis, şeful editurii, nu m-ar fi rugat să fac abstracţie de ele şi să nu ruinez editura prin cheltuielile de tipar.

(Înainte să uit cu totul, din cauza agitaţiei: aceste cuvinte de mulţumire sunt totodată pentru a-mi cere scuze. Şi anume, fără vreo ierarhie anume sau evaluare, de la: Hans-Peter Übleis, Theresa Schenkel, Josef Röckl, Bernhard Fetsch, Steffen Haselbach, Katharina Ilgen, Monika Neudeck, Patricia Kessler, Sibylle Dietzel, Iris Haas, Hanna Pfaffenwimmer, Carolin Graehl; Regine Weisbrod, Helmut Henkensiefken, Manuela Raschke şi restul familiei (inclusiv Karl şi Sally) Barbara Herrmann, Achim Behrend, Ella şi Micha, Petra Rode, Sabrina Rabow, Roman Hocke, Claudia von Hornstein, Gudrun Strutzenberger, Cornelia

Petersen-Laux şi Markus Michalek, Christian Meyer, Peter Prange, Gerlinde Jönicke, Arno Müller, Thomas Koschwitz, Jochen Trus, Stephan Schmitter, Michael Trecutler öi Simon Jöger, Clemens şi Sabine Fityek, Franz Xaver Riedel, Thomas Zorbach, Marcus Meier, Krings Brothers, Jörn Stollmann, cât şi tuturor librăreselor şi librarilor, bibliotecarelor şi bibliotecarilor – cu toţii sunteţi (şi tu, dragă Sandra) pomeniţi doar într-o enumerare, chiar dacă munca, dragostea şi prietenia voastră au făcut ca această carte şi sărbătorirea mea să fie posibile. Cu toate acestea am avut nevoie, după cum cu uşurinţă v-aţi putut da seama, de spaţiu pentru ceva mai important: pentru cititoare şi cititori.)

Şi, în final, dumneavoastră, acasă, pe canapea, în maşină, la plajă sau în tramvai – dacă aţi rezistat într-adevăr până aici, pot să vă spun (cum fac de zece ani încoace, în acest loc) doar „Mulţumesc!” Mulţumesc pentru toate cuvintele, pentru timp şi pentru minunatele trăiri pe care le-am avut împreună. Fie în viaţa reală, fie în spaţiul virtual.

Sper că îmi veţi scrie şi în continuare pe adresa fitzek@sebastianfitzek.de, fiindcă îmi va face plăcere să citesc ce primesc de la dumneavoastră, ca întotdeauna.

Şi promit să-mi dau silinţa ca şi invers să rămână la fel.

Cu drag,
al dumneavoastră
Sebastian Fitzek

8 mai 2016, 44 ani, înălţime 1,80 (când nu stau încovoiat) şi 78 kilograme; deci cu două kilograme mai mult decât atunci când am început *Pachetul.* (Blestematele de batoane Kinder dintre capitole.)

PACHETUL

Sebastian Fitzek

virtual-project.eu

virtual-project.eu

violin